

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤ. Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΘΕΜ. ΤΣΑΤΣΟΣ ύφηγητής
του Πανεπιστημίου Αθηνών

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΒΟΥΛΗΣ 1

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Φιλελλήνων 2

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 24-263

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 150

ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 75

Διο Τραπεζας, Έταιρίας και
λοιπούς Όργανισμούς δρχ. 300

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ Λ.Α. 1

ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΣΕΛ. 10

ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ: δολάρια 4

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 3

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1935
ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ ΣΤ. - ΤΕΥΧΟΣ 278

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Π. Ι. ΔΕΔΟΠΟΥΛΟΥ:

Ή οικονομική άνασुकρότησις.

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:

Γαλλικά σχόλια διά την βουλγαρικήν κρίσιν.

ΤΑΚΗ Δ. ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ:

Ή θέσις και ή σημασία της Έλληνικής Άλευροβιομηχανίας
έν τη Έθνική μας Οικονομία

Θ. ΤΣΑΤΣΟΥ:

Ή έπιστήμη του διοικητικού δικαίου έν Έλλάδι.

Γ. ΑΠ. ΚΑΤΩΠΟΔΗ:

Ή επιθεώρησις φυλακών.

GONZANGUE LE VREGILLE:

Ζητήματα διεθνούς συναλλαγματικού δικαίου.

Π. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ:

Στατικοδυναμική άνισορροπία.

ΔΗΜ. ΚΗΛΑΗΔΟΝΗ:

Ή κρατική αντίληψις κατά τās θεομηνίας.

ΑΒΕΛ:

Κλασσική παιδεία και νεοελληνική πραγματικότητα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Δ. Ι. ΔΕΛΙΒΑΝΗ:

Ή χρηματαγορά του Λονδίνου.

Α. Θ. ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ:

Και πάλιν οι δείκται οικονομικής δραστηριότητας.

—Ή καπνική μας κίνησις κατά τὸ έτος 1934.

—Ή χρηματιστηριακή κίνησις της εβδομάδος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

Δ. Α. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΥ:

PARSIFAL.

Α. Γ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ:

Στοχασμοί για μία νέα μέθοδο αϊτιοκρατική στην κριτική της τέχνης.

ΑΛ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ:

Οι έλεύθεροι καλλιτέχναι.

—ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

HELLENIC BANK TRUST C^o ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.500.000

Δέχεται καταθέσεις και έκτελει πάσης φύσεως τραπεζικές εργασίας υπό λίαν ευνοϊκούς όρους. Οι έχοντες συναλλαγές και συμφέροντα εν 'Αμερικῇ δύναται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U.S.A. εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Τμήμα Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταί, καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ ἀποστέλλοντες χρήματα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ παρακολουθοῦν τὴν στήλην ταύτην, εἰς τὴν ὅποιαν πρέπει πάντως ν' ἀνέμουν τὸ ὄνομα τῶν, ἐφ' ὅσον ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ τῶν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν 15ήμερον (15—27 Ἀπριλίου) ἐνεργήσαν οἱ κάτωθι νέοι συνδρομηταί:

ΕΝΤΑΥΘΑ

Οἱ κ. κ. Γεώργ. Βούρβουλης. — Σωτ. Πετρόπουλος. — Ἰ. Παπαδάς. — κ. Κοτοπούλης. — Β. Λεονάρδος. — Κ. Ζαβιτσιάνος. — Γεώργ. Παμπούκας, δικηγ.

ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Οἱ κ. κ. Κ. Σαραντόπουλος. — Ἀλμπέρτ Ἀσέο. — Κ. Καλῆς. — Ἀδελφοὶ Χρονόπουλοι. — κ. Σάσης.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ὁ κ. Σπ. Ν. Ἀγγελόπουλος, βιομήχ. Ζάκυνθον.

Κατὰ τὸ παρελθὸν 15ήμερον (15—27 Ἀπριλίου) κατέβαλον τὴν συνδρομὴν τῶν οἱ κάτωθι συνδρομηταί.

ΕΝΤΑΥΘΑ

(Ἑτσίαν συνδρομὴν)

Οἱ κ. κ. Θεόδ. Γεωργακόπουλος. — Χ. Μάξιμος τ. ὀπουγός (300). — Ν. Δελγιάννης. — Γ. Θαλασσινός. — Ν. Παντελάκης, χαρματ. — Ἑλλην. Ὁργανισμὸς Τουρισμοῦ (300). — Π. Καλογεράς. — Ἐπαγγέλμ. καὶ Βιοτεχν. Ἑταιρητῆριον (300). — Κ. Ζωγράφος. — Μ. Σωτηρίου, διευθ. ὁπουγ. Συγκοιν. — Βιβλιοθήκη Μέσης Ἐκπαίδευσως. — Γ. Τέτας, δικηγ. — Γ. Αἰγυαλίδης, δικ. — Ἑταιρεία Ἀναρὰ-Κύρση καὶ Σία (300). — Σ. Μανουηλίδης, ιατρός. — Γ. Λιβεράτος, ὀπουγός. — Ε. Καρυτηνίος. — Ν. Κυριακίδης. — Κ. Τσαγγάλης. — Ἰ. Ἀθανασιάδης. — Ἡλίας Κουμειάκης, ὑπάλ. Ἑθν. Τρ. (Ἑξάμηνον συνδρομὴν)

Οἱ κ.κ. Σ. Κοντῆς, ὑπάλ. ἐτ. Ἑνωσις. —

Κα Ν. Ἀρχοντάκη. — Δις Χαρτουλάρη. — Δημ. Τζηρίτης, δικηγ. — Θ. Τζορτζάκης. — Π. Διαμαντόπουλος. — Δ. Βουδούπουλος. — Ἀρ. Παπαδάκης, γραμ. ΣΕΚ. — Μ. Βαλεργάκης, τημ. ὑπ. Οἶκον. — Δις Ἀρ. Κωνσταντιανοῦ, ὑπάλ. ὑπ. Ἑξωτερ. — Ἀγ. Χρυσόγελος, ὑπ. ἐτ. Ἑθνικῇ. — Β. Παπαρηγόπουλος, δικηγ. — Π. Νόρδας, συμβολ. — Ὁδ. Τσώνης, ὑπάλ. ὑπ. Προνοίας. — Γ. Παμπούκας, δικηγ.

Ἐπίσης κατέβαλον τὰ κάτωθι ποσὰ ἐναντι τῆς συνδρομῆς τῶν οἱ ἑξῆς συνδρομηταί: Ἰ. Κατσοράκης, ὑπάλ. Τρ. Ἑλ. (50). — Ἰ. Μάρδας, ὑπάλ. ὑπ. Προν. (50).

ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

(Ἑτσίαν συνδρομὴν)

Οἱ κ. κ. Ν. Πειρουνάκης. — Γ. Γαλαβάνης καὶ Καψάλης. — Ἀδελφοὶ Ποντοῦ. — Θ. Κρεμμύδας (187.50). — Ἀδελφοὶ Χρονόπουλοι (300). — Ἀλμπέρτ Ἀσέο. — κ. Σάσης. — Γεώργ. Βούρβουλης.

(Ἑξάμηνον συνδρομὴν)

Ὁ κ. Κ. Σαραντόπουλος.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

(Ἑτσίαν συνδρομὴν)

Ὁ κ. Σπ. Ν. Ἀγγελόπουλος, βιομήχανος, Ζάκυνθον.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

(Ἑτσίαν συνδρομὴν)

Οἱ κ.κ. Νικ. Σταματίου, Ρόδον. — Ἐμμ. Χαράλαμους, Ρόδον.

ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ ΤΟΙΧΟΥ

ἀσφαλέστατα, ἀφλεκτα, ἀπὸ

ΔΡΧ. 500

καὶ ἄνω

Ἑργοστασίων

ΝΑΥΠΛΙΩΤΟΥ

Ἀθήνα, Ἡφαίστου 18.

(Σιδ. Σταθμός) Μοναστηράκι.

ΠΛΑΣΤΙΓΓΕΣ

Μηχανουργικαὶ — Οἰκοδομικαὶ

ἐργασίαι.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΡΑΧ. 4566 ₺

ΗΜΕΡΟΜ. 4-6-92

ΑΡΙΘ. 4566 ₺

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. Ι. ΔΕΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ τελευταῖα δραματικὰ γεγονότα τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας, ἅτινα τόσο βαθύως συνετάραξαν πᾶσαν ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἔθεσαν ἐπὶ τάπητος, πρὸς τὴν παρὰ πάντων αἰτουμένην ριζικὴν ἐκκαθάρισιν καὶ διὰ νέων ὑγείων στοιχείων ἀρμολόγησιν τῆς κρατικῆς μηχανῆς, τὸ ὅλον πρόβλημα τοῦ οικονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μέλλοντος τῆς χώρας. Τοιοῦτοι ἀτόμοι συγκλονισμοὶ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν γενικωτέραν καὶ βαθύτεραν ἀνακίνησιν τῶν ζωτικῶν ἐκείνων διὰ τὴν χώραν ζητημάτων, ἅτινα, χρῆζοντα μιᾶς θαρραλέας καὶ ἐνεργητικῆς ἀντιμετωπίσεως, παραμένουσιν ἐν διαρκεί ἀποτελεσμάτων ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀκυμάντου καὶ κατ' ἐπίφασιν ἀναλλοιώτου καθημερινῆς πραγματικότητος. Αἱ ἐπαναστάσεις, εἴτε ἐπιτυχάνουσιν εἴτε ὄχι, ὁδηγοῦν εἰς λύσεις ριζικὰς καὶ ταχείας τῶν προβλημάτων ἐκείνων τὰ ὅποια εἶχε θέσει ἀπὸ μακροῦ ἡδὴ ἡ ἀείποτε ἐξελισσομένη πραγματικότητα καὶ τὰ ὅποια οὐδεὶς ἐτόλμα μέχρι τοῦδε ὑπευθύνως ν' ἀντιμετωπίσῃ.

Ὑπὸ τὰς μεταπολεμικὰς συντελεσθείσας νέας συνθέσεις καὶ διαμορφώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὰ οικονομικὰ προβλήματα παραμένουν ὡς ἡ πλέον σημαντικὴ πλευρὰ τοῦ ὅλου ζητήματος τῆς ἀποτελεσματικῆς καὶ νικηφόρου ἀντιμετωπίσεως τοῦ πανταχόθεν ἀναφανομένου κινδύνου κοινωνικῶν ἀνατροπῶν καὶ οικονομικῶν καταβαραθρώσεων.

Αἱ διαρκεῖς καὶ καθημεριναὶ σχεδὸν ἀνελίξεις τῶν κοινωνικοοικονομικῶν παραγόντων πρὸς ὅλον νέας κατευθύνσεις ἐν τῇ ἀντιμετώψει συνθέτων κοινωνικοοικονομικῶν προβλημάτων, αἱ ἀπὸ τοῦ καὶ αἰφνίδια μεταπτώσεις ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἀκολουθητέας οικονομικῆς πολιτικῆς, ἡ ρευστότης, ἡ σχετικότητα καὶ ἡ διαρκὴς μετακίνησις καὶ ἀναλλαγὴ πᾶσων τῶν μέχρι τοῦδε παραδεγεμένων ὡς ἀκλόνητων κοινωνικοοικονομικῶν ἀξιών, ἡ γενικὴ παραζάλη καὶ διαταραχὴ ἡ συνέχουσα πᾶσας τὰς πρὸς ἐξισορρόπουν τῶν διαρκῶς ἀλλοσυγκροτούμενων οικονομικῶν παραγόντων τεινούσας προσπάθειας, μαρτυροῦν μίαν βαθεῖαν ὀργανικὴν νοσηρότητα τῆς οικονομικῆς μας ζωῆς.

Τὰ αἴτια ἐξηγῆται πολὺ βαθύτερον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου τὰ ἀναζητοῦμεν.

Ἡ ἑλλειψὶς πειθαρχίας καὶ συνοχῆς εἰς τὰς καθ' ἑκάστον καὶ μεμονωμένως ἐκδηλούμενας ἐξισορροπητικὰς τάσεις διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἐπὶ ἐκδηλώσεως δι' ἅπαντα τὰ ἔθνη πρωτοφανοῦς οικονομικῆς ἐμπλοκῆς, ἡ χαλαρότης καὶ μοιρολατρικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐκάστοτε λαμβανόμενων ἐξυγιαντικῶν μέτρων, ἡ ἑλλειψὶς θάρρους καὶ αὐτοπεποιθήσεως, ἐπέφεραν τοιαύτην περιπλοκὴν καὶ ἀναστάτῳσιν εἰς τὰς πρὸς τὴν γενικὴν εὐημερίαν συγκλινούσας δι-

νάμεις, ὥστε οὐδεὶς σήμερον νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ταχείαν ἐπάνοδόν τῆς. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς τὸ πρῶτιστον καθήκον ὅλων μας εἶναι νὰ ἐμπνεύσωμεν πίστιν καὶ αἰσιοδοξίαν διὰ τὸν αἰῶνα καὶ ταχὺν τερματισμὸν τοῦ μετὰ πείσματος διεξαγομένου ἀγῶνος. Ἡ αἰσιοδοξία ὅμως καὶ ἡ πεποίθησις εἰς τὴν νίκην δέον νὰ στηριχθῇ καὶ ἐνισχυθῇ διὰ τῶν ριζικῶν ἐκείνων μέτρων διὰ τῶν ὁποίων ἀναμφισβητήτως θὰ ἐπιτευχθῇ αὕτη. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ εὐρύτερα κρατικὴ καὶ κοινωνικὴ μεταρρύθμισις καὶ ἀνασυγκρότησις, ἡ ὁποία μελετᾶται καὶ πρόκειται ἤδη νὰ πραγματοποιηθῇ, δέον νὰ περιλάβῃ μετὰ τῶν πρωταρχικῶν ἐκδηλώσεως αὐτῆς, τὸν οικονομικὸν παράγοντα, καθόσον ἡ κοινωνικὴ ἀξίωσις, ὡς αὕτη διεισφορῶνται μεταπολεμικῶς διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν χρηζουσῶν ἀμέσως ἱκανοποιήσεως ἀναγκῶν, ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ κράτος τὴν ἐξασφάλισιν ὅχι ἀπλῶς τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ εὖ ζῆν. Ἡ προέχουσα θέσις τοῦ οικονομικοῦ παραγόντος ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς καθ' ὅλου κρατικῆς συγκροτήσεως, ἀποτελεῖ, ὑπὸ τὰς παρούσας ἰδίως συνθήκας, ἀλήθειαν ἀναντίρρητον. Ἡ κρατικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀναμόρφωσις καὶ ἀναχώνευσις εἰς νέους τύπους καὶ νέας μορφὰς ἀναποκρινόμενας εἰς τὴν σημερινὴν τροπὴν ἦν ἑλᾶσαν τὰ πράγματα, ἀπαιτεῖ ὡς ἀπαραίτητον βασικὸν στοιχείον κάποιαν οικονομικὴν εὐξείαν ἢ μὴ ἀνθηρότητα τῶν τῆς ἐθνικῆς ὅσον καὶ τῆς ἰδιωτικῆς οικονομίας. Ἡ ἀπαραίτητος αὕτη εὐξεία θὰ ἐπιτευχθῇ ἐάν πρὸς τὴν πραγματοποιήσεως τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς μεταρρυθμίσεως, ἐπιζητηθῇ καὶ ἐπιτευχθῇ ριζικὴ ἀναπροσαρμογὴ τοῦ κρατοῦντος οικονομικοῦ καὶ πλουτολογικοῦ συστήματος. Αἱ πρὸς τὴν κατεῦθλυνσιν ταύτην ἀποκλινούσαι προσπάθειαι δέον νὰ ἔχουν ὡς μόνην ὁδηγοῦσαν ἀρχὴν, τὴν πανταχόθεν σήμερον ἐνισχυομένην πεποίθησιν ὅτι τὸ κράτος δέον νὰ ἀποκατασταθῇ ὡς ἀνάτατος ρυθμιστὴς τῆς τε οικονομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἡ μέχρι σήμερον πρεσβευομένη αὐτοτέλεια ἡ μᾶλλον ἡ ἀντίθεσις τῆς κρατικῆς λειτουργίας ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἐκδηλώσεις τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἰδίως εἰς τὸ πεδῖον τῶν οικονομικῶν ἐπιδιώξεων, ἐγκατελείφθη νῦν ἀπὸ τὴν πείσιν αὐτῶν τούτων τὸν μετὰ τὸν πόλεμον ἀνακυψάντων πολυμόρφων καὶ δυσεπιλύτων προβλημάτων.

Ὁ ὅλον ἐγκοινοῦμενος κρατικὸς συνθετισμός, ἡ πολυπλευρὸς μορφή ὅφ' ἣν ἐμφανίζονται τὰ διάφορα γενικωτέρας σημασίας ζητήματα, προσλαμβάνοντα εὐθὺς ἅμα τῇ γενέσει τῶν δεύτατον κοινωνικῶν χαρακτῆρα, ἡ στενὴ ἀλληλεπίδρασις πάντων τῶν μορφολογικῶν στοιχείων τῆς κοινωνικῆς μας συγκροτήσεως, ἐπιβάλλουν μίαν ἀδι-

ἄλειπτον προσπάθειαν κρατικοῦ συγκεντρωτισμοῦ, μίαν ὅλον ἀδρότερον ἐκδηλούμενην τάσιν πρὸς συστηματοποίησιν καὶ πειθαρχίαν πᾶσων τῶν χρησίμων κρατικῶν δυνάμεων.

Ἡ περίοδος ἦν διατρέχουσα χαρακτηριστικῶς κυρίως ἀπὸ μίαν καταπληκτικὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ κράτους, ὅπερ ἐγκαταλείψαν, ὅσον ἀφορᾷ ἰδίως τὰ οικονομικὰ ζητήματα, τὴν παθητικὴν καὶ ἐν πολλοῖς περιδεῇ στάσιν ἣν ἐτήρει ἐναντι τῆς παντοδυνάμου ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἀνέλαβεν ἀποφασιστικῶς ὅχι ἀπλῶς τὴν ρύθμισιν καὶ καθοδήγησιν, ἀλλὰ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ κηδεμονίαν πάσης οἰοσθέντος ἐκδηλώσεως τῆς ἐθνικῆς οικονομικῆς ζωῆς.

Ἡ ἀνάγκη διατηρήσεως τοῦ σημερινοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος, ὅπερ πρέπει ν' ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν ἐχθρῶν, ἐπιβάλλει ἀπαραίτητως μίαν τάξιν, μίαν πειθαρχίαν, ἕνα μετρημένον καὶ λελογισμένον ρυθμὸν εἰς τὴν ἀναρχικὴν ἐφαρμογὴν τῶν παραγωγικῶν μεθόδων, ἥτις βασιλεῖαι εἰς τὸν σύγχρονον οικονομικὸν κόσμον. Ἡ σημερινὴ ἀντιληψὶς θεωρεῖ τὴν ἀσκήσιν οἰουδῆποτε κλάδου τῆς οικονομίας ὡς ἀφορῶσαν τὸ γενικώτερον κοινωνικὸν συμφέρον πρὸς συντήρησιν καὶ περιφρούρησιν τοῦ ὁποίου ὅχι μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καθήκον ἔχει τὸ κράτος νὰ παρέμβῃ καὶ κυριαρχικῶς περιστείλῃ τὴν ἐπικινδύνως πολλάκις ἀναπτυσσομένην ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν. Ἀλλ' ὁ ὅποιο τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλόμενος κρατικὸς παρεμβατισμὸς δέον ἐπὶ πλέον νὰ ἔχῃ ὡς ἀρχὴν εἰς τὰς καθ' ἑκάστον λεπτομερειακάς ἐκδηλώσεις του, τὸ γενικώτερον συμφέρον τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ἀδόξης δὲ ταύτης ἡ ἀπεριόριστος καὶ αὐστηρὰ ἐνσκήσις αὐτοῦ, ἐξελικτικῆς μέχρι τελείας ἐξουδετερώσεως τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας εἰς ζητήματα εἰς τὰ ὅποια αὕτη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀπαραίτητος, δύναται νὰ ὁδηγήσῃ ὅχι ἀπλῶς εἰς ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκόμενων ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνεπαρόρθωτον καταστροφὴν τῆς ὅλης ἐθνικῆς οικονομίας νὰ ἐπιφέρει. Ἡ παρέμβασις τοῦ κράτους ἐπὶ τῆς οικονομικῆς ζωῆς, δικαιολογουμένη καὶ πολλάκις ἐπιβαλλομένη ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἀνωμαλῶν οικονομικῶν συνθηκῶν, ἀπέδωκεν ὁμολογουμένως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐξεληλύθη ἐξ ἀναρχικῶν καὶ ἀντοικονομικῶν περιορισμῶν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ὁ συγκερασμός καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀλληλεπίδρασις μετὰ τῶν δύο συστημάτων ὀφείλει, ὑπὸ τὰς σημερινὰς ἰδίως ἀστάσεις οικονομικῆς συνθήκας, ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ τοῦ κράτους ἀκολουθητέας οικονομικῆς πολιτικῆς.

Μετὰ τὰς ὡς ἀνω γενικάς κατευθύνσεις, ἡ πραγματολόγος καὶ σθεναρὰ ἀντιμετώ-

πισεις των ποικίλων και πολυσχιδών οικονομικών προβλημάτων του καιρού μας, απαιτεί όπως η κρατική πρόνοια και φροντίς η ως καθήκον επιτακτικόν νυν υπαγορευομένη, στρέφεται περί τους δύο άξονας της οικονομικής και κοινωνικής μας συγκροτήσεως.

α) Ένισχυσίς και συσσωμάτωσις των παραγωγικών τάξεων με άναξωρογόνην του έσωτερικού και εξωτερικού έμπορίου.

β) Άσκησις εις ευρείαν κλίμακα της κοινωνικής προνοίας προς άνακούφισιν των πασχουσών και υπό της άνεργίας μαστιζομένων κοινωνικών τάξεων.

Η κοινωνική και οικονομική πολιτική του κράτους δέον να αποτελέσουν εν άδιάσπαστον σύνολον κοινών και άδιαλείπτων προσπαθειών και επιδιώξεων διά την ταχείαν άνατολήν μιάς καλύτερας αύριον, ένθα η άσκησις της μιάς θα παρίσταται ως άμεινος και φυσική συνέπεια της άσκήσεως της άλλης. Υπό τας ως άνω προϋποθέσεις η επιδιωχθισμένη μεταρρυθμίσις επί του οικονομικού πεδίου, προσωρισμένη άναμφισβητήτως ν' αποτελέση τον κυριώτερον μοχλόν της επιζητούμενης γενικωτέρας κρατικής άναμορφώσεως, δέον κυρίως να έκδηλωθι υπό τας εξής μορφάς: Α) Όρθολογιστική και ευρεία παρέμβασις του κράτους εις τρόπον ώστε αύτη να περιλάβη πάσας άνεξαρτέτως τας έκφάνσεις, είτε άμέσους είτε έμμέσους, της οικονομικής ζωής της χώρας. Πράγματι, η παρέμβασις του κράτους, γινόμενη πάντοτε υπό το πνεύμα του γενικωτέρου κοινωνικού και οικονομικού συμφέροντος, δέον να ξεκινάται εις πάσαν άτομικήν ή ομαδικήν έκδήλωσιν της οικονομικής ζωής. Αυτή αύτη ή ίσορροπία και η άμοιβαία συνάρτησις των οικονομικών δυνάμεων της χώρας, επιβάλλει όμως η εύρύτης του κρατικού παρεμβατισμού μη υποχωρήση πρό των μεμονωμένων τυχόν διατυπωθησόμενων άπαιτήσεων άσυνόριστος ή κακώς έννοουμένης έλευθερίας εν τη άσκήσει οικονομικής τινος λειτουργίας. Έξ άλλου είναι άνάγκη από τοϋδε να τονισθι ότι η εύρύτης αύτη του κρατικού παρεμβατισμού δέν θα έχη ούτε δύναται να έχη ολανδήποτε σχέσιν με την γραφειοκρατικήν στενότητα αντίληψης ή την λεπτόλογον άστηρητότητα εν τη καθ' έκάστον έφαρμογήν μέτρων προσωρισμένων όχι να δυσχεράνουν, αλλά τούναντίον να διευκολύνουν και προαγάγουν την επί τὰ πρόσω εξέλιξιν της έθνικής οικονομίας. Είς τὸ σημείον τοϋτο η περιεσκεμμένης και κατόπιν έγχυτάτης προς την πραγματικότητα έπαφής προβαίνουσα νομοθετική ρύθμισις των ποικίλων εν τοίς καθ' έκάστον μορφήν του κρατικού παρεμβατισμού, έχει άνάγκην, ως μοναδικού ίσως συμπαραστάτου, την ύπαρξιν πεπειραμένων, μορφωμένων και εύρυτάτης περί του προορισμού και των καθηκόντων των αντίληψως δημοσίων λειτουργών, προσωρισμένων να έμφυσήσουν πνοήν έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως επί την σκοπιμότητα και ωφελιμότητα των έφαρμοσθησόμενων μέτρων.

Έξ άλλου, ως προς την μορφήν της κρατικής παρεμβάσεως, επιβάλλεται, λόγω κυρίως της φύσεως των ρυθμιζέων σχέσεων ή μεμετρημένην και εν πνεύματι δικαιοσύνης και άμεροληψίας έφαρμογήν ταύτης, εις τρόπον ώστε όχι μόνον να μη άσφυκτιζή και καταπνίγεται η ιδιωτική οικονομία, αλλά τούναντίον να προωθώται αύτη προς διαρκή πρόοδον διά της καταπολεμήσεως και εξαφανίσεως του πείσμονος και καταστρεπτικού ανταγωνισμού.

Β) Συστηματοποιήσις και πειθαρχημένη συγκέντρωσις των διοικητικών και άσυνδέτως έκδηλουμένων οικονομικών προσπα-

θειών, προς ώρισμένας και εκ των προτέρων καθωρισμένας κατευθύνσεις.

Είναι ήδη γνωστόν ότι η κυριώτερα αίτία της σημερινής κακοδιαμονίας είναι η έλλειψις πειθαρχίας και άμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των ποικίλων συντελεστών της οικονομικής δραστηριότητος. Η βασιθύνουσα σήμερον άναρχία εις τας κατευθύνσεις, τας τάσεις και τας προσπαθείας οικονομικής εξισορροπήσεως, έχει περιπλέξει εις άφάνταστον βαθμόν την σημερινήν πραγματικότητα. Η συνεργασία και η άμοιβαία άλληλεξάρτησις μεταξύ πάντων οικονομικών μονάδων είναι σήμερον όχι μόνον άναγκαία, αλλά και άναπόφευκτης οικονομικής ζωής είναι άδύνατος άνευ συλλογικής και άρμονικής μεταξύ πάντων των συντελεστών αυτής συνεργασίας, τητην ότι, υπό τας συνθήκας του άσφυκτικού σήμερον από όλης τας χώρας, άδύνατος η επάνοδος εις τας παλαιάς μεθόδους του διεθνούς έμπορίου και του έλευθέρου συναγωνισμού. Υπό τας προϋποθέσεις αυτές κρίνεται ως άπαραίτητος προς πρόληψιν ίδίως υπερπαραγωγής και της προς ταύτην συμπαρομαρτοσύνης γενικώς οικονομικής καχεξίας μια άυστηρά τά πρώτιστον μὲν λόγον εις τας άνάγκας της έσωτερικής αγοράς, και κατόπιν προς τας όλονέν μειουμένας δυνατότητας εξαγωγής. Η πειθαρχία και η άυστηρά προσηλωσις προς μίαν ώρισμένην κατεύθυνσιν πάντων των οικονομικών συντελεστών, κρίνεται σήμερον ως άπαραίτητος όχι απλώς διά την άπρόσκοπτον πρόοδον της οικονομίας, αλλά κυρίως δι' αύτήν ταύτην την διατήρησιν της οικονομικής ζωής.

Η άμειλικτος φορά των Ιαχυρως πιεζόντων την οικονομίαν ποικίλων και άσταδών μόνων δυναμικότητος οικονομικών και κοινωνικών παραγόντων, έντός των οποίων συμπεριζόμενα άγωνιούν αί επί μέρους κατά τό μάλλον και ήττον άσθενείς οικονομικά μονάδες, επιβάλλει, ως τό έσχατον μέτρον άποσυνηρήσεως και οικονομικής των επιδιώξεως την συσσωμάτωσιν, συνένωσιν και συνυπαρξιν υπό κοινήν και έννοιαν επίβλεψιν και διευθύνσιν των επιχειρήσεων εκείνων, αίτινες ούδαμώς έπιθυμοῦσιν να άπολέσωσι την εν τοίς καθ' έκάστον άνεξάρτητον και άυτοτελή οικονομικήν των όντότητα, έννοχούν και ένδυναμούν τον οικονομικόν των θωρακισμόν, προς άποτελεσματικήν άντιμετώπισιν της έξαιρετικής δριμύτητος παρουσίας παγκόσμιου οικονομικής κρίσεως. Η μορφή, την οποίαν θα λάβη εν τη πράξει η ως άνω συνειδητή όργάνωσις των επιχειρήσεων, δέον να αποτελέση άντικείμενον μελέτης και έπιστολής έρεύνης των γενικών και ειδικών συνθηκών, αίτινες διέπουν τό καθέστώς των συσσωματωθησόμενων επιχειρήσεων. Αί τάσεις αύται, της υποχρεωτικής δηλονότι καρτελλοποιήσεως των επί μέρους οικονομικών μονάδων, άπεκρυσταλλώθησαν ήδη εις τας πλείους των χωρών, κατόπιν ώριμου μελέτης και έρεύνης των κρατουςών τοπικών οικονομικών συνθηκών, εις νομοθετήματα άτινα νυν άποτελούν την πρωτοπορείαν των προς τας κατευθύνσεις ταύτας τεινουσών προσπαθειών. Ο Κώδιξ Φλαντὲν εις την Γαλλίαν, ψηφισθείς πρό διμήνου εισηγήσει του ύπουργού του Έμπορίου Marchandeau, όστις καθορίζει ετάς συνθήκας υπό τας οποίας έπαγγελματικά συμφωνία δύναται να καταστούν υποχρεωτικά εις περιόδους οικονομικής κρίσεως, τό σχέδιον του λόρδου Melchett και η όλη εν Άγγλίᾳ κίνησις

προς όργάνωσιν της βρετανικής βιομηχανίας, η όργάνωσις του σωματοεικού κράτους εν Ιταλίᾳ, άποτελούν άναντιρρήτως τας πλέον κτυπητάς έκδηλώσεις των συγχρόνων τούτων τάσεων.

Δέν θα ήτο συμφέρον οϋδ' έπωφελές να καθιερωθι από τοϋδε παρ' ήμίν ο άκρατος και άυστηρός παρεμβατισμός, όστις εις οϋδέν άλλο θα συντελέσει ειμή εις την όπισθοδρόμην και άπονέκρωσιν της υπό ειδικάς συνθήκας τελούσης οικονομίας μας. Έν τούτοις αί σημερινάί έξαιρετικώς άνώμαλοι οικονομικά συνθήκαι ήνάγκασαν τά κράτη να άκολουθήσουν νέας όδους διά την άναζήτησιν της σωτηρίας των. Είς την ύπηρεσίαν της διευθυνομένης οικονομίας έτέθησαν παντού αί ίδια τεχνικά μέθοδοι. Διά να πραγματοποιηθι μία πειθαρχία και τεθή τέρμα εις την διασποράν των οικονομικών προσπαθειών, η τακτική της υποχρεωτικής καρτελλοποιήσεως ήσκήθη εις όλης τας χώρας.

Η ένωσις των ένδιαφερομένων υπό τον έλεγχον του κράτους, δυναμένου να έξαναγκάσει τας άνθισταμένας επιχειρήσεις να ύπαχθουν εις τούς θεθέντας γενικούς κανόνας, καθίσταται σήμερον μία πραγματικότητα. Η ειδικωτέρα ρύθμισις των ζητημάτων δέον να επιδιωχθι διά της νομοθετικής όδοϋ. Η εν τη πράξει καθιέρωσις του οικονομικού θεσμού της υποχρεωτικής αναδιοργανώσεως ολουδήποτε κλάδου της έθνικής παραγωγής υπό ώρισμένας πάντοτε προϋποθέσεις με την δυνατότητα έξαναγκασμού εκ μέρους του κράτους των άνθισταμένων τυχόν μειοψηφιών του παραγωγικού τούτου κλάδου όπως ύπαχθουν εις τούς κανόνας και τό καθεστώς που θα έθέσπιζεν η πλειοψηφία των παραγωγών, χωρίς να εισάγη την συστηματικήν καθιέρωσιν της διευθυνομένης οικονομίας, άποτελει οϋχ ήττον μίαν άναμφισβήτητον στραφήν προς μεθόδους καθιερουσας προδήλως ένα περιορισμόν της έλευθερίας του άτόμου εις τας οικονομικάς του επιδιώξεις. Έν τούτω, ο περιορισμός οϋτος κρίνεται σήμερον άναγκαίος, καθόσον αί άνάγκαι της ζωής, η πρόοδος, η τεχνική τελειοποίησις, έπαυξήσασα τά βάσανα του άνθρώπου γένους εις τον αιώνα τούτον, μάς λου συστήματος, τό όποιον προώρριται να άποδώσει καλύτερα άποτελέσματα και να άνοήξη την άναγκαίαν διόδον προς μίαν νέαν φάσιν του πολιτισμού του κόσμου.

Γ) Στενός και άμοιβαίος σύνδεσμος της άυτοτελούς υπό του κράτους ή υπό την άμεσον επίβλεψιν αυτού, παρά των επί μέρους οικονομικών μονάδων άσκουμένης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής.

Αί οικονομικά επιδιώξεις του κράτους και των ιδιωτικών οικονομικών μονάδων δέον να έχουν ως άνώτερον σκοπόν και δικαίωσιν των, την άνακούφισιν, την υλικήν και ήθικην άνώψωσιν της πασχούσης σημερον και υπό της άνεργίας μαστιζομένης έργατικής τάξεως. Αυτή αύτη η σημερινή σύνθεσις της κοινωνίας, έντός των κόλπων της οποίας συγκροούνται καθημερινώς τόσον άντίθετα οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα, επιβάλλει τον άμοιβαίον, στενόν και άδιάλυτον σύνδεσμον μεταξύ της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής του κράτους. Η νομοθεσία και ένταῦθα προώρριται να διαδραματίση πρωτεύοντα ρόλον, διότι δι' αύτης θα ένσαρκαθουν εις έν άρμονικόν και άδιάφρετον σύμπλεγμα θεσμών, αί άνθρωπινά τεχνικά τάσεις του συγχρόνου κράτους εις τό πεδίων των οικονομικών και κοινωνικών επιδιώξεων, αίτινες σκοπόν έχουν να έξυψώσουν και εύεργετήσουν τό άτομον, την οικογένειαν, την κοινωνικήν ζωήν και τον οικονομικόν βίον. Αδύ-

ΓΑΛΛΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΝ ΚΡΙΣΙΝ

Δημοσιεύομεν κάτωθι άρθρον του παρισίνου «Χρόνου», αναφερόμενον εις την έκσπάσαν εν Βουλγαρίᾳ ύπουργικήν κρίσιν:

Η ύπουργική κρίσις που έξερράγη εν Βουλγαρίᾳ επικυρώνει τας τελευταίως κυκλοφορούσας διαδόσεις περί βαθυτάτης πολιτικής άσταθείας, ύφισταμένης εις Σόφίαν. Η υπό τον στρατηγόν Ζλάτεφ κυβερνήσις έπeseen άποτόμως, κατόπιν γεγονότων μη διαλευκανθέντων εΙσέτι ικανών, αλλά άποκαλυπτόντων αρκετά καλά μίαν βαρείαν έσωτερικήν άνωμαλίαν. Η κυβερνήσις προέβη εις την σύλληψιν δύο άλλοτε πρωθυπουργών, των κ. κ. Τσάγκωφ και Γκεωργκήφ, παλαιών ύπουργών, και του τώως άρχηγού της άστυνομίας της Σόφιας Νέτσεφ. Επίσης ο άριθμός των προσωπικότητων που συνελήφθησαν, των άνηκουσών εις διάφορα πολιτικά κόμματα, δέν είναι κατόχρους των έκάτων.

Αί έξηγήσεις αί διδόμεναι διά τας συλλήψεις αυτές είναι άρκετά άόριστοι. Είς τας δηλώσεις που έκαμεν εις τον Τύπον, ο στρατηγός Ζλάτεφ είπεν ότι από τινος χρόνου ο κ. Γκεωργκήφ συνήρχετο εις μουσικάς συσκέψεις μετά των φίλων του, και ότι και ο κ. Τσάγκωφ είχεν άπευθύνει εις τούς πολιτικούς του φίλους διαγγελματα εις τά οποία έκαυτηριάζετο η κυβερνήσις, και διά των οποίων έκάλει τούς άξιωματικούς να συνσπασθουν γύρω από τον άνώτατον άρχοντά των, τον βασιλέα.

Πάντα ταῦτα όμως δέν δικαιολογούν τά βαρύτατα μέτρα τά ληφθέντα έναντίον δύο παλαιών άρχηγών της κυβερνήσεως. Τά μέτρα ταῦτα έπροκάλεσαν έπίσης την άποδοκιμασίαν άκόμη και μέσα εις τά σπλάγχνα της κυβερνήσεως. Τρεις από τούς κυριωτέρους ύπουργούς, οί κ.κ. Μπατόλωφ, των Έξωτερικών, Ντίκαφ, της Δικαιοσύνης, Μόλωφ της Έθνικής Οικονομίας, ήρήνησαν να κηρυχθουν άλληλέγγυοι με τούς συνανέλεφους των, και άπεχώρισαν, πράγμα όπερ ήνάγκασε τον στρατηγόν να υποβάλη εις τον βασιλέα την παραιτήσιν του ύπουργικού συμβουλίου.

Διά να κατανοήσιν τις την σημερινήν κρίσιν, πρέπει να άνατρέψι εις τας συνθήκας υπό τας οποίας τό ύπουργείον Ζλάτεφ ά-

νέλαβε την άρχήν τον παρελθόντα Ιανουάριον, και εις την κατάστασιν την δημιουργηθείσαν τον Μάιον του 1934, όταν εν Σόφια παρεβιάσθη τό Σύνταγμα.

Πρό ενός περίπου έτους, η κυβερνήσις Μουσάνωφ κατέθεσε την έντολήν κατόπιν ενός στρατιωτικού κινήματος. Ο σχηματισμός μιάς κυβερνήσεως κοινοβουλευτικής και συνταγματικής ήτο άδύνατος. Άντεμετωπίσθη τότε τό ζήτημα της καταρτίσεως ύπουργείου έξ έκλεκτών προσωπικοτήτων, έκτός της Σοβράνις. Η προεδρία του ύπουργείου αυτού έδόθη εις τον παλαιόν συνταγματάρχην Γκεωργκήφ, ο οποίος ήτο άλλοτε οπαδός του Τσάγκωφ, αλλά ο οποίος είχε γίνει άρχηγός του κινήματος του Σβένο, του όργανωθέντος από διανοουμένους με τάσεις έθνικιστάς. Άλλά τά μιλιταριστικά στοιχεία άντέδρασαν εις τας τάσεις αυτές, προπαρασκευάζοντα την όδον προς μίαν άληθινήν στρατιωτικήν δικτατορίαν.

Άντεμετωπίζετο άκόμη και ο σχηματισμός ενός ύπουργείου προεδρευομένου από τον συνταγματάρχην Βέλτσεφ, όταν την 21ην Ιανουαρίου 1935 έξερράγη πραξικόπημα τό ύπουργείον Γκεωργκήφ άντεκατέστη από μίαν στρατιωτικήν κατάστασιν. Άλλά ο Βέλτσεφ εύρίσκετο άπομακρυσμένος, ένῶ η προεδρία της κυβερνήσεως άνετίθετο εις τον στρατηγόν Ζλάτεφ, άφωσιωμένον εις τον βασιλέα. Η θέλησαν να διδουν αυτού μίαν άπ' εύθείας παρέμβασιν του βασιλέως, άποσκοπούσαν εις την άποσώβησιν του κινδύνου δημιουργίας ήθικού βαρβάρου μεταξύ στέμματος και λαού. Τά πάντα μεταξύ έμελλε να υπάρξη μία άντίδρασις έναντίον της καταστάσεως της δημιουργηθείσης εις τον Μάιον του 1934, διά της τοποθέτησεως εις την διοίκησιν στρατιωτικών, πιστών εις τον θρόνον.

Η παρουσία εις την κυβερνήσιν των Μπατόλωφ και Μόλωφ έδιδεν εις αυτήν πολιτικόν χαρακτήρα. Άλλά άκριβώς η έγγύσις αυτή έβλάψε την κυβερνήσιν Ζλάτεφ, διότι διά της συλλήψεως των άνωτέρω προήλθεν η πτώσις του ύπουργείου. Η ούσία της κρίσεως φαίνεται ότι τοπο-

θετείται εις την ύπαρξιν δύο άντιμαχομένων καταστάσεων, δηλαδή άφ' ενός μιάς κινήσεως όργανουμένης από μιλιταριστικά στοιχεία εκ των οπαδών του Γκεωργκήφ, και άφ' έτέρου μιάς πολιτικής κινήσεως των παλαιών κομμάτων, της οποίας οί παράγοντες συσσωματουνται περίε το Τσάγκωφ. Είναί δυνατόν ο Ζλάτεφ να έκρινε σκόπιμον να συντρίψη άμφοτέρας τας κινήσεις πριν άκόμη άναπτυχθουν πολύ. Άλλ' άφ' όσον τά πολιτικά κόμματα δέν ύφίστανται πλέον εν Βουλγαρίᾳ, και έφ' όσον, έστω και άν έδημιουργούντο, πάλιν θα εξέπιπτον εις τον πλέον καταστρεπτικόν ανταγωνισμόν, συμπεραίνεται ότι δέν ύπάρχει υπό κανονικάς συνθήκας τρόπος λύσεως της κρίσεως. Δέν θα έξεπλήροτο λοιπόν κανείς εάν ο βασιλεύς Βόρις άνέθετεν εις τον στρατηγόν Ζλάτεφ την έντολήν σχηματισμού νέου ύπουργείου.

Πρόσκλησις Γενικής Συνελεύσεως των Μετόχων της εν Άθήναις Έδρευούσης Άνωνύμου Έταιρείας υπό την έπωνυμίαν

“ΒΑΚΧΟΣ,”
ΗΝΟΜΕΝΟΙ ΠΑΡΑΓΟΓΟΙ ΟΙΝΩΝ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.
Όδός Ακαδημίας αριθ. 55

Προσκαλούνται οί κ. κ. Μέτοχοι της εν Άθήναις έδρευούσης Άνωνύμου Έταιρείας «ΒΑΚΧΟΣ ΗΝΟΜΕΝΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΙΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» εις την έτησίαν Τακτικήν Γενικήν Συνέλευσιν αυτής την 9ην Μαΐου έ.ε. ήμέραν Πέμπτην και ώραν δην μ.μ. εν τοίς ένταῦθα Γραφείοις της Έταιρείας (Ακαδημίας 55). Δικαίωμα παραστάσεως κατά την Συνέλευσιν έχει πᾶς Μέτοχος, κάτοχος τουλάχιστον πέντε (5) Μετοχών της Έταιρείας, συμφώνως τῷ άρθρῳ του Καταστατικού, χορηγουσών αὐτῷ δικαίωμα μιάς ήφσου, κατά τό άρθρον 29 του ίδιου καταστατικού.

Οί κ. κ. Μέτοχοι δέον να καταθέσωσι τούς τίτλους αὐτῶν επί αποδείξει παρὰ τῇ Έταιρείᾳ πέντε (5) τουλάχιστον ήμέρας πρό της όρισεως διά την Γενικήν Συνέλευσιν τοιαύτης και να προσάγωσιν τῇ Διευθύνσει της Έταιρείας τας σχετικές αποδείξεις έντός της αὐτῆς προθεσμίας.

Ημερησία Διάταξις:

- 1) Άνάγνωσις έκθέσεως του Διοικητικού Συμβουλίου και Έλεγκτῶν επί του Γενικού Ισολογισμοῦ της 31ης Δεκεμβρίου 1934.

- 2) Ύπαβολή και Έγκρισις Γενικού Ισολογισμοῦ της 31ης Δεκεμβρίου 1934.
- 3) Απάλλαγή από πάσης ευθύνης των Μελῶν του Διοικητικού Συμβουλίου και τῶν Έλεγκτῶν της ως άνω χρήσεως.

- 4) Διορισμός Έλεγκτῶν διά τό έτος 1935 και καθορισμός άμοιβῆς αὐτῶν.

- 5) Έγκρισις έκλεγέντων Συμβούλων εις αντικατάστασιν παραιτηθέντων τοιούτων.

- 6) Έκλογή δώδεκα νέων Συμβούλων, εις αντικατάστασιν Ισαριθμῶν έξερχομένων συμφώνως τῷ άρθρῳ 11 του Καταστατικού.

Έν Άθήναις τῇ 4ῃ Ἀπριλίου 1935.

Έντολή του Διοικητικού Συμβουλίου

Ο Πρόεδρος
και α.α.ο. Ἀντιπρόεδρος
Γ. Κ. ΣΤΡΙΓΚΟΣ

τα είναι αί γενικά γραμμάί άς δέον να έχη όπ' όψιν του ο νομοθέτης όστις θα κληθι να μεταρρυθμίσει και άναπροσαρμόσῃ τον οικονομικόν βίον της χώρας, προς τας μορφάς άς άπεκρυστάλλωσεν ήδη η διεθνής πραγματικότητα. Είναι αλήθεια ότι διά την ευρείαν και άποτελεσματικήν ταύτην άναπροσαρμογήν, θα χρειασθι να καταβληθι προσπάθεια, ήτις ένιστε πιθανόν να κούραση και δειλιάση τας προς την κατεύθυνσιν ταύτην στρεφόμενας δυνάμεις. Είναι επίσης αλήθες ότι δυσκόλως δύναται από της μιάς ήμέρας εις την άλλην να έγκαταλειφθουν συστήματα και μορφάί οικονομικής δράσεως, υπό την σκέπην των οποίων έβάδισεν αίωνων οικονομική ζωή. Άλλ' οί καιροί ήλλαξαν. Ο άκρατος οικονομικός φιλελευθερισμός, όστις άναμφισβητήτως άπόφωσις και διηκόλυνε την κατά τό μάλλον και ήττον άπρόσκοπτον μέχρι τοῦδε οικονομικήν εξέλιξιν, σήμερον θεωρείται έμπεδόν και πρόσκομμα, όπερ πρέπει να υπερπηδωμεν διά να περάσωμεν από μίαν μορφήν οικονομίας εις την άλλην. Διερχόμεθα άναντιρρήτως μίαν κατ' έξοχην μεταβατικήν περίοδον, ο από μακρῶν ετών έθισμός μας εις άναλλοιώτους και αιώνας θεωρουμένους οικονομικούς νόμους, μάς καθιστά διστακτικούς

εις την παραδοχήν καινοφανών και υπό της πείρας εισέτι άνεξελέγκτων άρχών, τας οποίας εν τούτοις αύτη αύτη η πίσις των παραγμάτων μάς επιβάλλει. Τό κράτος έπαυσε ν' αποτελι άπαθή θεατήν των έντός των σπλάγχων αυτού συντελούμενων διαρκῶς νέων εξελίξεων και προσανατολισμών. Έχει τούναντίον καθήκον να άναμινύεται, κηδεμονεύη και πειθαρχή προς ώρισμένας θετικάς και καθωρισμένας κατευθύνσεις πάντα τά υπό την αγκύρα αυτού δρώντα δυναμικά στοιχεία.

Η υπό την σθεναράν πραγματολόγον και λελογισμένην καθοδήγησιν του κράτους οικονομική και κοινωνική ζωή θα άποτελέσει την μέλλουσαν μορφήν της παγκόσμιου οικονομίας.

Η νέα αύτη μορφή της οικονομίας δέν δύναται να θεωρηθι ως συνεπαγομένη τό τέλος της προσωπικότητος. Ο individualisme ο όγής θα παρμένη όπως πάντοτε η δημιουργική δύναμις του πολιτισμού και η πηγή της οικονομικής πρόοδου, καθόσον έντός του πλαισίου της κρατικής κηδεμονίας είναι δυνατή και μάλατα άναγκαία και έπιθυμητή η έλευθερά κήσις των ατόμων.

ΠΑΝ. Γ. ΔΕΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διηγόρος

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΘΕΣΙΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΛΕΥΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ κ. ΤΑΚΗ Δ. ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ

Β'). 'Επισκόπησης, προορισμός και ικανότητες, αλλά και μειονεκτήματα του κλάδου της 'Ελληνικής 'Αλευροβιοτεχνίας.

Ο κλάδος ούτος με τους 5 έως 5 1/2 χιλιάδας περίπου πρωτογόνους μύλους του, τούς και πρό της επέκτασής και αύξησης της έγχωριου σιτοπαραγωγής υπάρχουντας και ευδοκίμως λειτουργούντας, είναι χρήσιμος εις την εθνικήν μας οικονομίαν:

α) Διότι οί εις τούτον ανήκοντες μύλοι έχουν την ευθιγέστεραν κινητήριον δύναμιν, ως δια φυσικής δυνάμεως λειτουργούντες και ιδίαι οι σημαντικώτεροι του κλάδου τούτου, οί και πολυαριθμώτεροι υδρόμυλοι, με φυσικόν αποτέλεσμα του άνωτέρω ότι παραλλήλως αποφεύγεται και αντίστοιχος έξαγωγή συναλλάγματος διας πετρελαίας κλπ.

β) Διότι έχουν το ευθιγέστερον εργατικό, ως εξευημερούμενοι δια της πλεονάζουσας αυτοπροσώπου εργασίας της οικογενείας των κατόχων των, όντως παραλλήλως και άγροτων ή μικροκτηνοτρόφων.

γ) Διότι χωρίς εις αυτούς αποφεύγεται ή σπατάλη πολλανών μεταφορικών έξόδων, άτινα θ' άπαιτούντο εάν, ό προς διατροφήν σίτου των παραγωγών, διοχετεύετο εις τούς μύλους των πόλεων, με αντίστοιχον παρά τούτων τροφοδοσίαν των δι' αλεύρων.

δ) Διότι δι' αυτών αποφεύγεται δια των άγρότην ή ζημιά ή μείωση των επιτευχθέντων τιμής πωλήσεως εις το ελεύθερον έμπόριον του προς αυτοδιατροφήν του απαιτούμενου σίτου (και δη άμέσως μετά της συγκομιδής) και της τούτης της κτήσεως των αντικατάστασιν του σίτου τούτου παρ' αυτών αγορασθησόμενων αλεύρων (και δη έν καιρώ χειμῶνος ή άνοιξέως).

ε) Διότι τ' άλεστικά έν τοίς μύλοις τούτοις δέν έπιβαρύνονται, ως φυσικόν, με τόνους κεφαλαίων (έλλειπόντων, αλλά και άχρηστων άλλως τε), με άποσβέσεις προς σχηματισμόν αποθεματικών τακτικών και έκτακτων ή και προνοίας (προς αντίκρυσιν άντοπαρκτον έπισηφάνων λ(αμνών), με πυρασφάλιστρα και ασφάλιστρα έμπορευμάτων κλπ. και δια ταμεία ασφάλισως μυλεργατών και άρτεργατών (έξ 7 περίπου λεπτών κατ' όκάν άλεσθόμενου σίτου καθωρισμένων δια την προηγμένην άλευροβιομηχανίαν), προς δε και με δικαιώματα γεν. άποθηκών, τραπέζιτικά κλπ.κλπ.

στ) Διότι, έπι τέλους, τά 4)5 τούλάχιστον της άξίας του άξιολόγου δια την εθνικήν μας οικονομίαν κεφαλαίου των έπιχειρήσεων τούτων, τούλάχιστον έκ 250 έκατομμυρίων δραχμών (κτισίματα, ντόπιες κατά τό πλείστον μυλόπετρες, αλάκια, μαραγκοδουλεία, σιδηροδουλεία κλπ.) δια της μεταποιήσεως μιάς πλεοναζούσης εργασίας των κατόχων των και άλλων 'Ελλήνων βιοτεχνών έδημιουργήθη, εις βάρος μόνον του έλληνικού καφενέ.

Έκ των προαναφερθέντων εξώφθαλμον καθίσταται ότι, υπό τε φυσιολογικήν οικονομίαν και άσυνδοσίαν επί τέρας έξόδων, ή εθιμνότερα (έστω και βάρβαρος) άλευροποιήσις του σίτου υπό των πρωτογόνων τούτων μύλων του κλάδου της έλληνικής άλευροβιοτεχνίας έπιτυγχάνεται.

Αντιθέτως όμως προς τ' άνωτέρω, ό κλάδος ούτος με τούς στερουμένους πανσπερμίας άσυνδοσίαν σίτου και κοσκινιστήριων άσυνδοσίαν άλευρομύλων του, άντιθέτως δέ με ζεύγος μόνον μυλόλιθων (συνήθως άναφραδίστων και κακοχαραγμένων και με πλημετέστερον σύστημα κυκλοφορίας άερισμού (άν μη άνύπαρκτον, άγνοία ή άμελεία) έφωδιασμένων, ένέχει ής και υγιεινής φύσεως μειονεκτήματα.

Τούτο δέ διότι, υπό κακοχαραγμένους, κακώς άερισμένους και πολλάκις εις διάφορα σημεία κατά την περιστροφήν έφαπτομένους μυλόλιθους, δέν είναι δυνατόν ή άντί μιας έπιδοκμήσης, έστω και άτελικώς να μην έπιτυγχάνεται ή μία σύνθλιψις και διέσχυσις, φύρδην-μύδην, κόκκων σίτου, των έν αυτώ ξένων δημητριακών, πετρίτσας, κόνεως και λοιπών ξένων ύλών και δη ως ευνόητον υπό άνάπτυξιν μιάς θερμοκρασίας υπερτέρας εκείνης, την όποιαν δύναται κατά την άλεσίαν του ν' άνθέρη ό σίτος χωρίς να ύποστούν αλλοιώσιν αί άρτοποιητικά ικανότητες του αλεύρου του.

Ακριβώς δέ δια τούτους λόγους τούτους και ή έπιστήμη, την άλυσιν ταύτην βάρβαρον (brutale), χαμηλήν (bas) και άντιοικονομικήν άποκαλεί και αί έπιστήμαι μηχανολογία, χημεία κλπ. εις τόν έπιστήμονα μυλωνάν άφειδώς τά φάτα των παραγούρων, κατά τάς τελευταίας δεκαετηρίδας, εις άλλαπαλλήλους άνακαλύψεις προβαίνουσαι δια να φθάση ή νεωτέρα οικονομία έν έπιτύχη την αντικατάστασιν του άπ' αλών πετρομύλου δια τού αυτομάτου και με άτέρμονα σειράν εργαλείων έφωδιασμένου κυλινδρόμυλου, εις τρόπον ώστε από της βάρβαρου και άντιοικονομικής ταύτης άλέσεως να φθάσωμεν εις την «ψηλήν» (a la haute), την «τελειοποιημένην» ή και «οικονομικήν» λεγομένην άλεσίαν.

Και ήδη, ζητούντες συγγνώμην δια την μικράν παρέκβασιν ήν έποιήσαμεθα δια να καταδείξωμεν διατί οί «κουτόφραγκοί» δι' οικονομικά και μόνον αίτια πρόβησαν εις αντικατάστασιν του άρχηγόνου πετρομύλου με τόν προηγμένον κυλινδρόμυλον, έπανερχόμεθα και αόθις εις τό θέμα μας.

Τό άκοσκήνιστον (έλλείπει κοσκινιστήριων συσκευών ίσως και έλλείπει έπιστοσύνης του άγρότου προς την καρδίαν του μυλωνά) αυτό άλευροκοινάμα, εις τό όποιον δια τού άρχηγόνου πετρομύλου του ό χωρικός μετέβαλλε τόν σίτον του, άσχετως άρχικής ποιότητος σίτου, ένέχει δια τούτον τά έξής μειονεκτήματα:

α) Διότι υπερθερμάνθη (κατά τό κοινώς λέγειν «άναψε») κατά τά άνωτέρω τό άλεύρι του, αλλοιωθείσης της φυτοκόλλης και του άμύλου του και άπώλεσεν άρκούντως εις άρτοποιητικάς ικανότητας τ.έ. δι-

όγκωσιν και εις άρτον άπόδοσιν (πλεόνασμα).

β) Διότι δια της άλέσεως ταύτης είναι άδύνατος ό πλήρης άποχωρισμός του άλευρώδους μέρους του κόκκου από τά πίτυρα και τάνάπαλιν, τά δέ πίτυρα τά όποια ό χωρικός δια της χονδρής του κρισάρας θά έξαγάγη δια την κτηνοτροφίαν του, είναι έπενδυμένα με σημαντικώτατην άναλογία άλεύρου και μάλιστα καλύτερης ποιότητος, συνεπώς προφανής ή σπατάλη αλεύρου εκεί όπου θά ήρκει να δώσῃ ούτος πίτυρον, ως ευνόητος έπίσης και ή ζημία ήν ύφίσταται εις ευρύτεραν κλίμακα ή όλη μας εθνική οικονομία.

γ) Διότι από τό άπομείναν έξησθημένον από τό άναμμα προς άρτοποιήσιν άλεύρον του, έτι πλέον έξασθενούμενον (διότι έκ τούτου με την ψιλή του κρισάρα ό χωρικός θά έξαγάγη όλίγον λευκό-χάσικο άλεύρι προς παρασκευήν του ζυμαρικού του: τριφτάδες, τραχανά, χυλοπίτας κλπ., για κανένα γλύκισμα, την λαμπροκουλούρα του, την πήτα του 'Αγ. Φανουρίου κλπ.) ως και διότι έμειναν όμοιο και ήλέσθησαν τά ξένα δημητριακά, έν ρικινώδες την άφην δια τό άντιστοιχέσθαι του κόκκου του (συγκριμένον δηλαδή από θραύσματα άλευρώδης άτελώς άλεσμένα, διαφυγόντα από τά λούκια της πέτρας, έτερα τοιαύτα έπενδυμένα με πίτυρον, άναλογία άλεύρου διαφόρων μεγεθών κόκκου και τινά υπερκονιοποιημένου τούτου, πίτυρον διαφόρων μεγεθών και άναλογία τούτου υπερκονιοποιημένου) δέν είναι δυνατόν, άρχικής ποιότητος χρησιμοποιηθέντος σίτου, ή να καταλήξη εις ένα ψωμί λιεψό και δύσπεπτο. Ούδ' είναι δυνατόν άλλως γενέσθαι, διότι έκ τούτου του μωσαϊκού κόκκων και διαφορικών μεγεθών και ύφης, ούτε ισόχρονος βαθμός ζυμώματος δύναται να κανονισθῇ, ούτε ισόποσος κατά κόκκον άπορρόφησης ύδατος δύναται να συντελεσθῇ, ούδ' άναλόγως άρίστης της ζύμης να γίνη, διότι έταν οί λευκοί κόκκοι άρχίζουν ένυλίζοντες, οί χονδρότεροι εύρίσκονται έν τῷ άρχεσθαι. Συνεπώς δέ άφού δέν συνεκρατήθη όσον πρέπει ύδωρ ούδ' έτι σπογγώδες της ψύξης του άρτου κατέστη δυνατόν να έπιτευχθῇ, διεισδύοντος και του υπερκονιοποιημένου πίτυρου εις τάς όλγας έν τῇ ζύμῃ δημιουργουμένης όπάς, ούτε εις άρτον τό απαιτούμενον πλεόνασμα, ούτε του άρτου ή δέουσα διόγκωσις δύναται να συντελεσθῇ.

Συνεπώς δέ όταν υπό την συγκυρίαν τούτων άπωλειών τελικώς ό στόμαχος του άγρότου καταδικάζεται να δέχεται τό λιεψό και δύσπεπτο ψωμί, τό όποιον λόγω της έμπεριεχομένης ήλσμένης πετρίτσας του, των γαιωδών ουσιών, γρισσαναί, ευνόητον πλέον ποία τά δια τόν άγρότην μας ύλικής και υγιεινής φύσεως έκ του κλάδου τούτου μειονεκτήματα και ποία ή έκτασις τούτων δια την όλην του τόπου μας οικονομίαν.

Τώρα τό έάν, παρά τ' άνωτέρω, τό χωριάτικο ψωμί μās φαίνεται, όταν σέ καμιά έκδρομή μας φάμε καμιά φέτιτσα

του, γλυκό και ευοσμον (παρά μιά μυρωδιά χαματίλας και ένα τρίξιμο κατά τό μήσημα) τούτο εις πλείστα άλλα αίτια δέον ν' άναγθῇ και κυρίως εις τό άμυλώδεςτερον του έλληνικού σίτου από τόν άλλοδαπόν και τό ευοσμώτερον, προς δε και εις την έψησιν και έστράγγισιν του άρτου τούτου εις τόν χωριάτικον φούρνον με θυμάρι και πουρνάρι πυρανθέντα. Τό έάν δέ ή εις ύγείαν και εις θέρψιν έκ των άνω λόγων άπώλεια εις τόν άγρότην μας δέν γίνεται όσον θά έδει έκδηλος, τούτο δέον ν' άποδοθῇ εις τό ότι ό χωρικός μας χειρωνακτικός και εις τό ύπαιθρον εργαζόμενος και διαβίων, υπό τό θαυμάσιον κλίμα μας με τόν καθαρόν του άέρα και τόν ζωογόνον έλληνικόν ήλιον, ούχι μόνον λιεψό ψωμί, αλλά άκόμη και πέ τρες δύναται να χωνέψῃ.

Γ'). 'Επισκόπησης του κλάδου της άλευροποιίας και ύποδιαρέσεις τούτου.

Εις τόν ένδιάμεσον τούτον, μεταξύ άλευροβιομηχανίας και άλευροβιοτεχνίας κλάδον, διακρίνομεν:

I. Κατά σημασίαν έγκαταστάσεων. Περὶ τούς 70 μύλους, τούς σημαντικώτερους, και περί τούς 350 μύλους, τούς άτελεστέρους. Κατ' ιδιάζουσιν δέ μορφήν, τούς υδρόμυλους, τούς κινουμένους δια μηχανικής δυνάμεως, άλλ' ως παράρτημα έτέρας μικρᾶς βιομηχανίας, και τούς μύλους τούς δια μηχανικής δυνάμεως κινουμένους, άλλ' υπό άνεξάρτητον κίνησιν και υπό πρόχειρόν τινα στέγασιν λειτουργούντας.

II. Κατά ρυθμόν εργαζέσθαι.

α) Τούς άλευρομύλους εκείνους, όν οί κάτοχοι ως βασικόν πρόγραμμα εργασίας έθεντο όπως δια παντοίων πιέσεων κατορθώσουν να έπιτύχουν την ρυθμικήν καθ' όλον τό έτος τροφοδοσίαν των δια σίτου παρά της ΚΕΠΕΣ «έπί συμβάσει» έν συνδυασμῷ με την έπί κεφαλῆς εργασία. 'Υπερείκοισιν μάλιστα άλευρομύλοι του κλάδου τούτου έπέτυχον ήδη τόν σκοπόν τούτον, χωρίς εις τό άρθρον 8 παρ. 2 έδ. 2 του νόμου 6195, έχον ούτω:

«Κατ' εξαίρεσιν προκειμένου περί έπαρχιών πληθυσμού 35 χιλιάδ. κατοίκων και άνω, εις τάς όποίας δέν ύφίστανται κυλινδρόμυλοι πληρούτες τάς προυποθέσεις ταύτης (έδ. 4) δύναται ή ΚΕΠΕΣ κατά την άπόλυτόν της κρίσιν να έπεκτείνῃ τάς έπί ειδικῇ συμφωνίᾳ χορηγήσεις και εις κινούσους μύλους, έφ' όσον λειτουργούν εις την ένδοχώραν και ή κατά 24ωρον δυναμικότης των δέν είναι κατωτέρα των πέντε χιλιάδων χιλιωγράμμων».

Οί ιδιοκτήται δέ 40 έως 50 έτέρων μύλων του κλάδου τούτου έλπίζουν πάντοτε ότι θά έπιτύχουν και αυτοί τό προνόμιον τούτο, δι' ό και λαύροι από καιρού εις καιρόν επανέρχονται εις τάς προς την ΚΕΠΕΣ πιέσεις των και κυρίως έν παραμοναίς έκλογών.

β) Τούς άλευρομύλους εκείνους, όν οί κάτοχοι έχουν βάσιν της εργασίας των την καιροσκοπίαν και την άπό καιρού εις καιρόν αγοράν και πώλησιν παρτιδούλας σίτου έγχωρίου ή άλλοδαπού έκ του έλευθέρου έμπορίου προς άλευροποίησιν της έπί έμπορία, έν συνδυασμῷ και πάλιν με την εργασίαν του γενεαλεστικού.

III. Κατά προοπτικήν εξέλιξιν του κλάδου τούτου.

α) 'Εκείνους τούς άλευροβιομηχανούς του κλάδου τούτου, όν ή τάσις συνίσταται όπως όθωτον ή βράδιον (δι' έπαυξήσεων εις έγκαταστάσεις και συμπληρώσεων εις συσκευάς των μύλων των) μεταπηδήσουν εις τόν κλάδον της άλευροβιομηχανίας.

β) 'Εκείνους, όστινες δέν κατελήφθησαν

είσέτι υπό της μεγαλομανίας ταύτης προς ιδικόν των πρωτίστων όφελος, άλλ' έξακολουθούν άρκοίμενοι εις τό σύγουρο κέρδος, όπερ ό κλάδος των τοίς προσπορίζει, χάρις εις την πλήρη του άσυνδοσίαν κατά τε ποιότητα και σύστημα εργασίας, χάρις εις τά όποία δύναται ν' άφαιρούν εργασία από τούς κλάδους της τε άλευροβιομηχανίας και άλευροβιοτεχνίας.

Τούς όραματιζόμενους άλλως τε έκ του κλάδου τούτου την αντικατάστασιν του τίτλου του «μυλωθέντος» δια τό έπιζήλου τούτου του «άλευροβιομηχανίου» (και ως μερικοί τόν διατυπώνουν του «άλευροβιοβιομηχανίου») ούκ έξ καθευδεν τό των 20 και πλέον εκ των 35 του κλάδου τούτου της άλευροβιομηχανίας (ύποδιαρέσεις μικρᾶς άλεστικότητας ένδοχώρας) πρόσφατον τρόπον. Οί κάτοχοι των κυλινδρόμύλων τούτων, έπιτυχόντες από συστάσεως της ΚΕΠΕΣ την «έπί συμβάσει» χορηγίαν σίτου και έπαυξήσιν άμα έκ της άποτόμου έπαυξήσεως της έγχωρίου σιτοπαραγωγής και έκ διαφόρων ειδικών κερδοφόρων συνθηκών, άτινες μετά ταύτης άποτόμως άνεβλάστησαν, προέβησαν εις έπεκτάσεις έγκαταστάσεων και παραγγελίας εις άλλοδαπήν κυλινδρόν και άλλων συμπληρωματικών συσκευών. 'Εάν τώρα οί άνωτέρω λεχθέντες, παραλλήλως άντεκατέστησαν και τό πρώην σύγουρο κέρδος των, ως και τό έκτακτον των τελευταίων έτών τούτων και την πρώτην ξεγοισίαν, με σιδηρικά, των όποιων έγένοντο αχμάλωτοι, και με χρέος, υπό τό όποιον έπί μακρόν θά στένοιν, έ! αυτό είναι ζήτημα όπερ, άν θέλουν, άς προσέξουν οί μελετηταί, διότι ό ήδη μυλωθρός μεταξύ αυτώ και του πρώην συναδέλφου του και ήδη άλευροβιομηχανίου μόνον την μεταίδοσον πλευράν ζητούτως και έν ρωμαντισμῷ όράται ως παρεντιθεμένην.

IV. 'Από άποψέως σημασίας και χρησιμότητος του κλάδου τούτου δια την οικονομίαν του τόπου μας.

Α) 'Ο κλάδος ούτος παρουσιάζει πλεονεκτήματα, κατ' έπιφάνειαν μεν προς όφελος της εθνικής οικονομίας, πράγματι όμως ύπέρ των κατόχων των άλευρομύλων τούτων και μόνον, διότι ό κλάδος ούτος δι' ούς λόγους και δια την άλευροβιοτεχνίαν άνεπιτόνησιν τ.έ. δια την τεχνικήν του είναι άντιοικονομικός, αλλά και έτι πλέον άντιοικονομικώτερος διότι δι' ειδικᾶς συνθήκας δύναται να ύπονομήνῃ την οικονομίαν των έτέρων δύο, υγιεστερας οικονομικής βάσεως, κλάδων, έν σχέσει προς την συνολικήν του τόπου μας οικονομίαν.

Τά πλεονεκτήματα λοιπόν τά όποια ό κλάδος ούτος δια τούς κατόχους των εις τούτον ανήκόντων άλευρομύλων ένέχει, είναι τά κάτωθι:

1) Οί άλευρομύλοι ούτοι δύναται να παράγωσι τό ευθιγέστερον προς έμπορίαν άλευρον και 2) συμφέροι εις αυτούς να δουλέψουν υπό τό ευθιγέστερον ξεναλεστικό.

Δηλαδή κέκνηται πλεονεκτήματα, δύναται τών όποιων έκ του άσφαλούς δύναται να πλήσσουν τούς κλάδους της τε άλευροβιομηχανίας και της άλευροβιοτεχνίας.

Δύναται δέ να παράγωσι τό ευθιγέστερον άλεύρι, διότι έχουν τό ευθιγέστερον άλεστικό, και τούτο διότι έκ των διαφόρων κονδυλίων, άτινα τό Συμβούλιον της 'Επικρατείας έχει έγκρίνει ότι απαραίτητον τά δια την προηγμένην άλευροβιομηχανίαν «άλεστικά έξοδα», οί άλευρομύλοι ούτοι έξοικονομούν:

α) 'Ολόκληρον τό κονδύλιον από του τοίφ έλληνικόν λιμένα μέχρι του κυλιν-

δρόμυλου και έκφορτώσεως παρά της Συνεργατικής σιτεργατών, όμοι μετ' των δικαιωμάτων γενικών άποθηκών, ζυγιστικών δήμου κλπ. λεπτά 10.42.

β) 'Από τό κονδύλιον «συντήρησης» (μεταξάτα, λουριά, φασκίες κλπ.) λ. 2.02. Καί άνταλλακτικά κλπ. λ. 1.45.

'Ελλείπει άτέρμονος σειράς και ποικιλίας συσκευών έξοικονομούν τούλάχιστον 3.

γ) 'Από τά πυρασφάλιστρα (και έφόσον δέν ασφαλίζονται) λόγω του μικρότερου άσφαλίστρου και του άσφαλιζόμενου ποσού, έκ των άναγνωριζόμενων 2.80, έξοικονομούν τούλάχιστον λ. 2.

δ) 'Από τό κονδύλιον «σφραγίδες», έτικέτες κλπ. γενικά έξοδα, γραφική ύλη, ΤΠΤ, συνδρομαί κλπ.» δι' ά άναγνωρίζονται λεπτά 3.13 κατ' όκάν έξοικονομούν τούλάχιστον λ. 3.

ε) 'Από μισθοδοσίας ύπαλλήλων και εργατών λεπτά 11.32 και διευθύνσεως 1.10. 'Ητοι έν συνόλῳ άναγνωρίζονται λ. 12.32, έξοικονομούν τούλάχιστον λεπτά 8. και τούτο διότι είναι άσύδοτοι από θωρα, ύποχρεωτικόν κατώτατον ήμερομίσθον μυλεργάτου (δρ. 98) κλπ.

στ) 'Από τόν κονδύλιον «άποσβέσεις» όλόκληρον τούτο λ. 4.60.

ζ) 'Από τό κονδύλιον «χαρτόσημα» λ. 1. η) 'Από την έπιβάρυνσιν ύπέρ Τ. Α. Μυλεργατών και 'Αρτεργατών λ. 6.78.

θ) 'Από τό κονδύλιον «τόκοι έπί κεφαλαίων» των (άσημάντων) λ. 6.80.

ι) 'Από τό κονδύλιον «προμήθεια Τραπεζής δια χορηγίαν συν)τος, ναύλου κλπ.» τό σύνολον λεπτά 6.68, δηλαδή πλήρως άσυσδοσία και φυσική έξοικονομεί έξόδων λεπτά 52.28 κατ' όκάν.

'Εάν δέ ύπολογίσωμεν τά έξοδα αυτών ως έξής κατά μέσον όρον:

α) Κασίμων ύλην (δι' όσους δέν είναι υδρόμυλοι) λεπτά 7.

β) Διά συντήρησιν λ. 050.

γ) Δι' ασταφάειαν πυρός λ. 0.80.

δ) Δι' εργατικά λ. 4.

ε) Διά μεταφορικά σίτου έως τόν μύλον των και άλεύρων λ. 2.

στ) Διά τόκους δια τό μικρόν των κεφαλαίων λ. 3, θά έχωμεν άλεστικά, δηλαδή έξοδα δι' αυτούς, κατ' όκάν λ. 17.30, άντι άλεστικών προηγμένης άλευροβιομηχανίας λ. 69.54, ήτοι διαφοράν ύπέρ αυτών λεπτά 52.24, άφού δέ άφαιρέσωμεν έξ αυτών και δια βιομηχανικών κέρδους άφθονον λεπτά 15, προκύπτει τελικώς όφελος ύπέρ των άλευρομύλων τούτων 37.24 λεπτά κατ' όκάν.

Κατόπιν των άνωτέρω, ευνόητον διατί οί του κλάδου τούτου άλευρομύλοι δύναται να παράγωσι τό ευθιγέστερον προς έμπορίαν άλευρον και διατί είναι εις θέσιν συνδυασμένως να εργασθουν και υπό τό ευθιγέστερον ξεναλεστικό και διατί συνεπώς έκ του άσφαλούς δύναται ν' άνταγωνισθουν τούς κλάδους και της άλευροβιομηχανίας και της άλευροβιοτεχνίας.

Και ήδη λόγω των άνωτέρω κ.έ. και της ευθιγέστερας παραγωγής προσόντων του, έρωτάται: ό κλάδος ούτος, όστις δύναται τούτων κατάρθασε ν' άποσπάσῃ ύπέρ τούς 100 χιλιάδας τόνους έτήσιος κατά τά τελευταία έτη άλέσεως εκ της προηγμένης άλευροβιομηχανίας (ως εις έπόμενον άρθρον μας θά καταδείξωμεν) είναι τούλάχιστον εις τά συμφέροντα του καταναλωτικού κοινού έξυμπερικτός;

'Αδυστάκτως άρχίζομεν από έν «όχι», διότι τό έκ του μύλου τούτου άλευρον δύναται μεν να είναι ευθιγέστερον, αλλά δέν έπεται ότι είναι και τό τελικώς οικονομικώτερον. Διότι άνέχοντος του αλεύρου τούτου δια τούς αυτούς τεχνικούς λόγους άλλα τά έκ του κλάδου της άλευροβιοτε-

χνίας μειονεκτήματα, αλλά και επιπροσθέτως συντελεσθείσης ένταθα δια της «υγρής οδού» της αλέσεως (έφθον ενταθα πλένεται το σιτάρι) Έχει μετασχηματιστεί το έπι το δρέλμα της υγρασίας από το άγρότου (ως εν τη άλευροβιοτεχνία) εις τόν μωλωθρόν. Συνεπώς εάν συγκρίνωμεν τὰ άρτοποιητικά αποτελέσματα άλευρου του άλευρομύλου τούτου προς άλευρον τύπου 92 % (πιτυρούχου) εκ προηγμένου κυλινδρομύλου θα έχωμεν τὰ ως κάτωθι περίπου αποτελέσματα:

Άλευρον κλάδου άλευροποιίας: δι' 100 δκ. εκ του άλευρου τούτου 7.50 κατ' όκων θα δώσωμεν δρ. 750, με άπόδοσιν εις άρτον 130 όκάδων X 7.— θα εισπράξωμεν δρχ. 910, συνεπώς δι' άρτοποιητικά έξοδα και κέρδος θ' άπομείνου δρχ. 160.

Άλευρον τύπου (πιτυρούχου) 92 % προηγμένου κυλινδρομύλου: δι' 100 όκάδας εκ του άλευρου τούτου X 7.85 κατ' όκων θα δώσωμεν δρχ. 785, με άπόδοσιν 135 όκάδων άρτου X 7.— θα εισπράξωμεν δρ. 945, συνεπώς δι' άρτοποιητικά έξοδα και κέρδος θα άπομείνου δρχ. 160.

Ήδηλαθ ή και υπό τὸ έν και υπό τὸ έτερον άλευρον τελικώς, λόγω διαφορετικῶν άποδόσεων εις άρτον, θα πιάσωμεν τὰ αὐτὰ λεπτά.

Και εάν φυσικά έως έδῶ έσταματούσεν ή σύγκρισις, μικρόν τὸ όφελος τῶν συμπερασμάτων μας θα ήτο. Έάν όμως έπεκταθώμεν εις σύγκρισιν άρτου προς άρτον, τότε, διότι άφ' ενός μεν θα έχωμεν ένα λει-

ψὸ ψωμί με κόρα λεπτή και σκασμένη και ψύχα λασπερή και δύσπεπτον, και άφ' έτέρου ένα όμοιογενή άρτον με χονδρή κόρα και ψύχα σπογγώδη και εύπεπτάτην, τότε εύκόλως θ' άντιληφθῶμεν τῶσον τήν εις θρέψιν και υγιεινήν τῶν δύο άρτων διαφοράν άφ' ενός, όσον και διατί ή επαγγελματική άρτοποιία και πλεόν επιμόνως ή προηγμένη τισαύτη ως και ή άρτοβιομηχανία και με 60 και 70 έτι λεπτά επί έλαττον διαφοράν κατ' όκων άλεύρου, τὸ άλευρον τής άλευροποιίας τὸ άπορρίπτει και διατί ή μεγάλη άλευροβιομηχανία μας ή πρό τριακονταετίας κατὰ 90 % συγκεντρωμένη εις Πειραιά, έπέταξε τις πέτρες και μετετράπη εις κυλινδρομύλους και έγκατέλειψε τήν άλεσιν του έλληνικού σίτου (άφ' έαυτου ύστερούντος εις διόγκωσιν και εις άρτου άπόδοσιν) και έστράφη εις τὰ πέρατα τής Οικουμένης (Καναδάν, Αυστραλίαν, Άργεντίναν κλπ.) δια ν' άναζητή έκεί τὸν προς άλεσιν σίτον της.

Διατί ήδη παρά ταῦτα ὁ χωρικός μας προτιμά τὸ εκ τῶν μύλων τής άλευροποιίας άλευρον;

Μη λησμονῶμεν ότι πρόκειται περί οικιακής άρτοποιίας, καθ' ήν οὔτε συγκρίσεις άποδόσεων, οὔδε τισαύτας σκέψεις και παρατηρήσεις θα έδει παρά τὸ άγρότου ν' άναμείνωμεν.

Τούτωντων μάστιγα. Διότι εκείνο δπερ έν τη άφελεία του ὁ χωρικός βλέπει είναι τὸ έξής:

α) «Ότι δια τὸ άλευρον τούτο δίδει κατ'

όκων λιγώτερα χρήματα.

β) Διότι νομίζει ότι τὸ ψωμί του άλεύρου τούτου είναι θρεπτικώτερον, διότι και λιγώτερον τρώγοντας κατὰ τήν λαϊκήν έκφρασιν «τὸν πιάνει» χωρίς νά άντιλαμβάνεται ότι τούτο, ως φυσικόν, εις τὸ δύσπεπτον του άρτου τούτου όφελεται.

γ) Διότι εύρίσκει ότι τὸ ψωμί τούτου μαγειρευόμενος διατηρεῖται καλύτερον τὸ εκ προηγμένου κυλινδρομύλου άλεύρου και συνεπώς, έφθον οὔτος ζυμώνει δι' ανάγκας όκτώ και δέκα ήμερών και δια τὸν λόγον τούτον έτι του είναι προτιμώτερον. Και τῷ όντι, δια τήν ιδιότητα ταύτην έχει δικαίον, άλλ' ως φυσικόν, δέν είναι δυνατόν νά γνωρίζη ότι ή ιδιότης αὕτη όφελεται εις τὸν έλληνικόν σίτον και οὐχι εις τὸ «άλεσμα τής πέτρας», ως νομίζει, ένῶ αντίστροφως ὁ εκ άλεύρων σίτου άλλοδαπής άρτος να μεν τὰς 2-3 πρώτας ήμέρας είναι φουσκωτός και εξαίρετος, αλλά κατόπιν πέφτει και λουρώνει.

Και ήδη περαίνοντες και δι' οὗς λόγους ανεπτύξαμεν, έχομεν όλον τὸ θάρρος τής γνώμης νά άποκαλέσωμεν τὸν κλάδον τούτον από οικονομικής άπόψεως και νοσηρόν και νοσογόνον δια τήν έθνικήν μας οικονομίαν, μολοντί ύπερίσσειν περίπου άλευροβιομήχανοι τὸν κλάδον τούτον, λόγω δυναμικότητος, άνήκουν εις τὸν ΣΕΑ-ΜΜΑ και μολοντί πολλοί εκ τῶν άλευροβιομηχάνων τούτων είναι και πελάται του σιτεμπορικού μας Γραφείου.

ΤΑΚΗΣ Δ. ΒΟΥΡΒΟΥΛΗΣ

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΤΟΥ κ. Θ. Δ. ΤΣΑΤΣΟΥ

Α'.

Η λειτουργία του Συμβουλίου τής Έπικρατείας έχει τελευταίον έντέλνει τήν έπισημονικήν έρευναν του διοικητικού δικαίου παρ' ήμιν. Άλλα δυστυχώς τὸ έπίπεδον τής έπιστημονικής έρευνής δέν είναι πάντοτε ύψηλόν.

Μελέται ως αί δημοσιευθεῖσαι παρὰ τῶν κ.κ. Μ. Στασινοπούλου «Περί άνακλήσεως διοικητικῶν πράξεων», Φ. Βέγλερ «Περί συμμορφώσεως τής διοικήσεως εις τὰς άποφάσεις του Συμβουλίου τής Έπικρατείας», Γ. Παπαχατζή «Περί διακριτικής εύχερείας» και άλλων, πρόσχουν άσφαλῶς τήν έπιστήμην. Άλλ' έδημοσιεύθησαν και άλλα έργα παρ' άλλων συγγραφέων, άτινα διεφημίσησαν καταλλήλως και άπέκτησαν οὕτω φήμην πολλάκις όχι μόνον άδικαιολόγητον, άλλ' έπί μάλλον, φήμην άκρας αντίθετον προς εκείνην, ήν έδει πράγματι ν' άποκτήσουν.

Οὕτω εις όγκώδη τόμον υπό τὸν τίτλον Le Contentieux Administratif dans les Etats modernes ὁ κ. Στρατῆς Άνδρεάδης, διδάκτωρ του δικαίου τής νομικής σχολῆς Παρισίων παρουσιάζει περιγραφήν τής οργανώσεως τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων και τῶν πρό αὐτῶν άσκουμένων ένδίκων μέσων εις δεκατέσσαρα εύρωπαϊκά κράτη και εις τὰς Ήνωμένες Πολιτείας.

Εἰδικόν μέρος έξ 165 σελίδων άφιερῶται εις τήν Έλλάδα.

Τὸν τόμον τούτον προλογίζει ὁ καθηγητής του δημοσίου δικαίου και τής δημοσίας οικονομίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων κ. G. Jéze. Η μάλλον έπαινετική περικοπή του προλόγου αὐτοῦ είναι ή ακόλουθος: «Η έκθεσις περί τής διοικητι-

κῆς δικαιοσύνης έν Έλλάδι, ήν δίδει ὁ κ. Σ. Άνδρεάδης παρουσιάζει κεφαλαιῶδες ένδιαφέρον. Διά πρώτην φοράν παρουσιάζεται συστηματικῶς εις τήν γαλλικήν γλώσσαν ή ιστορική εξέλιξις τής ελληνικής νομοθεσίας έν προκειμένῳ. Αἱ σελίδες αἱ άφιερῶμεναι εις τὰς νομολογιακάς τάσεις του έλληνικού Συμβουλίου τής Έπικρατείας άποτελοῦν πράγματι έπί ώρισμένων οὐσιωδῶν προβλημάτων, έν έγχειρίδιον έλληνικῶν διοικητικῶν δικαίου. Ἀρκεῖ ν' άναφέρη τις τὸν έλεγχον τής συνταγματικότητος τῶν νόμων, τήν ψήφισιν τῶν φόρων, τὰς έξουσιοδοτήσεις τής νομοθετικῆς έξουσίας προς τήν εκτελεστικήν, τὸ ζήτημα τής ύπουργικῆς προσυπογραφῆς, τήν κατάστασιν τῶν δημοσίων ύπαλλήλων, τήν αἴτησιν άκυρώσεως τῶν διοικητικῶν πράξεων κλπ.»

Τὸ ίδιάζον συνεπῶς ένδιαφέρον του βιβλίου είναι, κατὰ τὸν Jéze, τὸ άναφερόμενον εις τήν έλληνικήν διοικητικήν δικαιοσύνην. Είναι όμως και τὸ έμβριθέστερον, καθ' ὃ μᾶς βεβαίῳ έν τη εισαγωγῇ του ὁ κ. Σ. Άνδρεάδης, λέγων ότι (σελ. 6) ή Έλλάς είναι ή «πλέον οικεία» εις τὸν γράφοντα χώρα, και ὡς έμφαίνεται και εκ του αριθμοῦ τῶν σελίδων αἱ όποια πραγματεύονται περί Έλλάδος. Έξ άλλου ὁ αὐτός κ. Άνδρεάδης δηλοῖ εις τὸν έπίλογόν του (σελ. 557 έν άρχῇ) ότι άπέχει πάσης συγκριτικῆς παρατηρήσεως επί τῶν συστημάτων, τὰ όποια εξέθεσεν εις τὰς προηγούμενας σελίδας. Πρόκειται συνεπῶς περί καθαρῶς περιγραφικῆς εργασίας, ήτις όφελει νά κριθῇ ὡς τισαύτη, με μόνην τήν άξιολογίαν τής άκριβείας τῶν έντιθεμένων, τής μεθοδικότητος, του πλούτου και τής

άμεσότητος τῶν πηγῶν.

Ακολουθοῦντες τήν σύστασιν του καθηγητοῦ κ. Jéze και σύμφωνα προς τὸ πνεῦμα υπό τὸ όποιον έννοεῖ τήν εργασίαν του και αὐτός ὁ κ. Σ. Άνδρεάδης, θα ξεετασώμεν κατωτέρω τήν άκρίβειαν και τήν πληρότητα με τήν όποιαν οὔτος πραγματεύεται τὸ περί διοικητικῆς δικαιοσύνης έν Έλλάδι μέρος.

I

Τὸ μέρος τούτο διαιρεῖ εις δύο βιβλία: I. Ἱστορία τής Διοικητικῆς Δικαιοσύνης έν Έλλάδι (σελ. 397—418). II. Ὁργανωσις τής Διοικητικῆς Δικαιοσύνης έν Έλλάδι (σελ. 418—556).

Τὸ πρώτον κεφάλαιον του πρώτου βιβλίου τιτοφορεῖται Ἱστορία τῶν ελληνικῶν διοικητικῶν δικαστηρίων από τοῦ 1833 μέχρι τοῦ 1844. Από τής πρώτης λέξεως όμως άντιλαμβάνεται τις εύχερῶς ότι πρόκειται περί έπί λέξει μεταφράσεως —κακῆς άλλως τε— κειμένου και ύποσημειώσεων του δ' τεύχους του τῶσον γνωστοῦ έν Έλλάδι Συστήματος Διοικητικοῦ Δικαίου του κ. Γεωργίου Ἀγγελοπούλου (1892) από τής σελ. 473 (§ 392) και έπέκεινα, άνευ οὐδεμιᾶς απόλύτως προσθήκης, με τινάς παραλείψεις και με τινά σφάλματα έν τῇ χρονολογίᾳ τῶν νόμων (ὡς εις τὰς σελ. 397 σμ. 1, 400 σμ. 1). Η μετάφρασις αὕτη συνεχίζεται ὁμαλῶς από τής σελ. 397 μέχρι τής σελ. 405 με τρεῖς άσυμμελογήτους παρεμβολάς.

Ακολουθεῖ από τής σελίδος 419 τὸ βιβλίον περί οργανώσεως τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων. Έδῶ ὁ κ. Άνδρεάδης μετα-

φράζει συνεχῶς από τής σελίδος 420 μέχρι τής σελίδος 439 τήν § 6 σελ. 179—211 του βιβλίου του Δημ. Παπασταθοπούλου, Διοικητικῆ Δικαιοδοσία, 1932. Μεταξύ τής μεταφράσεως και του πρωτότυπου δέν ύφίστανται άλλαι διαφοραί, πλην του ότι εις πολλά σημεία ὁ κ. Σ. Άνδρεάδης συμπύσσει τὸ μεταφραζόμενον κείμενον ή ότι εκ πλείονων άναφερομένων νόμων σταχυολογεῖ κατ' άρέσκειαν ώρισμένους αριθμούς, και ότι εις άλλα μέρη μεταφέρει τὰς ύποσημειώσεις του Δ. Παπασταθοπούλου εις τὸ κείμενον, εις άλλα δέ μεταφέρει πράγματα του κειμένου εις τὰς ύποσημειώσεις του. Έπίσης μεταβάλλει ένιοτε τήν σειράν άπαριθμήσεως ώρισμένων διοικητικῶν δικαστηρίων. Οὕτω αἱ σελ. 420—427 του κ. Άνδρεάδη είναι αἱ σελίδες 182, 191—195 του Δ. Παπασταθοπούλου. Αἱ σελ. 421—430 του κ. Α. είναι αἱ σελ. 183—184, 185—189 του μεταφραζόμενου συγγραφέως. Τὰ περί δικαστηρίων τῶν λειῶν έν σελ. 430—451 του κ. Α. είναι περίληψις τής σ. 198 του κ. Παπασταθοπούλου. Αἱ σελ. 196—197 τὸ τελευταίον τούτου τροφοδοτοῦν τὰς σελ. 435—436 του κ. Άνδρεάδη. Τὰ περί δικαστηρίου τής επιτάξεως (σελ. 431—433 του κ. Α.) έλήφθησαν εκ τής σελ. 200 του κ. Π. και οὕτω καθεξῆς μέχρι τής τελευταίας παραγράφου του κεφαλαίου τούτου του τόμου του κ. Άνδρεάδη (σελ. 439) ήτις είναι περίληψις —και όποια περίληψις!— τῶν σελ. 208—211 του κ. Παπασταθοπούλου. Σημειωτέον ότι ὁ κ. Άνδρεάδης, σύμφωνα με τὸν κ. Παπασταθόπουλον, άγνωρίζει ὡς διοικητικά όργανα δσα και ὁ άντιγραφόμενος συγγραφεύς, και άναφέρει ὡς μη έχοντα δικαιοδοτικὴν χαρακτήρα δσα άλλα όργανα φρονεῖ ὁ άντιγραφόμενος. Συγχρόνως ὁ κ. Άνδρεάδης ὡθεῖ έπί τοσοῦτον τήν άχαριστίαν προς τὸν συγγραφέα δν μεταφράζει, ὥστε μόνον έν σελ. 434, ήτοι μετά δεκατέσσαρας σελίδας μεταφράσεως, άναφέρει έν σημείωσι (ση. 2) τὸ βιβλίον του κ. Παπασταθοπούλου.

Η μέθοδος όμως αὕτη τής καθαρᾶς άντιγραφῆς (έν προκειμένῳ) μεταφράσεως έπιστημονικῶν εργασιῶν, τῶν περιλήψεων και τής σταχυολογήσεως μεταξύ πολλῶν άναφερομένων νόμων εις τὸ πρωτότυπον, άνευ όχι μόνον του παραμικροῦ έλέγχου τής άκριβείας τῶν άναφερομένων πηγῶν, άλλ' οὔτε τής βασάνου τής άπλής κρίσεως, εκ μέρους προσώπου άγνωστοῦτος προφανῶς, πᾶν από τήν έλληνικήν νομοθεσίαν και μη κατέχοντος, ὡς θα ίδωμεν κατωτέρω, οὔτε τὰς στοιχειώδεις έννοιὰς του διοικητικοῦ δικαίου, είναι λίαν έπισταλῆς.

Οὕτω, εις τήν σελ. 206 του βιβλίου του κ. Δ. Παπασταθοπούλου και έν τῷ κειμένῳ, άναφέρονται διάφοροι νόμοι έν σχέσει με τὸ μεταλλοδικεῖον, έν οἷς και ὁ λίαν γνωστός περί τής άναίρεσεως ένῳπιον του Συμβουλίου τής Έπικρατείας Ν. 4210, τροποποιητικός και συμπληρωματικός του 3713. Έκ καταφανοῦς όμως τυπογραφικοῦ λάθους, αἰσθητοῦ και εις τὸν γνωρίζοντα άπλῶς και μόνον τὰ περί αριθμήσεων τῶν νόμων έν Έλλάδι, ὡς χρονολογία του νόμου τούτου τίθεται 1919. Ο κ. Άνδρεάδης μεταφέρειν άπάσας τὰς διατάξεις, ὡς συνέλεξεν ὁ ύπ' αὐτὸ μεταφραζόμενος συγγραφεύς, εις τήν σμ. 1 τής σελ. 433, άναφέρει Ν. 4210) 1919 (περιστοιχιζόμενον από δύο έτερα τυπογραφικά άρα γε σφάλματα εις τήν χρονολογίαν του Ν. 3713 και τοποθετεῖ εις τὰ 1920 και τὸν Ν. 4896) 1931 έπίσης τροποποιητικῶν του Ν. 3713, διότι γίνεται 4796). Τοιαύτη φωτογραφική άντιγραφή είναι ένδεικτική όχι μόνον του άνελέγκτου τής μεταφράσεως του κ. Σ. Άνδρεάδη, αλλά και του έπιπολαίου, διότι

αὐτός ὁ ίδιος —μεταφράζων έτερον συγγραφέα— κατωτέρω του τόμου αὐτοῦ άφιερῶι πολλάς σελίδας εις τὸν Ν. 4210.

Και άλλας όμως, ήσσονος σοβαρότητος, δια τὸν κ. Άνδρεάδην, άνακριβείας συνεπάγεται ή μέθοδος τής συντομεύσεως τής μεταφράσεως. Διότι, σταχυολογῶν έν νομοθετικόν κείμενον μεταξύ πολλῶν άλλων, τὰ όποια άναφέρει ὁ κ. Παπασταθόπουλος έν σελ. 208 σμ. 100 του βιβλίου του, ὁ κ. Σ. Άνδρεάδης άναφέρει τὸν Ν. 3541 τής 13ης Νοεμβρίου 1927 ὡς ίδρύσαντα τὸ διοικητικόν δικαστήριον παρὰ τῷ ύπουργείῳ τής Γεωργίας, ένῶ τὸ δικαστήριον τούτο ίδρύθη τὸ 1926 δια του Ν.Δ. τής 21 Σεπτεμβρίου 1926.

II

Από τής σελ. 440 μέχρι τής σελ. 468 ὁ κ. Σ. Άνδρεάδης πραγματεύεται περί τής οργανώσεως του Συμβουλίου τής Έπικρατείας. Έδῶ έχει πρό όφθαλμῶν τὸν Ν. 3713) 1928, δηλαδή έν σαφές κείμενον νόμου, τὸ όποῖον άρκεῖται ν' άναλύσῃ. Άλλ' οὔτε ή άπλή και έρηρά άνάλυσις του νόμου τούτου —ή τῶσης άλλης έπιστημονικής Ικανότητος και πρωτοβουλίας χρήσουσα— είναι έργον τῶν δυνάμεων του κ. Άνδρεάδη. Αἱ άνακρίβειαι έναλλάσσονται με τὰς άντιφάσεις, άποδεικνύουσαι όχι μόνον ότι ὁ κ. Άνδρεάδης παρενόησε τὸν νόμον άλλ' ότι οὔτε έλαβε τὸν κόπον νά έλέγξῃ στοιχειῶδως τὸ χειρόγραφόν του και ν' άπαλείψῃ τὰς άντικρουόμενας πληροφορίας, τὰς όποίας δίδει ένιοτε περί τής οργανώσεως του Συμβουλίου τής Έπικρατείας.

Έν πρώτοις, έξ όλου του μέρους τούτου του βιβλίου έμφαίνεται σαφῶς ότι ὁ κ. Άνδρεάδης, μολοντί γράφει περί τὰ τέλη του 1933, δέν έχει ύπ' ὤψει του εἰμῇ τήν αρχικήν διατύπωσιν του Ν. 3713, οὐχι δέ και τὰς τροποποιήσεις αἱ όποια έπηνέχθησαν εις αὐτόν, ἴδια δια τῶν νόμων 4986 1931 και 5468) 1932. Οὕτω, έν σελ. 454 σμ. 1 παραθέτει τὸ άρθρον 18 του νόμου 3713 ὡς είχαν αρχικῶς, ένῶ αἱ παρ. 2, 3 και 4 του άρθρου τούτου έχουν ήδη αντικατασταθῇ δια του άρθρου 3 Ν. 4986. Έν σελ. 460 περιπίπτει εις τὸ αὐτὸ σφάλμα, λέγων ότι τὸ Α' τμήμα του Συμβουλίου, έπεξεργαζόμενον τὰ κανονιστικά διατάγματα, συντίθεται νομίμως εάν παρίστανται κατ' έλάχιστον ὅριον πέντε σύμβουλοι και δύο πάρεδροι, ένῶ ήδη κατόπιν του νόμου 4986 άρθρ. 6 (τροποποιητικῶν του άρθρου 28 του Ν. 3713) άρκεῖ νά παρίστανται τρεῖς σύμβουλοι και δύο πάρεδροι. Έν σ. 458 λέγει ότι ή αἴτησις άκυρώσεως συντάσσεται έπί 30δράχμου χαρτοσήμου, ένῶ συνεπεία του Ν. 4755 περί χαρτοσήμου ή αἴτησις αὕτη συντάσσεται έπί 50δράχμου. Μολοντί δέ εισερχόμενος εις τισαύτας λεπτομερείας άγνοεῖ ὅλας τὰς νέας δικονομικὰς διατάξεις, τὰς όποιας περιέχουν οἱ νόμοι 4986 και 5468.

Άλλ' αἱ άνακρίβειαι αὐταί είναι τελεί-

ως άνώδυνοι έν παραφροσῇ με τὰς ακόλουθους, όφειλομένας εις καταπληκτικήν παρεξήγησιν του νόμου: α) έν σελ. 444 —έν μέσῳ διαφόρων γλωσσικῶν σφαλμάτων και περιεργωτάτων περί ὧν κατωτέρω— λέγει ότι τὸ Α' τμήμα άσχολεῖται με τήν έπεξεργασίαν τῶν... νομοσχεδίων και τῶν κανονιστικῶν διαταγμάτων. Εἰς τήν άμέσως έπομένην σελίδα 445 γράφει ότι τὸ τμήμα τούτο μόνον τὰ κανονιστικά διατάγματα... παρασκευάζει. Έν σελ. 452 δέ ακόμη σαφέστερον άναρεῖ τὰ λεγόμενα έν σελ. 444. β) Εἰς τήν έπομένην σελίδα 446 μᾶς πληροφορεῖ ότι αἱ «ύποθέσεις εισάγονται πάντοτε τὸ πρώτον ένῳπιον τμήματός τινος (του Σ. τής Ε.) και άγονται ένῳπιον τής ὁλομελείας μόνον τη αἴτησις του προέδρου του Συμβουλίου ή του τμήματος». Έφ' ὃ και παραπέμπει εις τὰ άρθρα 52 και 53 του Ν. 3713, ένῶ σαφῶς τὰ άρθρα ταῦτα ρυθμίζουν εξαίρετικήν περίπτωση. Η παραπομπή αὕτη έμφαίνει πλήρη άγνοιαν τῶν στοιχειωδετέρων γνώσεων τής διαδικασίας ένῳπιον του Συμβουλίου τής Έπικρατείας, έπί πλεόν δέ και άγνοιαν άλλης άναγκαζέως του νόμου. γ) Έν σελ. 449 συναντάται ή πρωτοφανής πρότασις ότι τὸ Συμβόλιον τής Έπικρατείας δικάζει τὰς αἰτήσεις άκυρώσεως... κατὰ α' βαθμόν. δ) Έν σελ. 450 μᾶς πληροφορεῖ ότι άκύρωσις χωρεῖ δια παράβασιν τύπου «διατεταγμένων υπό τὸν νόμου έπί ποινῇ άκυρότητος», έλεγχόμενος ότι οὐδέν γνωρίζει εκ τής θεωρίας τής διοικητικῆς άκυρότητος. ε) Εἰς τήν έπομένην σελ. 451 διδάσκει ότι τὸ Β' τμήμα του Συμβουλίου τής Έπικρατείας δικάζει εις β' βαθμόν δικαιοδοσίας και δταν ακόμη ὁ νόμος σιγᾷ περί τούτου! δηλαδή είναι έφετεῖον επί διοικητικῶν ύποθέσεων!... στ) Έν σελ. 459 μαθαίνομεν ότι σήμερον δλαι αἱ ύποθέσεις αἱ υπαγόμεναι εις άλλα διοικητικά δικαστήρια ή διοικητικὰς άρχάς υπάγονται εις τὸ Συμβόλιον τής Έπικρατείας και δια τούτο είναι ήδη τετελεσμένον γεγονός (echose faite), κατὰ τήν κομψήν έκφρασιν του συγγραφέως), λησμονῶν ότι άνωτέρω, άντιγράφων τὸν Παπασταθόπουλον, άπηρίθμησε δωδεκάδα πρωτοβαθμίων διοικητικῶν δικαστηρίων και έπιτροπῶν. ζ) Εἰς τήν ακόλουθον σελ. 460, δέχεται, συνεπεία διαφόρων παρεξηγήσεων, ότι άποτελεῖ λόγον άναθεωρήσεως ένῳπιον του Συμβουλίου τής Έπικρατείας τὸ γεγονός... ότι δέν ήγόρευσεν ὁ εισαγγελεύς! η) Τέλος, εις τήν άμέσως έπομένην σελίδα διδάσκει ότι ή άκυρωτική άπόφασις τής ὁλομελείας ισχύει μόνον μεταξύ τῶν διαδίκων, κτίζων οὕτω έπείως τὸ οἰκοδόμημα τούτο τῶν άνακριβειῶν, τὰς όποιας δέν ήτο άνεκτός νά διαπράξῃ οὐχι νομικός, άλλ' άπλοῦς μεταφραστής του νόμου περί Συμβουλίου τής Έπικρατείας.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής Ιατρός ΕΛΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΑΜΒΕΚΗΣ

Κεντρική Θέρμανσις. Τιμαί συγκαταστάται.

Πληροφορίαι Σαριπόλου 4 (Πάροδος Ήρακλείου. Δεξιά πλευρά Αρχαιολογικού Μουσείου) 4—6 μ.μ. (Τηλ. 25-535).

Ιδιωτική ηλεκτρική εγκατάστασις

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΚΤΙΝΩΝ

ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΦΥΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ κ. Γ. ΑΠ. ΚΑΤΩΠΟΔΗΣ

Ἡ ἐκ μέρους ἡμῶν ἔρευνα τῶν σωφρονιστικῶν πραγμάτων, μολοντί ἐκτεταμένη καὶ ἐπίμονος, δὲν ἔχει ἐν τούτοις ὁλοκληρωθῇ. Ἡ μελέτη τοῦ προβλήματος ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν κτιρίων καὶ τῆς ἀπόψεως τοῦ προσωπικοῦ, οἱ συνδυασμοὶ τῶν στατιστικῶν καὶ τὰ συμπεράσματα περὶ αὐτῶν καὶ ἐκείνων, διαγράφουσιν ἴσως τὰς ἀνάγκας καὶ φέρουσι πρὸς τὰς λύσεις, πλὴν εἰς τὸν κύκλον αὐτῶν δὲν περιλαμβάνουσι τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ καθιερωθῇ καὶ θὰ λειτουργήσῃ ὁ ἔλεγχος, δι' οὗ θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀσφάλεια τῶν μέτρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ βασίσωμεν τὴν σωφρονιστικὴν ἀναδιοργάνωσιν. Εἶναι ἀναμφιβόλως ἀνάγκη νὰ ἐντοπίσωμεν τὸν ἀναρχοῦμενον σφυγμὸν καὶ νὰ τὸν ὑποβάλλωμεν εἰς ρυθμὸν, ἀλλ' ἐπιβάλλεται ἐκ παραλλήλου νὰ μεριμνήσωμεν καὶ περὶ τοῦ σφυγμογράφου, ὁ ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ νὰ καταγράψῃ τὰς ἀναπάσεις τῆς σφυζούσης τυχόν πότε ἀρτηρίας. Διότι, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἔλεγχος ἔκτονος καὶ ἐπαρκῆς, πρῶτον θὰ δυσχερανθῶσιν αἱ διαγνώσεις καὶ ὕστερον, διὰ τὴν μίαν ἡμέραν θὰ διαρρυθμίζεται, θὰ ἐξαρθροῦται τὴν ἐπομένην καὶ διὰ τὴν σήμερον θὰ μηδενίζεται, ἀφίον θὰ ἐπανερύσῃται φαντατικώτερον ἰσχύϊ. Διὰ τοῦτο, ἐπιχειροῦμεν σήμερον νὰ πραγματευθῶμεν περὶ τῆς Ἐπιθεωρήσεως φυλακῶν, ὡς ὑπηρεσίας ἀπαραιτήτου, ἰκανῆς, ἐφόσον ἤθελεν ὀργανωθῇ καταλλήλως, νὰ παρακολουθῇ ἐν πάσῃ αὐτῆς τὰς λεπτομερείας τῶν λειτουργιῶν τῆς φυλακῆς, νὰ χαρακτηρίσῃ ὡρισμένα ἐν τῇ κινήσει αὐτῆς σημεῖα, νὰ παραρρήξῃ τὰς ἐγγυήσεις πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ κριθῶσιν ἀναγκαῖα διὰ τὴν σωφρονιστικὴν ἀνασυγκρότησιν καὶ τέλος νὰ ἐλέγξῃ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἰδρύματος, ὁ ὁποῖος σήμερον ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ὀρθωμάτων ἀγρύπνησιν, τίς οἷδε ὅποιον κρύπτει ἀμάρτυλὸν συναπάντημα.

Καὶ κατὰ τὴν πλέον πτωχὴν λογικὴν, οὐδέμια προσάθειαι εἶναι δυνατόν νὰ τελεσφορήσῃ ἐὰν δὲν παραδοθῇ ἡ ἑλληνικὴ φυλακὴ εἰς αὐστηρὸν ἔλεγχον, τοιοῦτον ἔκονον νὰ ἐκταθῇ ἐν παντὶ καὶ εἰς τοὺς οἰκοδομημάτων τὰς γωνίας καὶ ὑπὸ τὰς τραπεζὰς καὶ τὰς κλῖνας ὁμοίως, καθὼς καὶ εἰς τὰ ρυπαρὰ βιβλία, ὑπὸ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ γράμματα τῶν ὁποίων, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς ν' ἀναγινώσκῃς ἄλλην ἀπόκρυφον γλῶσσαν, διὰ νὰ ἴδῃς ἐκεῖ τῶν ἀνομημάτων τὴν θάλασσαν. Καὶ κατὰ τὴν πλέον πτωχὴν, λέγω, λογικὴν τὸ σωφρονιστήριον δὲν θὰ ὀρθοποδῇ ποτέ, ἐὰν δὲν αἰσθανθῇ τὴν πυγμὴν καὶ τὸ κύρος μιᾶς ἐπιθεωρήσεως οὐσιαστικῆς, εἰς ἀτμόσφαιραν οὐχὶ οἰκειότητος καὶ ἀδιαφορίας, ἱκανοποιημένης μόνον διὰ τῆς βεβαιώσεως... τῆς συμφωνίας τῶν μερίδων, ἀλλὰ στυγνῆς αὐστηρότητος. Οὐδὲν θὰ προωθήσῃ τὴν κρατικὴν προσπάθειαν περισσότερον μιᾶς ὀργανωμένης ἐπιθεωρήσεως καὶ οὐδὲν πλεῖστον αὐτῆς θὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν τύχην τῆς φυλακῆς. Τραπὴ δὲ τοῦ γεγονότος τούτου ἀποδείξεις, ἰδοὺ ἡ σημερινὴ ἐξάθλιωσις τῶν ἑλληνικῶν φυλακῶν, διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς λειτουργίας τῶν ὁποίων οὐδέποτε σοβαρὰ ἐλήφθη μέριμνα, διότι οὐδέποτε ἐπίσης τὸ κράτος ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ ὅτι πάντων ἡ τύχη εἰς τὸ σωφρονιστήριον, καθὼς καὶ τῆς γενικωτέρας

σωφρονιστικῆς πολιτικῆς ἡ κατεύθυνσις θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ κύριον λόγον ἐκ τῆς δευτερείας, τῆς ἐπιστημονικῆς εὐρείας κατάρτισεως καὶ τῆς ἱκανότητος ἐνὸς ἐπιθεωρητοῦ. Πράγματι, πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο οὐδέποτε ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τοῦ κράτους. Αὐτὸ τὸ περίφημον Β. Διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1863 «περὶ σωφρονιστικῆς φυλακῆς» δὲν περιέλαβε διατάξεις περὶ ἐπιθεωρήσεως καὶ μόνον ἐν ἔτει 1887 ὁ νόμος ΑΦΚ' τῆς 28ης Μαΐου «περὶ φυλακῶν» ὥρισεν ἐν ἀρθρῷ 2, ὅτι: «Συνιστάται ἐν τῇ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης θέσις γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν», ἔχοντος τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθὸν εἰσαγγελέως παρ' ἐφέτας καὶ διοριζομένου ἐπὶ πενταετίαν. Διορίζεται δ' ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ ἔχων τὰ προσόντα τοῦλάχιστον ἐφέτου. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν φυλακῶν ὑπηρετοῦσιν εἰς ὑπουργικὰς γραμματεὺς καὶ δύο γραφεῖς ἐκ τῶν διατελούντων ἐν τῇ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης. Ἐν ἀποσπᾷ ἡ καλύματι τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ διευθύνει τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄλλον ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ». Ἡ ἀρχὴ τῶν ἐλδικτηρίων καταργεῖται κατὰ τὸν πλέον ἀπλοῦστον τρόπον καὶ ἡ ἐπιθεωρήσις τῶν φυλακῶν παραδίδεται οὕτω εἰς τὴν ἐμπειρίαν καὶ συνεπῶς εἰς τὸν μαρμαρῶν.

Ἀλλὰ μόνον τοῦτο; Ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀρθρου 3 τοῦ ἰδίου νόμου, τοῦ διαγράφοντος τὰ καθήκοντα τῆς ἰδρυμένης ἐπιθεωρήσεως, δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ ὅποιον πρὸς αὐτὴν ἀπέδωκε σημασίαν τὸ κράτος. Ἰδοὺ: «Εἰς τὸν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν ἀνατίθεται ἡ ἐποπτεία τῶν ποινικῶν καὶ ἐξεταστικῶν φυλακῶν τοῦ κράτους καὶ τῶν διὰ χρέη κρατουμένων. Αἱ ἐφορίαι τῶν φυλακῶν, αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ὑποβάλλουσι δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργοῦ, τὰς περὶ διοικήσεως καὶ βελτιώσεως τῶν φυλακῶν καὶ περὶ τῶν δαπανῶν ἐκθέσεις καὶ προτάσεις αὐτῶν καὶ τὰς παρ' αὐτῶν ἐκδιδόμενας περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐν τῇ φυλακῇ τάξεως, ὁδηγίας. Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς ὀφείλει κατὰ διετίαν νὰ ἐπισκέπτεται ἀπάσας τὰς φυλακὰς τοῦ κράτους καὶ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸν ἐκθέσεις περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν καὶ προτάσεις περὶ τῶν ἀναγκαίων βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων καὶ περὶ παντὸς δι' ἀνάγκην εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν διοικήσιν». Ἐφ' ὅσον τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ ὀρίζει ὁ νόμος οὗτος εἰς ἐποπτείας καὶ περιρρίξει εἰς ἐπισκέψεις κατὰ διετίαν, πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐπιθεωρήσεως ὡς ἡμεῖς ἀνωτέρω αὐτὴν διεγράψαμεν καὶ ὡς ἔχουσι ταύτης ἀνάγκην αἱ ἑλληνικαὶ φυλακαί, ἀλλὰ περὶ φιλολογικῶν περιπάτων κοσμικοῦ κυρίου, ἀμέλγοντος ἐν τούτοις τὸν προϋπολογισμόν. Ἐχομεν συνεπῶς ἀπόλυτον δίκαιον ἰσχυρίζομενοι ὅτι ἡ παρούσα τῆς ἐπιθεωρήσεως οὐδέποτε ἐλκυσε τὸ κρατικὸν ἐνδιαφέρον καὶ παρέμεινε τύπος κενὸς εἰς νόμους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ σημεῖον τοῦλάχιστον τοῦτο, δὲν ἐξηρμήνευσαν ἡ ὀπρῆξαν ἀτελεῖς, ἐγκαταλείποντες ἀνοργάνωτον καὶ ἀδρανῆ μίαν ὑπηρεσίαν, ἡ

ὁποία ἄλλως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀρμοδιότητός της. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸς ὁ Βαρθῆς ἀπέδωκε τὴν πρέπουσαν σημασίαν εἰς αὐτήν; «Θεωροῦμεν λογικόν, γράφει οὗτος ἐν τῇ περὶ φυλακῶν ἐν Ἑλλάδι μελέτῃ του, νὰ συστήσωμεν τὸν διορισμὸν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἐλδικτῶν καὶ ἐμπειροτεχνῶν, οἵτινες δέον νὰ γνωρίζουσιν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ εἶναι ἱκανοὶ διὰ τῶν δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν γνώσεων τῶν ὅπως συνεργάζονται μετὰ τοῦ ὑπουργείου εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν σωφρονιστικῶν νομοσχεδίων καὶ κανονισμῶν. Οἱ γενικοὶ ἐπιθεωρηταὶ θὰ δύνανται ὡσαύτως ν' ἀποστέλλωνται προσωρινῶς μετ' ἐλδικτῶν ἀποστολὰς εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ πραγματοποιοῦν τὴν ὀργανώσιν τῶν σωφρονιστικῶν ἐφετών. Ἡ προπαρασκευὴ τῶν σωφρονιστικῶν νομοσχεδίων καὶ ἡ δυνητικὴ ἔκφρασις... περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἐλέγχου, οἷον μόνον ἡ συχνὴ ἐπιτακτικὴ ἐπίσκεψις τῶν κατὰ τόπους ἰδρυμάτων συνιστᾷ, ἰδοὺ ὁ προορισμὸς μιᾶς ἐπιθεωρήσεως κατὰ τὸν ξένον ὀργανωτὴν! Ἀλλὰ τὸ τοῦτο δὲν νομιμάζεται καὶ δὲν εἶναι ἐπιθεωρήσις. Καὶ ἡκολούθησαν μετὰ ταῦτα διατάξεις ἄλλαι, φιλοδοξήσαναι νὰ διαγράψωσι τὰ καθήκοντα καὶ τὸν κύκλον τῆς δράσεως τῶν ἐπιθεωρητῶν, πλὴν οὐδεμίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν φυλακὴν ἐπιτυχοῦσαι νὰ προσφέρωσιν ὑπηρεσίαν, διότι δὲν ἀπέρρευσαν ἐκ τῆς σαφούς καὶ καθωρισμένης πεποιθήσεως τοῦ κράτους περὶ τῆς ἀνάγκης μιᾶς ἐπιθεωρήσεως, ἡ ὁποία θ' ἀποτελεῖ τὸ μανόμετρον εἰς τὸν κοχλάζοντα λέβητα.

Εἴπομεν ὅτι ἡ ἐπιθεωρήσις οὐδεμίαν εἶναι δυνατόν νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν φυλακὴν καθ' ὃν τρόπον ἀσχεῖται σήμερον. Ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἀποψιν αὐτὴν νὰ διασαφηνώσωμεν. Δὲν ἐννοοῦμεν τὸν προσώπων τὴν ποιότητα, οὐδ' εἶναι τὸ πρῶτον τοῦτο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐξετασθῇ. Ἀλλὰ τὸ εἰς ὀρισμένας στροφάς της προσέφερε καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιθεωρήσις δείγματα θάρρους καὶ συναισθήσεως καθήκοντων. Δὲν ἐννοοῦμεν λοιπὸν τοῦτο, περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε δὲν πραγματοποιεῖτο, ὅτι τὸ κράτος δὲν ἠθέλησε νὰ κατοχυρώσῃ τὴν λεπτότητα παρομοίας ὑπηρεσίας καὶ κατέλειπε ταύτην ἐκτεθειμένην εἰς κινδύνους καὶ φόβους, οἱ ὁποῖοι σφάεστατα ἐξεδηλώθησαν ἄλλοτε, ὅτε ἐπιθεωρητῆς (εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετούντων σήμερον δύο) ἐπιχειρήσας εὐθαρσῶς καὶ τιμῶς ν' ἀναφέρῃ περὶ τῶν ὅσων ἐπιθεωρῶν ἀνεκάλυψε, ἐκινδύνευσε νὰ ἐκτοπισθῇ. Ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν συνθήκας, ἄνευ ἐγγυήσεων, εἰς τὴν θάλασσαν ἀπειλῶν καὶ κινδύνων, ἐπιθεωρήσις φυλακῶν δὲν ὑπάρχει πράγματι. Ἀπαιτεῖται διαρρυθμίσαι ἄλλη, ἐξασφαλίζουσα τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γνώμης εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ κληθῶσιν ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦτο, αἰξήσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιθεωρητῶν, καθορισμὸς σαφέστερος καθηκόντων, καθιέρωσις εὐθυνῶν, διαχωρισμὸς ἐλδικτηρίων καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα, εἰλικρινῆς ἐπιθυμία τοῦ κράτους, διὰ τὴν παρακολούθησιν ἐκ τοῦ ἀνεγγυῶν, ὑπὸ τοιαύτην ἐπιθεωρήσιν, τῶν σωφρονιστικῶν πραγμάτων.

Ὁφείλομεν ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν τὴν πρόβον τοῦ ζητήματος, τὴν ὁποίαν ἐπε-

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΥΠΟ GONZAGUE DE VREGILLE

Ἀποτελεῖ σημεῖον τραπεζικοῦ δικαίου, τὸσον ἐνδιαφέρον ὅσον καὶ πρακτικόν, τὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς εἰς ποῖαν τιμὴν συναλλαγμάτων δέον ν' ἀναφερῇ, ὅταν, προκειμένου περὶ μιᾶς παραγγελίας, γενομένης μεταξὺ βιομηχάνων καὶ ἐμπόρων διαφόρων τόπων, καὶ τῆς ὁποίας ἡ τιμὴ καθωρίσθῃ εἰς τὸ νόμισμα ἐνὸς ἄλλου τόπου, φθάσῃ κάποτε ἡ μοιραία ἡμέρα τῆς λήξεως καὶ τῆς πληρωμῆς. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ δὲν δύναται νὰ τεθῇ προκειμένου περὶ πράξεως τοῖς μετρητοῖς, προλαμβάνει μίαν σπουδαιότητα ἰδιαίτερον ἐκ τοῦ ὅτι ἡ πληρωμὴ γίνεται διὰ συναλλαγματικῶν λήξεων ἐνός, δύο, τριῶν ἢ καὶ περισσοτέρων μηνῶν. Πράγματι, ἐντὸς δύο ἢ τριῶν μηνῶν, ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία τοῦ καθορισθέντος νομίσματος (δηλαδή ἡ ἀγοραστικὴ αὐτοῦ δύναμις) δύναται νὰ ὑποστῇ τοιαύτην μεταβολήν, ὥστε ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ζημιούται. Τὴν τοιαύτην δυσκολίαν ἐθίξαμεν κατὰ τὸ 1930 εἰς διατριβήν, ἥτις ἐξήταξε τὸ ζήτημα μόνον ὑπὸ ἔκτακτον τοῦ ἀστικού καὶ συμβολαιογραφικοῦ δικαίου. Τὸ πεδῖον πορρέμενον ἐλευθέρων δι' ἄλλας συζητήσεις καὶ ἰδίᾳ διὰ μίαν μελέτην τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Συναλλαγματικοῦ Δικαίου.

Μᾶς προξενεῖ ὅθεν εὐχαρίστησιν ἡ πρόσφατος δημοσίευσις τοῦ ἔργου τοῦ ἐκ Λυδῶν καθηγητοῦ κ. Edouard Lambert, τὸν εἰδικὸν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ συγκριτικοῦ δικαίου.

Τὸ βιβλίον φέρει τὸν τίτλον: «Μία γνώμη ἐπὶ τῆς συγκριτικῆς Νομολογίας». (1934, Giard, Ἐκδότης, 16 ὁδὸς Soufflot-Paris). Ὁ ὁπτιστικὸς τοῦ σπουδαίου τούτου καὶ ἀπὸ 221 σελίδας ἀποτελουμένου συγγράμματος δηλοῖ τὸ ἀκριβὲς περιεχόμενον: «Χρὲς γενόμενα εἰς ξένον νόμισμα. Κανόνες τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐπὶ τῆς πληρωμῆς αὐτῶν. Ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῶν ἀναφύοντων ἐν Γερμανίᾳ, λόγῳ τῆς πτώσεως τῆς λίρας καὶ τοῦ δολλάρου, ζητημάτων».

Μόνον μετὰ μίαν τοιαύτην διαρρυθμίσιν, θὰ ἦτο δυνατόν τὸ ζήτημα τῆς ἐπιθεωρήσεως νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν προσώπων. Διότι σήμερον ἐκ τοῦ προσωπικοῦ, ἔχομεν τὴν εἰλικρινείαν νὰ τὸ ὁμολογῶμεν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζητῶμεν ἔργα σπουδαῖα καὶ θαύματα, ἐφ' ὅσον

Τὸ ἔργον τοῦ καθηγητοῦ κ. Edouard Lambert, ὁ ὁποῖος ἐξήλεγξεν, ἡ διηύθυνεν, ὁ ἴδιος, τοὺς 42 τόμους, τοῦ ἀποτελοῦν τὴν σημερινὴν συλλογὴν τοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Συγκριτικοῦ Δικαίου τῆς Λυδῶν, εἶναι ἕνα σύγγραμμα ἰδιαίτερας ἐπικαίρου ἐνδιαφέροντος, λόγῳ τῆς ὑποτιμήσεως τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν ξένων νομισμάτων. Ἐδημοσιεύθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς γνωματεύσεως, τὴν ὁποίαν ἐξήτησαν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν Edouard Lambert ἐν σχέσει πρὸς σπουδαίας ἀγορὰς προμηθειῶν γενομένων μεταξὺ μεγάλων γερμανικῶν οἰκῶν, ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τῆς κυβερνήσεως τῶν καὶ τῆς ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας τῶν Σοβιετ. Παραθέτομεν κατωτέρω τὰ γεγονότα καθὼς καὶ τὴν συζήτησιν διεθνούς συναλλαγματικοῦ δικαίου, ἥτις ἐπὶ ἡμέρας ἐκ τῶν γεγονότων τούτων. Οἱ ὡς ἂν γερμανικοὶ οἰκοὶ, μὴ ἔχοντες καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ γερμανικοῦ μάρκου, ἀπήτησαν ἀπὸ τῶν ἐμπορικῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν Σοβιετ, ὅπως ἡ τιμὴ πωλήσεως ὀρισθῇ εἰς νόμισμα, ὅπερ τοῖς ἐνέπνεε τὴν μεγαλυτέραν ἐμπιστοσύνην—τὴν ἀγγλικὴν λίραν—καὶ ὅπως τοῖς παραδοθῶσι συναλλαγματικὰ ἐκδεδωμένα καὶ ἀποδεδεγμένα εἰς τὸ νόμισμα τοῦτο. Αἱ ὡς εἰρηται συναλλαγματικὰ ἐξεδόθησαν σύμφωνα μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀξίωσιν τῶν γερμανικῶν οἰκῶν, χωρὶς καμμία ἀπὸ τὰς (συν)κάς αὐτὰς νὰ φέρῃ ἐγγεγραμμένην ἐπὶ τοῖς σφάτοις αὐτῆς τὴν μνείαν: «Πληρωμὴ εἰς λίρας πραγματικὰς». (Μόνη ἡ μνεία «πληρωμὴ εἰς πραγματικὸν νόμισμα» (paiement effectif) θὰ ὑπερχεῖτο πράγματι τὸν χρεώστην νὰ πληρῶσῃ εἰς λίρας Ἀγγλίας, ἄνευ συζητήσεως καὶ χωρὶς νὰ τῷ ἀφεθῇ ἡ εὐχέρεια νὰ πληρῶσῃ εἰς τὸ νόμισμα τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς (ἐν προκειμένῳ, εἰς γερμανικὸν νόμισμα).

I

Μετοξὺ τῆς συνομολογήσεως τῶν συμ-

κατὰ τὰς κειμέναις διατάξεις ἡ ἐπιθεωρήσις φυλακῶν ὑπάρχει ὡς ζήτημα τύπων πολλῶν καὶ οὐσίας ὀλίγης. Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰς ἕτερον ἀρθρον μας ἐκτενέστερον θὰ ὁμιλοῦμεν.

Σήμερον ἠθελήσαμεν νὰ τονίσωμεν τὴν χρησιμότητα μιᾶς ἐγκαταλειφθείσης ὑπηρεσίας καὶ νὰ διαγράψωμεν τὰ ὅρια τῆς δράσεως, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀφεθῇ εἰς αὐτήν. Ἐὰν διὰ τῶν προεκτεθέντων δὲν ἐπιτύχωμεν νὰ προκαλέσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ πάλιν, ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι μετὰ τὴν ὡμὴν γλῶσσαν τῶν δρόμων καὶ οὐχὶ τὴν ἐξεζητημένην τῶν γραφείων, ὑπεμνήσαμεν τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐκτεθῇ πάσα καὶ σωφρονιστικὴ προσπάθεια ἄνευ ἐπιθεωρήσεως ἐκτεταμένης καὶ ἰσχυρᾶς, προστατευομένης ὑπὸ ἐγγυήσεων τοιοῦτων, ἱκανῶν νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν της. Οὕτω, καθ' ἡμᾶς, ὁμῶς ἡ ἀλήθεια. Ἐὰν αὐτὰς πατάμενοι, δὲν θέλῃτε νὰ προσαρμώσῃτε πρὸς αὐτήν, καὶ πάλιν ἡμεῖς θὰ ὁμώσωμεν τὴν φωνήν μας διὰ νὰ διαλύσωμεν τὴν αὐταπάτην σας. Διότι πιστεύομεν ὅτι «τὴν ἀλήθειαν ὀφείλει τις νὰ διαλύσῃ καὶ ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκῶν». (Κλῆροφ).

Γ. ΑΠ. ΚΑΤΩΠΟΔΗΣ
Δικηγόρος

βολαίων καὶ τῆς λήξεως τῶν (συν)κῶν, παρεβλήθη ἡ ἐτροποποίησις τοῦ περὶ χρυσοῦ κανόνος νόμου (cold standard). Ἡ λίρα ὑπετιμήθη κατὰ 20%—30%. Τότε τίθεται τὸ ἐπόμενο πρῶτον πρόβλημα: Ποῖον εἶναι τὸ ποσὸν τοῦ ὁποίου τὴν καταβολὴν δικαιούνται ν' ἀξιώσωσι, κατὰ τὴν λήξιν, οἱ κομιστοὶ τῶν (συν)κῶν αὐτῶν;

Συμφώνως πρὸς τὸ δίκαιον ἀπάσης τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης, ὁ χρεώστης δύναται—καὶ σύμφωνα πρὸς τὸ ἀγγλοσάξωνικὸν δίκαιον: ὀφείλει—νὰ πληρῶσῃ εἰς τὸ νόμισμα τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς.

Πρὸς τοῦτο, δέον νὰ μετατραπῇ ἡ ἀξία τοῦ ξένου καὶ ἐπὶ τῆς (συν)κῆς μνημονευομένου νομίσματος, εἰς ἀξίαν τοῦ νομίσματος τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς. Τούτου δοθέντος, ποία τιμὴ συναλλάγματος δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν; Ἡ τιμὴ τοῦ συναλλάγματος τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὑπεγράφη ἡ συναλλαγματικὴ, ἢ ἡ τιμὴ ἡ ὁποία ἰσχύει κατὰ τὴν λήξιν αὐτῆς;

Ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου σημείου συμφωνοῦν ἀπολύτως ὅλα τὰ ὑφιστάμενα δίκαια, παραδεχόμενα ὅτι ἡ μετατροπὴ δέον νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ (συν)τος τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως. Τὴν τοιαύτην λύσιν ἀπεδέχθησαν ὁμοθυμῶς ὅλα αἱ νομοθεσίαι τῆς Ἀγγλοσάξωνικῆς Ὀμάδος, καθὰ καὶ ἡ λατινικὴ καὶ γερμανικὴ νομοθεσία, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἐναῖος νόμος τῆς Γενεύης (7 Ἰουνίου 1930). Ἡ λύσις τοῦ πρώτου τούτου ζητήματος παρουσιάζει μίαν τοιαύτην διηθητὴν ὁμοιότητα, ὥστε μίαν γνωμάτευσις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου θὰ ἐπαρουσιάσῃ σχετικῶς μόνον ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ, ὅσπασιν τῆς ἐπιφανειακῆς αὐτῆς δυσκολίας, προβάλλει δευτέρα τοιαύτη, ἡ ὁποία ἡγεῖται συζητήσεως προτοῦ φθάσῃ εἰς τὰς διακανονισμῶν. Πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἡ πτώσις τῆς λίρας ἐπὶ τοῦ διακανονισμοῦ τοῦ ἀστικού χρέους, ἐξ οὗ ἐπήγαγεν ἡ (συν)κῆ: «Τὸ χρεὸς τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως».

Ἡ παράδοσις μιᾶς (συν)κῆς ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴν εἰς τὸν πωλητὴν (ἀκόμη καὶ ἴσης πρὸς τὸ τίμημα τῆς πωλήσεως καὶ ἀποδεδεγμένης ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἀποδέκτην) δὲν συνεπφέρει τὴν ὀριστικὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἡ ἀπαλλαγὴ ἐπέρχεται μόνον διὰ τῆς πραγματικῆς καὶ εἰς ἀκέραιον πληρωμῆς τοῦ ἐπὶ τῆς (συν)κῆς ἀναγραφόμενου ποσοῦ. Ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰς γερμανικὰς ἀποφάσεις, ἡ παράδοσις τῆς (συν)κῆς ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἕνα μέσον, δι' οὗ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ πληρωμὴ, ἢ μίαν ἀπώπειραν πληρωμῆς (Zahlungshalber). Ἡ ἀστικὴ πίστωσις ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ὀφίσταται, πράγματι, καὶ κατόπιν, εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἐκ τοῦ συναλλάγματος πίστωσις δὲν θὰ παρήγῃ πλήρως τὸ ἀποτελέσμα της.

II

Ἐκ τούτου ἡ δημιουργία τοῦ δευτέρου ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἀντικείμενον τῆς γνωματεύσεως, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέτασις ἀποτελεῖ τὸ δευτερόν μέρος τοῦ συγγράμματος. Ἐρωτᾶται: «Δύναται ὁ πωλητὴς, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς συναλλαγματικῆς εἰσέπραξος ποσὸν κατώτερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπευε, κατ' αὐτόν, κατὰ τὴν δημιουργίαν τῆς συμβάσεως, τὸ ποσὸν τῶν ἀναγραφόμενων λι-

ρδών, δύνανται, λέγομεν, να εγείρουν πολιτικήν άγωγήν κατά της γενομένης πώλησεως και να αξιώσιν, όπως ο αγοραστής, τῷ καταβῶντι τὴν διαφοράν μεταξύ τῶ ἀντιτιμῶν τῶν λιρῶν 'Αγγλίας τῆς ἡμέρας τῆς συνολογώσεως τοῦ συμβολαίου, καὶ τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως τῶν συναλλαγμάτων; Ὁ καθηγητὴς Edouard Lambert δεικνύει, ὅτι ἐπὶ τοῦ δευτέρου τούτου ζητήματος, αἱ ἀστικά νομοθεσία καὶ νομικὰ ἐρμηνεύει, καίτοι ἐνίοτε μετὰ τινὰ δισταγμὸν, ἔφθασαν ἅπασαι, εἰς τὴν αὐτὴν λύσιν: Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἀστικοῦ χρέους, δταν τοῦτο ἔχῃ καθορισθῇ εἰς ξένον νόμισμα, θέον νὰ γίνη (ἐάν δὲν ἀναγράφεται ἐπὶ τῆς συν)κῆς ἡ μνεία: «Πληρωμὴ εἰς πραγματικὸν νόμισμα» (paiement effectif) εἰς τὸ νόμισμα τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετατροπῆς τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῶν τιμῶν τῆς ἡμέρας τῆς λήξεως (ἢ πληρωμῆς), καὶ οὐχὶ τῆς ἡμέρας τῆς δημιουργίας τοῦ χρέους.

Ἐν τούτοις, ἡ ἐκλογὴ τῆς χρονολογίας τῆς λήξεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διακυμάνσεις τῆς τιμῆς τοῦ ἐν ᾧ νομίσματος, δύνανται νὰ ἀποβῇ ἐπιζήμιος εἰς τὸν πιστωτὴν. Αἱ ἀγγλικά λίτρα, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, ἀντεπροσώπευον ἑπακριβῶς τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐμπορευμάτων, εἶναι δυνατόν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως, νὰ εἶναι λίτρα ὑποτιμημένα. Δὲν ὑφίστανται πλέον ἰσοδυναμία μεταξύ τῶν παροχῶν.

III

Τότε παρουσιάζεται τὸ ἐπόμενο καὶ λίαν ἐπικαιρὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τὸ τρίτον μέρος τοῦ συγγράμματος. Ἐρωτάται: Πρέπει νὰ μεταφερθοῦν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ δημιουργηθέντος ὑπὸ τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς λίρας ἢ τοῦ δολλαρίου, συντελεία τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ συνδέσμου αὐτῶν μετὰ τῆς χρυσῆς βάσεως, αἱ δικονομικαὶ αἱ ἐπινουθεῖσαι πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐκμηδενίσεως τοῦ χαρτίνου μάρκου καὶ εἰδικῆς ἢ γερμανικῆς δικονομίας τῆς «Au-sgleichsverfahren» (ἀνατίμησης ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ δικαστικῆς ἐξασφάλισης τῆς ἰσορροπήσεως τῶν συμβολαίων);

Ἐξδημιουργοῦντα ἐπὶ τὰς ἀφιερώσεις εἰς τὸ θέμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐξετάζεται ὑπὸ τὴν ἑσπρίαν τοῦ γερμανικοῦ καὶ τοῦ συγκριτικοῦ δικαίου, μὲ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀνωτέρω θεωρία τῆς ἀνατίμησης εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ διεθνὲς ἐμπόριον, λόγω τῶν πρακτικῶς ἀνυπερβλήτων δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν μία τοιαύτη ἀνατίμησης.

Ἐν τούτοις, τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν παρουσιάζει ἐνδιάθετον παρὰ διὰ τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ἡ Γερμανία (Aufwertungs-gesetz τῆς 4 Νοεμβρίου 1925) ἢ ἡ Οὐγγαρία (Νόμος ἀνατίμησης τῆς 31-3-28) ἔχουν ὁργανώσει μίαν ἀνατίμησην τῶν ἐκ χρηματικῶν ποσῶν πιστώσεων — ἢ μερικῶν ἐξ αὐτῶν, — πιστώσεων ποῦ ἔχουν θιγῇ ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ ἐθνικοῦ τῶν χωρῶν τούτων νομίσματος. Ἄντ' αὐτοῦ, ὅπαρκει ἔν τελευταίῳ ζήτημα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς γενικοὺς ὅρους εἰς ὅλας τὰς χώρας. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐτέθη ἐν Γερμανίᾳ δι' ἀποφάσεως ἑνὸς τῶν ἀνωτάτων γερμανικῶν δικαστηρίων, ὑπὸ χρονολογίαν 21 'Ιουνίου 1933, ὁποτιπώσαντος μίαν θεωρίαν, ἥτις, ἐάν ἤθελε τυχὸν κατισχύει, θὰ ἐπέφερε σοβαρὰς συνέπειας εἰς τοὺς βιομηχάνους, τοὺς ἐμπόρους, τοὺς τραπεζίτας, οἱ ὁποῖοι χρεωστοῦν εἰς τὴν Γερμανίαν χρηματικὰ ποσὰ ὁρισθέντα εἰς λίρας 'Αγγλίας. Πράγματι, ἡ δικαστική αὐτὴ ἀπόφασις, ἐπιδικώκουσα νὰ ἐξα-

σφαλίσῃ τοὺς Γερμανοὺς πιστωτὰς ἀπὸ τῆς λυπηρᾶς, δι' αὐτοὺς, συνέπειας τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς λίρας καὶ τοῦ δολλαρίου, διὰ συμβόλαια συνταχθέντα εἰς τὰ νομίσματα τῶν προγενεστέρων τῆς καταρρέσεως αὐτῶν, προσεπάθησε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἐπόμενον συλλογισμόν:

Ὁ κανὼν τοῦ ἀστικοῦ καὶ τοῦ συναλλαγματικοῦ δικαίου ἐπὶ τῆς πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν εἰς ξένον νόμισμα γενομένων, ἐξ οὗ προκύπτει ἡ παραδοχὴ τῆς τιμῆς τῆς λήξεως ὡς βάσεως διὰ τὴν μετατροπὴν, εἶναι κανὼν φύσεως ἐρμηνευτικῆς καὶ οὐχὶ διατακτικῆς. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ διάδικοι εἶναι πάντοτε ἐλεύθεροι νὰ ἀποκρούσων αὐτὸν τὸν κανὼνα δι' ἀντιθέτων ἐπιχειρημάτων, ἀντλουμένων ἐκ τοῦ κειμένου τῶν συμβολαίων τῶν. Διὰ νὰ δυνηθῇ τις νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς αγοραστὰς καὶ τοὺς ἐκ δανείων χρεωστὰς νὰ πληρώσουν τὰ εἰς λίρας 'Αγγλίας χρέη τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μετατροπῆς εἰς τὴν τιμὴν τοῦ συν)τος τοῦ χρόνου τῆς συνολογώσεως τοῦ συμβολαίου τῆς πώλησεως ἢ τοῦ δανείου, θὰ ἴσχυε ἡ ἀποδείξις ὅτι οὗτοι, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου, ἔχον συνανέσει ν' ἀναλάβουν μίαν τοιαύτην ὑποχρέωσιν.

Λοιπὸν, ἡ θέλησις τοῦ νὰ ὑπαχθῇ τις εἰς μίαν τοιαύτην ὑποχρέωσιν, κατὰ τὴν γερμανικὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν τῆς 21 'Ιουνίου 1933, προκύπτει ἑπαρκῶς ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ χρεώστης ἐδέχθη ὅπως τὸ ποσὸν τοῦ χρέους τοῦ, ἐξ ἀγορᾶς ἢ ἐκ δανείου, ὀρίσθῃ εἰς ἀγγλικὸν νόμισμα. Ἐάν, πρὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς χρυσῆς βάσεως ὑπὸ τῆς 'Αγγλίας οἱ ἐμπορικὸι γερμανικοὶ οἶκοι ἐσυνήθιζαν νὰ καθορίζουν τὴν τιμὰς τῶν εἰς λίρας 'Αγγλίας ἐνήργουν οὕτω διότι ἐθεώρουν ὡς ἀπολύτως ἀποκλειομένην τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποσχίσεως τῆς ἀγγλικῆς λίρας ἐκ τοῦ χρυσοῦ κανόνος καὶ διότι δὲν ὑπελόγιζαν μεταβολὴν τῆς τιμῆς ἄλλων ἀπὸ ἐκείνην εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κύκλου (συνήθους) προερχομένην ἐκ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ χρυσοῦ. Εἶναι πολὺ γνωστὸν, συμπεραίνον, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐξασφαλίζεται ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀγορῶν εἰς λίρας χρυσοῦ ἢ εἰς ἀντίτιμον χρυσοῦ λίρας.

Οὕτω, ἡ ρήτρα τῆς πληρωμῆς εἰς ξένον νόμισμα περιέχει ὑπονοούμενον τὸν ὅρον τῆς καταβολῆς εἰς τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ.

IV

Ἐρωτάται ὁμως: Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἐπαγωγὸς λόγω τῆς λογικῆς τῆς, δύνανται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐρμηνείας τῶν συμβολαίων τοὺς ἀποδεδεγμένους ἀπὸ σύμπαντα τὸν πολιτισμένον κόσμον; Ἰδοὺ τί ἐνδιάφερει νὰ μάθουν ὁ νομικὸς καὶ ὁ τραπεζίτης, διότι ἡ χθὲς παρουσιασθεῖσα εἰς τὴν Γερμανίαν δυσκολία διὰ τοὺς εἰς στεργλίνας χρεωστὰς, ἡμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ αὖριον εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ καθηγητὴς κ. Edouard Lambert δίδει ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, ἐξαγομένην ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν ἀποφάσεων: Α') Τῶν κυριωτέρων ἐθνικῶν νομολογιῶν, τῆς ἀγγλικῆς, τῆς ἀμερικανικῆς, ἀκόμη καὶ τῆς γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς (ἀποφάσεις τοῦ 'Αρείου Πάγου ὁρίζουσαι τὴν σημασίαν, ἥτις δέον νὰ δοθῇ εἰς τὴν λέξιν «φράγκα» διὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ συναφθέντα δάνεια). (1)

(1) Ἀποφάσεις τοῦ 'Αρείου Πάγου τῆς 3 'Ιουνίου καὶ 9 'Ιουλίου 1930 καὶ δύο ἀποφάσεις τῆς 14 'Ιανουαρίου 1931 (δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ περιοδικὸν Dalloz 1931 I. σελ. 5-27, μετὰ σημειώματος τοῦ Savatier). Ὁ αὐτὸς αὐτὸς ὑπόθεσιν Σιδηροδρόμου Puerto Belgrano, ἀναίρεσις τῆς 21 Δεκεμβρίου

Β') Τῶν διεθνῶν ὁργανισμῶν δικαστικῆς δικαιοδοσίας καὶ διατηρίας, ὡς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τοῦ Διεθνούς Δικαίου, τὰ Μικτὰ Δικαστήρια Αἰγύπτου καὶ τὸ Δικαστικὸν Δικαστήριον τοῦ Διεθνούς Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιθεωρήσεως τῆς διεθνούς νομολογίας προκύπτουν αἱ ἐπόμεναι διαπιστώσεις, τῶν ὁποίων τὸ ἐνδιάφερον δὲν δύνανται νὰ διαφύγῃ οὔτε τὸν νομικόν, οὔτε τὸν ἐπιχειρηματίαν, οὔτε τὸν τραπεζίτην, λόγω τῆς προσφάτου ὑποτιμῆσεως τῶν περισοτέρων ἐκ τῶν νομισμάτων, ἥτις:

1) Οἱ πιστωταὶ χρηματικῶν ποσῶν, διὰ νὰ ὑπερασπίσουν ἑαυτοὺς ἐναντίον τῶν ἀτόπων τῶν μεταβολῶν καὶ τῆς ὑποτιμῆσεως τῶν νομισμάτων, διαθέτουν ἕνα ὁρισμένον ἐν χρήσει ἀριθμὸν τύπων ἐγγυήσεως συναλλαγμάτων. Ὡς: ὁρισμὴς πληρωμῆς εἰς ξένον νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δώσει δείγματα σταθερότητας (ἐλβετικὸν φράγκον), πληρωμῆς εἰς στατήρας αἰτού, ἢ ἀξίας στατήρων αἰτού, ἢ ἄλλων δημοτικῶν καρπῶν, εἰς τόνους χάλυβος, ἢ ἄλλων ἐκ τῶν κυριωτέρων προϊόντων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν κινητὴν κλίμακα τῶν τιμῶν τοῦ τιμαρίθμου τῆς ζωῆς, πληρωμῆς εἰς χρυσόν, ἢ εἰς ἀντίτιμον τοῦ χρυσοῦ κλπ. Ἐκαστος τοῦ τρόπου τούτων τῆς ἐγγυήσεως τοῦ συν)τος ἔχει τὰ ἐπακόλουθὰ του, καθωρισμένα ἀπὸ τὴν οικονομικὴν αὐτοῦ διάπλασιν.

2) Οἱ διάδικοι δύνανται νὰ συνδυάσουν δύο ἢ καὶ περισσότερα τῶν μέσων τούτων, ἐάν ἐκφράσουν τὴν τοιαύτην θέλησιν εἰς τὰ συμβόλαιά των. Ἀλλὰ, ἐλλείψει τῆς τοιαύτης ἐκφράσεως τῆς ἐπιθυμίας, αἱ ἄλλαι ρήτραι, τῶσον αἱ ἀφορῶσαι τὴν εἰς ξένον νόμισμα πληρωμὴν, ὅσον καὶ αἱ ἀφορῶσαι τὴν πληρωμὴν εἰς τὸ ἀντίτιμον ἑνὸς ὁρισμένου ἐμπορεύματος, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ θεωρηθοῦν ὡς περιλαμβανόμενα μίαν ρήτραν ἐπικουρικὴν ἢ συμπληρωματικὴν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πληρωμὴν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ.

3) Ἡ ρήτρα τῆς εἰς χρυσόν ἢ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ χρυσοῦ πληρωμῆς, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ἐκπεφρασμένη σαφῶς καὶ ὁρισμένως. Δύνανται νὰ προκύπτῃ μετὰ τὴν βεβαιότητα, καίτοι σιωπηρῶς, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὁρῶν ἑνὸς συμβολαίου ἢ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα δεικνύουν τὴν σημασίαν, τὴν ὁποῖαν οἱ συμβαλλόμενοι ἐσκόπουν νὰ δώσουν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δέον, ὑπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν μορφῶν τούτων, ἡ ρήτρα αὕτη νὰ προβλεφθῇ καὶ περιληφθῇ εἰς τὸ συμβόλαιον.

4) Ἐνώπιον τῶν διαφεύσεων τῆς ἐλπίδος, τὰς ὁποίας τὸ γαλλικὸν φράγκον καὶ εἰτα ἡ στεργλίνα καὶ τὸ δολλάριον, δημιουργοῦν διὰ τῆς ὑποτιμῆσεως των, εἰς τοὺς διεξάσαντας ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ νομίσματα αὐτά, καθίσταται κατάδηλον ὅτι αἱ ρήτραι περὶ πληρωμῆς εἰς ξένον νόμισμα, ἀκόμη καὶ τὸ μᾶλλον εὐφύμως γνωστὸν, ἀποβαίνουν ἀνίσχυροι, ὅπως πραγματοποιήσουν πλήρως τὴν εὐχὴν τῶν πιστωτῶν, «τοῦ νὰ ἐπιτύχουν δηλαδὴ διὰ τὸ λαβεῖν των τὴν σταθερότητα τῆς αὐτῆς οικονομικῆς ἀξίας, ἀπὸ τῆς δημιουργίας αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐξοφλήσεώς τους».

5) Τὸ ἰδεώδες τοῦτο δὲν δύνανται νὰ ἐπιτευχθῇ ἑπαρκῶς παρὰ διὰ τοῦ μέσου τῆς ρήτρας «πληρωμὴ εἰς χρυσόν» ἢ «εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ».

Ἀλλὰ ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐγγυήσεως

1932. Sirey 1932, I, 393 καὶ λίαν προσφάτως, ὑπόθεσιν Διεθνούς Ἐταιρείας τῶν Wagons-Lits, Ἀναίρεσις τῆς 6 Δεκεμβρίου 1933. Ἐβδομαδιαῖος Dalloz 1934. σελ. 34).

τοῦ συν)τος», ὅσῳ εἶναι ἐκτεταμένος ἐν τῇ σημασίᾳ του, τόσῳ εἶναι καὶ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν δημιουργίαν ἀντιρρήσεων κατὰ τὸν κύρου αὐτοῦ. Ὅταν εἰς τὸν τόπον τῆς πληρωμῆς εὐρίσκειται ἐν ἰσχύϊ «ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία» ἢ ἀκόμη καὶ ἡ «νόμιμος κυκλοφορία» τοῦ τραπεζογραμμάτιου, συχνάκις τὸ τοιοῦτον ἔχει πρᾶγματι ὡς ἐπακόλουθον τὴν ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἢ τῆς νομολογίας τοῦ τόπου τούτου ἀκύρωσιν τῆς ρήτρας τῆς πληρωμῆς εἰς χρυσόν ἢ εἰς τὸ ἀντίτιμον τοῦ χρυσοῦ.

6) Ἀποτελεῖ μίαν ἀρχὴν, ἥτις τείνει νὰ ἐμφυτευθῇ εἰς τὸ κοινὸν δίκαιον τῶν πολιτισμένων λαῶν, — καὶ τῆς ὁποίας ἀρχῆς ἡ διατήρησις εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ διεθνούς ἐμπορίου — ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μέτρων προγραφῆς, τῶν λοχυόντων δυνάμει διατάγματος ἐκδομένου ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἐναντίον τῆς ρήτρας τοῦ χρυσοῦ, εἰς καιρὸν χρηματικῆς κρίσεως, δέον νὰ περιοριζῇται μόνον εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορίου, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπεκτείνωνται καὶ εἰς τὰς σχέσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀνεγνωρίσθη, μετὰ βραχεῖς ἐνδοιασμούς, ἀπὸ τὴν γαλλικὴν νομολογίαν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου τῆς 5 Αὐγούστου 1914. Εἰς τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ἀπέδωκε σεβασμὸν, περισσότερον ἀκόμη σημαντικόν, καὶ ἡ ἀγγλικὴ νομολογία, ἡ ὁποία, ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ ἐξεγερθῇ κατ' αὐτῆς, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1933, διὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Ἰπουργείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐλβετικῆς ἡλεκτρικῆς ἑταιρείας, ἀνεγνώρισε κατόπιν τὸ λάθος τῆς εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ μεταρρυθμίσεως, τὴν ἐκδοθεῖσαν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἰδίου ἔτους ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων.

Δυστυχῶς, ἡ ἀρχὴ αὕτη παραβιάζεται εἰσὶν πολλὰ συχνά, εἴτε πρὸς τὰν κρατῶν (πράξεις τοῦ συνεδρίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀκυροῦσαι καὶ εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις τὰς ρήτρας πληρωμῆς εἰς χρυσόν ἢ εἰς ἀντίτιμον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν ὁποίων ρητρῶν τὸ κύρος ἦτο ἕως τότε παραδεκτὸν ὑπὸ τῆς χώρας ταύτης μόνον διὰ τὰς ἐσωτερικὰς σχέσεις) εἴτε ὑπὸ τῶν πόλεων ἢ ἄλλων δημοσίων ἰδρυμάτων (ἀρνήσις τῆς πόλεως τῆς Ρώμης τοῦ νὰ τηρήσῃ ἀπέναντι τῶν ἐγγραφέντων — καὶ ἰδίως τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ τοιούτων — εἰς ἕνα τῶν ὁμολογιακῶν δανείων τῆς, τὴν ὑποχρέωσιν τῆς νὰ ἐξυπηρετήσῃ, εἰς ἀντίτιμον τοῦ χρυσοῦ, τὰ τοκῖδια καὶ τὰς ἀποσβέσεις τοῦ δανείου τούτου.

7) Αἱ παραβιάσεις αὗται ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι, τὰ παραγγέλματα τῆς βαθείας ἐννοίας τοῦ κοινῶν δικαίου πρὸς τοὺς πολιτισμένους λαοὺς δὲν δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν ἵνα τηροῦνται ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἐκαστοῦ λαοῦ διὰ καταναγκαστικῶν δικαστικῶν μέσων, ὁμοίαν πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κυροῦσι τοὺς κανόνας τῶν ἐθνικῶν δικαίων εἰς τὰς μεταξύ ἰδιωτῶν σχέσεις. Ἐν τούτοις, τὰ παραγγέλματα ταῦτα ἐπικυροῦνται ἀφ' ἑαυτῶν μετὰ τὴν σαφήνειαν, ὥστε διατηρεῖται ἀμερόληπτοι, δταν οἱ διάδικοι συμφωνοῦν νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν γνώμην των, δὲν δυσκολεύονται πλέον ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπαρξίν των παραγγελμάτων τούτων, καὶ νὰ ὀρίσουν τὴν σημασίαν αὐτῶν. Οὕτω, τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης, χωρὶς ἐνδοιασμόν, διεκήρυξε διὰ τῶν ἀποφάσεών του τῆς 19 'Ιουλίου 1929 τὸ σέβας τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν ρήτραν τῆς εἰς τὸ ἀντίτιμον τοῦ χρυσοῦ πληρωμῆς εἰς τὸν κύκλον τῶν διεθνῶν σχέσεων. Ὅμοίως οἱ διατηρητὰ τοῦ Δικαστικοῦ Δικαστηρίου τοῦ Διεθνούς Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου ἀνεγνώρισαν, ὁμολογῶντες, τὴν ἐπομένην τῆς διὰ τῆς νομοθετι-

κῆς πράξεως τοῦ Σεπτεμβρίου 1931 προκληθείσης πτώσεως τῆς στεργλίνας, ὅτι αἱ ρήτραι τῆς πληρωμῆς εἰς ξένον νόμισμα δὲν δύνανται νὰ ἐρμηνευθῶσιν ὡς ὑπονοοῦσαι τὴν ὑποχρέωσιν τῆς πληρωμῆς εἰς τὸ ἀντίτιμον τοῦ χρυσοῦ. Ἀκόμη καὶ ἐνῶπιον τῶν δικαιοδοσιῶν τῶν χωρῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυβερνήσεις, ἢ αἱ νομοθεταὶ προσπαθοῦν, ἐξ ἐγωισμοῦ στενῆς ἀντιλήψεως, νὰ παρεκκλίνουν, πρὸς στιγμὴν, τῶν φυσικῶν τούτων νόμων, οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τὴν σημερινὴν λειτουργίαν τῶν διεθνῶν οικονομικῶν ἀνταλλαγῶν, ἡ ἐπὶ κλησις αὕτη ἡμπορεῖ νὰ ἐπιρροήσῃ τὰ δικαστήρια ἐκείνων τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύονται διὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις τῆς προσήλωσεως εἰς τὸ Δίκαιον, καὶ οἵτινες διατηροῦν τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τῆς γοητείας των ὡς λαῶν τὰ μᾶλα ἐννοουμένων, δύνανται ν' ἀποδειχθῇ καὶ ἐκ μόνου τοῦ παραδείγματος ποῦ ἔδωκεν ἡ ἀγγλικὴ νομοθεσία διὰ τῆς μεταστροφῆς τῆς εἰς τὴν ρηθείσαν δίκην τῆς βελγικῆς

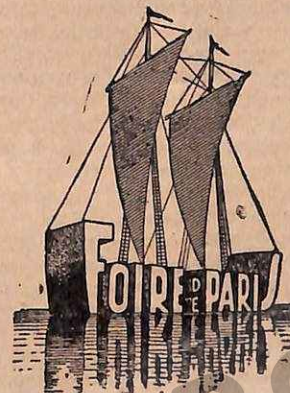
ἡλεκτρικῆς ἑταιρείας, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1933.

Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ ἀνησυχία, τὴν ὁποῖαν δοκιμάζουν ἐνίοτε τὰ θύματα τῶν παραβιάσεων τῶν ἐντολῶν αὐτῶν τοῦ κοινοῦ διεθνούς δικαίου — ἢ αὐτοὶ ποῦ φοβοῦνται μήπως πέσουν τοιαῦτα θύματα — εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν ἀπὸ τοὺς δικαστὰς ἐν τῇ συγκριτικῇ νομολογίᾳ τὴν ἐπιμαρτυρίαν (μετὰ τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων) τοῦ χαρακτήρος τῆς ὁλότητος αὐτῶν τῶν κανόνων καὶ τῆς ὑπάρξεως μίας ἀνωτέρας διεθνούς νομιμότητος, κυριαρχοῦσης τῶν διαφορῶν καὶ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἐθνικῶν νομολογιῶν.

Δείγματα τοιούτου εἰδους ἔχουν πρὸ πάντων τὴν τύχην νὰ εὑρουν εὐήκοον οὐδ' ὅταν δι' αὐτῶν διαπιστοῦται ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ κανόνες, ὧν ἐγένετο ἐπὶ κλησις, εἶχον μέχρι τοῦδε διατηρηθῇ πιστῶς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας καὶ τῆς νομολογίας τοῦ τόπου, ὅπου ταῦτα εἶναι προωρισμένα νὰ παραχθοῦν.

GONZAGUE DE VREGILLE

(Μετάφρ. Ἀριστ. Ἐλεάδου).

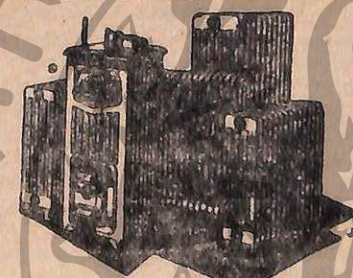

ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἀπὸ 18 Μαΐου μέχρι 3 'Ιουνίου 1935

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυνθεῖτε εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἀκολουθοῦ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας Λυκαβητεῦ 8, Τηλ. 20-637

ΧΑΡ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΔΙΠΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΜΕΛΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ, ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΝΣΕΙΣ

ΑΕΡΙΣΜΟΙ, ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

(Μελέται καὶ προϋπολογισμοὶ δωρεάν πρὸ αἰτήσεως)

Μέγ. Μετοχικῶν, Σταδίου 4 ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-020

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Παρισιῶν Ancien Resident. Κλινικῆς Καθηγητὸς τοῦ Παρισιῶν Laignel. Δέχεται: 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 μ. μ. — 8 μ. μ. ΗΛΕΚΤΡΟΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ, Στουρνάρᾳ 33, Ἀθῆναι. Τηλ. 23-435.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΤΑΤΙΚΟΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

ΤΟΥ κ. Π. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

Ἡ ἰδιότητα πού παρουσιάζει τὸ βασικὸ καθεστῶτικὸ πρόβλημα τῆς Οἰκουμένης, στὴν ἐσωτερικὴ τοῦ ὕψι, —προσδιοριστικὸν αἰτίον τῆς μετατόπισης τοῦ κέντρου βαρύτητος ἀπ' τὸ παγκόσμιο κύκλωμα στὸν ἐθνικὸ τομέα— καὶ ἡ ἑλλειψὶς ἀπ' τὴν διεθνή μεταμορφωτικὴ παλαίστρα δυναμικῶν προϋποθέσεων ἀνδρόπαυσης— ἑλλειψὶς πού συνεπάγεται ἀναπότρεπτον τὴν ἀποτελεμά- τωση μιᾶς χρόνιας μεταβατικότητας— ἐπιτάσσουν τὴν ὡς τάχιστα ἀναγνώριση καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὰ ἀπόλυτην προσαρμογὴ τῶν στατικῶν καὶ δυναμικῶν παραγόντων στὴν ὁμαδικὴ ἐνέργεια, πρὸς ἁρμονικὴν ὁλοκλήρωση τῆς θριμματισθείσης παγκο- σμιότητας.

Ἡ ὁργανικὴ προσαρμογὴ τοῦ κόσμου, στὴν συνθετικὴ τοῦ διαδικασίας, γιὰ τὴν φυσιολογικὴ ρύθμιση τῶν μεταπολεμικῶν ζωτικῶν προβλημάτων, προϋποθέτει ἐξοδὸ τοῦ ἀπὸ τὸν στενὸν κύκλῳ τῆς ἀρρυθμίας καὶ τῶν ἀποϊκῶν συνδυασμῶν, καὶ χά- λυξη, μέσα στὸν Πίγγο τῆς περιστροφί- κης τοῦ φορέα, γεωπολιτικῶν καὶ γεωοικο- νομικῶν προϋποθέσεων καὶ πραγματικο- τήτων, κειμένων ἐπάνω εἰς τὴν τροχίαν τῆς στατικῆς πολιτικο-οικονομικῆς ἰσορροπίας καὶ ὅχι στὶς ἐθνικοφυλετικὰ διαστάσεις— συντελεστοὶν στατικοδυναμικῆς ἀνισορρο- πίας, ἐπιτεινόμενης καὶ ἀπ' τὴν μεταπολε- μικὰ παρατηρούμενον πληθωρισμὸ ἀνεξαρ- τήτων κρατῶν καὶ κρατιδίων, παραγόντων γεωγραφικοῦ καταμερισμοῦ.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὁλοκληρωτικὴ διαδικασία τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἐρμὸς τῆς ποιοτικῆς τοῦ πραγματικότητας, ὑπὸ τὴν ροπὴν τῆς ἑ- ξεως τῆς οικονομικῆς παγκοσμιότητας, κά- μνει ἐπιτακτικὴ τὴν ἀναγνώριση οικονομί- κῳ χώρῳ ὅχι ἐθνικῷ, ἀλλὰ διακοινωνι- κῷ, μὲ ἑλκτικὴν δυναμικότητα ὅχι κρα- τικῇ, ἀλλὰ πανεθνικῇ, περιβλημένη μὲ κοι- νοποικὸ ἐθιμοτυπιό.

Ἡ πάγια νοσηρότητα ὅλων τῶν μεταπο- λεμικῶν ἐθνικοφυλετικῶν μονάδων, —ἰδιο- τυπικὴ πραγματικότης τῆς μὴ ἐιδικῆς προ- σαρμογῆς στὶς προϋποθέσεις τῆς πανοικο- νομικῆς πολιτικῆς— δὲν εἶναι συμπτωμα- τικῇ. Εἶναι —τὰ γεγονότα τὸ ἐπιβεβαιώ- νουν— ἀπώροια τοῦ ἀπροσαρμόστου, στὶς συναρπῆς οικονομικῆς συνθήκης, τοῦ συστή- ματος τοῦ στενοῦ οικονομικοῦ κύκλου, πρὸς τὴν ἐξελικτικὴν διαδικασίαν τοῦ εὐρύ- τωτου κύκλου διεθνιστικοῦ οικονομικοῦ ἐ- ξοπλισμοῦ, —εἶναι ἀπώροια τῆς μεταπο- λεμικῆς παρατηρουμένης ἀνομοιογένειας τάσεων καὶ συμφερόντων.

Ἡ σημερινὴ οικονομικὴ κρίση, παρ' ὅ- λον ὅτι, ὡς πρὸς τὸν σχηματικὸν τῆς χαρα- κτήρα, ἐμφανίζει στὴν συνολικὴ τῆς ὕψι μιὰ οικονομικὴ πραγματικότητα, πλησιάζ- ζουσιν τὴν πραγματικότητα περιοδικῶν κρίσεων, διαφέρει, ἐν τούτοις, ἀπ' αὐτὴς στὴν συνάρτησιν τῶν γενικῶν καὶ ἀντικει- μενικῶν τῆς γνωριμιάτων, κατὰ τοῦτο: ὅτι δηλαδὴ οἱ ὁλοκληρωτικὲς τῆς ἐπιδράσεις, συ- νεπαγόμενες τὴν ὁλοκληρωτικὴν διάρθρω- σιν τῆς ὁργανικῆς σύστασης τῆς οικονομί- ας, ἔχουν ἐκμηδενίσει παντελῶς κάθε δυ- ναμικότητα προσαρμογῆς τῆς ἰδιότητος τῶν πραγμάτων κατὰστασης στὸν γοργὸ ρυθμὸ τῆς ὁργανικῆς τῆς οικονομίας λει- τουργικῆς διαδικασίας.

Πῶς θέλουμε, λοιπόν, τὸ βασικὸ γεωοι- κονομικὸ καὶ δημογραφικὸ πρόβλημα νὰ λυθῇ, τὴ στιγμὴ πού βλέπουμε χάρες, μὲ

ἀρνητικὸ ἐμπορικὸ ἰσοζύγιο, παρὰ τὶς συ- ναφεῖς συνθήκες οικονομικῆς καὶ πληθυ- σματικῆς διεξόδου, νὰ περικλειώνται μέσα στὸ στενὸ ἐθνικὸν τοῦς ὁσρακο καὶ νὰ ἐκ- μηδενίζονται, κατὰ συνέπεια, στὴν προσα- πάθειά τους νὰ κατανικήσουν τὴν εὐπάθεια τῶν οικονομικῶν μονάδων, πού δημιουρ- γοῦν οἱ ἀντίρροπες δυνάμεις τῆς στατικῆς ἰσορροπίας καὶ δυναμικῆς ἀνισορροπίας;

Τὴ στιγμὴ πού βασικὸς ὁρος μελλοντι- κῶν διηπειρωτικῶν, ἐμπορικοναυτικῶν, δι- αμετακομιστικῶν καὶ ἀγροτικοσυγκοινω- νιακῶν συνδέσεων εἶναι ἡ δυναμικὴ καὶ ἰ- διοτυπικὴ προσαρμογὴ τῶν ποιοτικῶν οἰ- κονομικῶν ὁρων, στὴν λειτουργικὴ ἐκλε- κτικότητα τῆς πανοικονομικῆς, πῶς θέλου- με ν' ἀναθάσουμε, ἀφοῦ ὠρισμένοι δολχι- κέφαλοι δὲν παύουν νὰ διατυμπανίζουν πειραματισμούς, πού τὴν οικονομικὴ καὶ κοινωνικὴ μόνον διάρθρωση τοῦ ἀστικοῦ καὶ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ ἐπαγόμενοι, κα- θιστοῦν ἀδύνατον τὸν ἐγκλιματισμὸ τεχνι- κῆς ἀδριασπάστου συνδυασμοῦ γεωοικονο- μικῶν καὶ φυσικοπολιτικῶν ὁρων, μόνων ἱκανῶν, στὴν θεμελιωδὴ τὸν συνάρτησιν, νὰ τείνουν νὰ προσαρμοστοῦν πρὸς τὴν ἐ- πιτακτικὴν φυσικὴν διεξόδου, πού ἡ ἀλ- λωμένη πραγματικότητα ἐπιτάσσει;

Πῶς θέλουμε νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ ὁργανι- κὴ ὑποκατάστασις τοῦ κόσμου, ἀφοῦ, πα- ρὰ τὴν κοινωνικὴν τὴν λαὸν ψυχροσύνησιν, βλέπουμε νὰ διαγράφονται στὸν διηπειρω- τικὸ κορμὸ, ὅλλὰ καὶ στοὺς πυρήνες τῆς κρατικῆς μονάδος, πολιτικῆς, πού, μὲ τὸ ἀντιφυσιολογικὸν διατυπωμένον πρόγραμμά- τους, καὶ τὶς χωρὶς ἐπισημονικὴ μορφή ἀ- ὀριστες καὶ ρευστῆς, στὴν σκιαγραφημένη θεωρητικὴ τους γενίκευση, θεωρίες, εἶναι ἀντικονομικῆς καὶ ἀντιπολιτιστικῆς, γιὰ τὴν κοινωνικὴν τὸν ἀποστολὴν δὲν παρέ- χουν καμμιὰ κύρωση στοὺς φυσικοὺς καὶ κοινωνικοὺς ὁργανισμούς;

Χωρὶς νὰ διεκδικῶ δάφνες προφήτου, πάντως δηλῶ κατηγορηματικῶς ὅτι: μιὰ εὐδωρὴ μεταστροφή τῶν ἀνακατατασσο- μένων δυνάμεων καὶ ἀστερισμῶν, καὶ μιὰ ποιοτικὴ προσαρμογὴ τους στὴν ἐκλεκτικὴ τῆς συγχρόνου οικονομίας διαδικασίαν εἶ- ναι δυνατὴ μόνον μὲ μιὰ προϊούσα ἐπι- λογὴ διαφοροποιητικῶν δυνάμεων—καὶ ὅχι μὲ δυνεισμὸν ἀπολυτρωτικῶν—διανοίξουν καὶ διεξόδου, πού ἂν δημιουργοῦν μιὰν ἐ- πιφανειακὴν στατικὴν «εὐθυμερίαν», στὴν πραγ- ματικότητα διευρύνουν, ἐν τούτοις, τὸ χρο- νικὸν χάος τῆς χειραφέτησής μας ἀπ' τὸν οικονομικὸ ζυγὸ τῆς παγκόσμιας οικονο- μικῆς δίνης τοῦ 1929.

Οἱ πειραματισμοὶ δραματίζονται μὲς ἀπ' τὸ ἐπιστημονικὸν τοὺς ἐργαστήρι μίαν ἐπὶ- πλώτερη πορεία τῆς κρίσεως καὶ ὑπὸ

σχοιντα παραδείσια στατικὴ πραγματικό- τητα. Λησμονοῦν ὅμως μίαν ἀλήθειαν: ὅτι δηλαδὴ οἱ προϋποθέσεις τῆς διαφοροποίη- σης τῶν προσδιοριστικῶν ἐπιδράσεων τῆς οικονομικῆς μᾶστιγος, ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀποκρυσταλλωθῇ σὲ μιὰν ἐξαφολογικὴ ἑ- ρευνα τοῦ ἀνεξέλιγκτου οικονομικοῦ ἀ- προχωρήτου καὶ στὴν ἐπίτευξιν μιᾶς θετι- κῆς προσφορότητας τοῦ ἐδάφους μὲ τὴν συστηματολογικὴ ἐπιλογὴ φυσικῶν καὶ ποιοτικῶν —ὅχι ἑγγωρίων, ἀλλὰ διεθνῶν— ὁρων στατικῆς ἀναδημιουργίας—καὶ λέ- γω διεθνῶν, γιὰ τὴν ποιοτικὴν κατωτέρη- τα τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνικοφυλετικῶν μονά- δων καθιστᾷ ἐπικίνδυνον κάθε τοπικὴ «με- ταμορφωτικὴ» διαφοροποίησις.

Ἡ καχεκτικὴ μεταπολεμικὴ πολιτικὴ, ὑ- ποσκάπτουσα τὶς φυσικὰς βάσεις τῶν προσ- διοριστικῶν αἰτίων τῆς ἀνέλιξης τῆς οἰκο- νομίας, καθ' ὅσον ἀνακόπτει τὶς πηγὰς δράσης καὶ ἀποφράζει τὶς φυσικὰς διεξό- δους ἐκροῆς τῆς ἀνθρώπινης δραστηριό- τητας, προκαλεῖ μιὰ ἐκ βάθρων ἐξάρθρω- σιν τῆς οικονομικῆς δυναμικότητας καὶ ὁ- λοσχερὴ ἀποστράγγισιν τοῦ ζωτικῶν ὁρροῦ τῆς, συντελοῦσα ἔτσι στὴν δυσμενὴ κατὰ- πτώσιν τοῦ ὁνομαστικοῦ ἐπιπέδου τῆς προ- ὁδοῦ τοῦ πολιτισμοῦ.

Συμπερασματικῶς τονίζω ὅτι στὴν διε- θνὴ ἐπικαταστάσιν τῶν ἐθνῶν ἡ πολιτικὴ τῶν ἡμετέρων δὲν χωρεῖ. Σ' ὅλες τὶς πε- ριοχὰς τῆς οἰκουμένης καὶ τὶς πὺδ περιθω- ριακὰς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε χωρογρα- φικὸ ἢ πολιτιστικὸ λόγον, ἀνάγκη τοῦς λα- οὺς νὰ τοὺς συνδέῃ ἕνας κοινὸς ψυχολογι- κὸς δεσμὸς, ὅλλως ποτὲ δὲν θὰ πετύχουν χρεωλυτικὴν ἀπόρροισιν τῶν ἱσορροπιῶν τους μὲ τὴν οικονομικὴν μᾶστιγα τοῦ 1929, —ἀπ' ἐναντίας θὰ περιπλεκθῇ ἀκόμη πε- ρισσότερο ἡ στατικοδυναμικὴ πραγματικό- τητα, ἂν δὲν παύσει, ὡς τάχιστα, νὰ δια- γράφεται στὴν διεθνή ἀτμόσφαιρα ἡ μονο- μερὴς καὶ ἀλλοπροσάλλη τακτικὴ λήψεως ἑγγωρίων μέτρων προσαρμογῆς, δεδομέ- νου ὅτι ἡ στατικὴ ἀδυναμία τῶν ἐπὶ μέ- ρους κρατικῶν πυρήνων ἀποκλείει κάθε προσπάθειαν διανοίξεως δυνατοτήτων προ- σαρμογῆς.

Ἡ ὕψι τῆς μεταπολεμικῆς οικονομικῆς ἀναρχίας, στὴν σύγχρονον ραγδαίαν τοῦ ἀ- νασηματισμοῦ τῶν ἀστερισμῶν φάσιν, τὴν αὐξημένην καὶ ἀπὸ παράγοντας ψυχολογι- κούς, εὐρισκόμενῃ στὴν καταπληκτικότε- ρη καμπὴ τῆς πορείας τῆς, δὲν παρέχει με- γάλῃ πίστωση χρόνου. Ἀνάγκη νὰ δρά- σουμε ἀμέσως γιὰ τὴν διέσφιν τῶν γεω- γραφικῶν καὶ οικονομικῶν χώρων, ὅλλως αὐριο θὰ εἶναι, ἴσως, πολὺ ἀργά. Ἡ παλῖρ- ρια ἀκολουθεῖται πάντοτε ἀπ' τὴν ἀμπα- τιν. Ἀς μὴ τὸ λησμονοῦμε.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΘΕΟΜΗΝΙΑΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΚΗΛΑΗΔΩΝΗ

Πῶς ἀντιμετωπίζει τὸ κράτος ἐκσώσας θεομηνίας; Ὑποφέρει ἡ χώρα μας ἀπὸ αὐ- τὰς; Ποίως ἐξ αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται καὶ πῶς; Ὑπάρχει σύστημα ἀντιμετώπισης τῶν θεομηνιῶν καὶ ποῖον; καὶ ἂν ναί, ἐκ- πληροῖ ἐπαρκῶς τὸν προορισμὸν τοῦ ἢ πρέπει νὰ ἀλλάξῃ;...

Ἀτελείωτος ἴσως σειρὰ ἐρωτημάτων προβάλλεται εἰς τὸν σκεπτόμενον καὶ πο- νοῦντα τὸν τόπον ἀνθρώπον ἐξ ἀφορμῆς ἀγγελλομένης θεομηνίας— ἀλλὰ περισσέ- ρον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν, μὲ τὴν τε- λευταίαν Νοεμβριανὴν πλημμύραν, ἥτις ἐ- παξίως θὰ ἡδύνατο νὰ παραβληθῇ μὲ τὸν βιβλικὸν κατακλυσμὸν, τὰ ἐρωτήματα ταῦ- τα προβάλλουν στυγνὰ ζητοῦντα ἐπιμόνας ἀπάντησιν.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τελευταίας νεροπον- τῆς ὑπῆρξε τρομακτικὸν μὲ δεκάδας θυμά- των, κατοίκων τοῦ Ἰοστεφοῦ ἀστεως, πλὴν τῶν ὁλλων ἀνυπολογιστῶν τῇ ἀληθείᾳ κα- ταστροφῶν.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Πολιτεία ἐν τῇ γενικῇ περὶ πάντων φροντίδι τῆς ἐδημιούργησε τὸ ὑπουργεῖον Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως, ἐν τῶν κυριωτέρων μελημά- των τοῦ ὁποῦοι τυγχάνει ἡ τῶν ἐκ θεομη- νιῶν καταστροφῶν ἀντιλήψις καὶ ὅσον ἔ- νεστι θεραπεία αὐτῶν.

Ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ ὕφισταται τμήμα ἀ- ποκλειστικῶς ἀσχολούμενον περὶ τὰς θεο- μηνίας: τὸ τμήμα Δημοσίας Ἀντιλήψεως, ὅδ τὸ ἔργον ὅμως εἶναι λαὸν περιορισμέ- νον, συνιστᾷ μὲν εἰς παροχὴν βοηθημά- των τινῶν, εἰς εἶδη καὶ χρήμα.

Ἡ γενικωτέρα ἀντιμετώπισις τοῦ ζητή- ματος γίνεταί συνήθως ὡς ἐξῆς (ὅταν ὑπὸ τὴν πείσιν τῶν πραγμάτων οἱ τὰ κοινὰ ἰθὺ- νοντες ἐνδιαφερόμενοι σοβαρώτερον). Ὑπὸ- φέζεται διὰ τοὺς ἐκ θεομηνίας πληγέντας κοινὸν τὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὅλλως ἀσφαδῶν καὶ ἀορίστων πληροφωρίων, ὡς πρῶτῃ δό- σις, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι καὶ ἡ τε- λευταία.

Καὶ ἂν μὲν οἱ θεομηνιόπληκτοι παύσουν διαμαρτυρόμενοι, τὸ πρᾶγμα λησμονεῖται τὴν ἐπομένην— ἐὰν πάλιν ἀπατήσουν ζω- ῆς τὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀντιλήψιν, πολλὰ- τους τὴν ὥς μέρους τοῦ νόμου, ὅλλως ἀπαντᾷ μὲ τὸ κράτος τοῦ νόμου, ὅλλως δὲ ἀδιαφορεῖ, καφεύει, μὲχρις ὅτου καὶ ἐκείνοι βαρυνθοῦν καὶ αἰσθῶσιν.

Ὅττω, τὰ πρᾶγματα ἐξελλίσσονται πα- νομοιούτως ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐλ- ληνικοῦ βασιλείου μέχρι πρό τινος, τῆς ἐλ- ληνικῆς Δημοκρατίας μετέπειτα μέχρι σή- μερον καὶ ἔσσει εἰς δόξαν τῶν ἀθανάτων Ἑλλήνων.

Ἀλλὰ, θὰ μᾶς ἀντεπιδῶν ἀμέσως, σπεύ- δοντες, ἔτοιμα ἔχοντες τὰ βέλη ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον φαρέτραν των: τὸ κράτος μας εἶναι πτωχόν. Κάμνει ὅτι μπορεῖ νὰ μάς εἶναι πτωχόν. Κι' ὑπερὰ ἀπευθύνεται καὶ εἰς τοὺς φιλανθρώπους, διενεργεῖ δημοσίους ἐρά- ρους, συγκεντρώνει ἀλήθεια πολλὰς φο- ρὰς σεβαστὰ ποσά, τὰ ὁποῖα ἐπίσης δια- θέτει διὰ τοὺς πληττομένους.

Τὸ ζήτημα, ἐκτάκτως σοβαρόν, δὲν τί- θεται καθ' ἡμᾶς ὅττω— ἐὰν θέλωμε νὰ λέ- γωμεν ὅτι ὑπάρχει κράτος, ὑπάρχει τουτέ- ρω ὅταν ὁργανωμένος μηχανισμὸς μὲ ἰθὺνον- τιν νοῦν καὶ νεῦρα. Φρονοῦμεν ὅθεν ὅτι ἡ

ἀκολουθουμένη τακτικὴ πόρρω ἀπέχει ἀ- πὸ τὴν ἐμπρέπουσαν.

Θὰ περιορισθῶμεν ἐν τῇ παρούσῃ εἰς ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν προφύλαξιν τῆς ζωῆς τῶν πο- λιτῶν καὶ τῶν ἐνδιατημάτων αὐτῶν.

Αἱ θεομηνίαι δι' ὧν ὑποφέρει κυρίως ἡ χώρα μας εἰς τὸν τομέα αὐτὸν εἶναι οἱ σει- σμοὶ ἀπ' ἐνός, αἱ πλημμυραὶ ἀπ' ἐτέρου.

Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλαι, ὡς ἡ χά- λαζα, οἱ κυκλῶνες κλπ. Ἀλλὰ τὰ κατα- στροφικὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ἐκτελοῦν- ται εἰς τὴν ὑπαίθρου καὶ ἀρμόδιοι πρὸς ἐ- ξέτασιν αὐτῶν τυχάνουσιν ἄλλοι εἰδικοί: οἱ γεωπόνοι, οἱ δασολόγοι.

Ἡμεῖς θὰ παραμείνωμεν εἰς τὴν σκοπιὰν τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἀπ' αὐτοῦ θὰ ἐπισκο- πῶμεν τὰ περιορισμένα θέματα μας.

Ἐπαπειλημένους περιελθόντες σεισμο- πλῆκτους καὶ πλημμυροπλῆκτους πόλεις καὶ χωρία ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι ἐπιβάλ- λεται εἰς ἡμᾶς νὰ κοινολογήσωμεν τὰς παρατηρήσεις μας, νὰ φέρωμεν τὰς ὑποδεί- ξεις, νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ συμπεράσματά μας. Εἰς αὐτὸ δὲν μᾶς ὀθεῖ ὅλλως τι εἰμὴ διακαὴς πόθος νὰ συνδράμωμεν ἐν τῷ μέ- τρω τῶν δυνάμεων μας καὶ τοῦ δυνατοῦ εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι βελτίωσιν τῶν κειμέ- νων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον πιστεύομεν ἀ- κραδάντως ὅτι προβάλλει ἀπ' ἐαυτῆς ἡ ἰδρυσις ἐνιαίας ὑπηρεσίας, ἀσχολουμένης τόσον ἐκ τῶν ὑτέρων, ἀλλὰ κατὰ τὸ δυ- νατόν καὶ πρὸ παντός ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐξαγωγὴν γενικῶν κα- νόνων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν θεομη- νιῶν.

Ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ ὕφισταται τμήμα ἀ- ποκλειστικῶς ἀσχολούμενον περὶ τὰς θεο- μηνίας: τὸ τμήμα Δημοσίας Ἀντιλήψεως, ὅδ τὸ ἔργον ὅμως εἶναι λαὸν περιορισμέ- νον, συνιστᾷ μὲν εἰς παροχὴν βοηθημά- των τινῶν, εἰς εἶδη καὶ χρήμα.

Ἡ γενικωτέρα ἀντιμετώπισις τοῦ ζητή- ματος γίνεταί συνήθως ὡς ἐξῆς (ὅταν ὑπὸ τὴν πείσιν τῶν πραγμάτων οἱ τὰ κοινὰ ἰθὺ- νοντες ἐνδιαφερόμενοι σοβαρώτερον). Ὑπὸ- φέζεται διὰ τοὺς ἐκ θεομηνίας πληγέντας κοινὸν τὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὅλλως ἀσφαδῶν καὶ ἀορίστων πληροφωρίων, ὡς πρῶτῃ δό- σις, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι καὶ ἡ τε- λευταία.

Καὶ ἂν μὲν οἱ θεομηνιόπληκτοι παύσουν διαμαρτυρόμενοι, τὸ πρᾶγμα λησμονεῖται τὴν ἐπομένην— ἐὰν πάλιν ἀπατήσουν ζω- ῆς τὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀντιλήψιν, πολλὰ- τους τὴν ὥς μέρους τοῦ νόμου, ὅλλως ἀπαντᾷ μὲ τὸ κράτος τοῦ νόμου, ὅλλως δὲ ἀδιαφορεῖ, καφεύει, μὲχρις ὅτου καὶ ἐκείνοι βαρυνθοῦν καὶ αἰσθῶσιν.

Ὅττω, τὰ πρᾶγματα ἐξελλίσσονται πα- νομοιούτως ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐλ- ληνικοῦ βασιλείου μέχρι πρό τινος, τῆς ἐλ- ληνικῆς Δημοκρατίας μετέπειτα μέχρι σή- μερον καὶ ἔσσει εἰς δόξαν τῶν ἀθανάτων Ἑλλήνων.

Ἀλλὰ, θὰ μᾶς ἀντεπιδῶν ἀμέσως, σπεύ- δοντες, ἔτοιμα ἔχοντες τὰ βέλη ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον φαρέτραν των: τὸ κράτος μας εἶναι πτωχόν. Κάμνει ὅτι μπορεῖ νὰ μάς εἶναι πτωχόν. Κι' ὑπερὰ ἀπευθύνεται καὶ εἰς τοὺς φιλανθρώπους, διενεργεῖ δημοσίους ἐρά- ρους, συγκεντρώνει ἀλήθεια πολλὰς φο- ρὰς σεβαστὰ ποσά, τὰ ὁποῖα ἐπίσης δια- θέτει διὰ τοὺς πληττομένους.

Τὸ ζήτημα, ἐκτάκτως σοβαρόν, δὲν τί- θεται καθ' ἡμᾶς ὅττω— ἐὰν θέλωμε νὰ λέ- γωμεν ὅτι ὑπάρχει κράτος, ὑπάρχει τουτέ- ρω ὅταν ὁργανωμένος μηχανισμὸς μὲ ἰθὺνον- τιν νοῦν καὶ νεῦρα. Φρονοῦμεν ὅθεν ὅτι ἡ

Μία ὑπηρεσία, ὁργανωμένη καταλλή- λως, πλὴν τοῦ ὅτι θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντιμε- τώπισιν τελεσφορώτερον σεισμικὰ ἀπρό- οπτα, κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ἐκκε- χειρίας μὲ τὸν Ἑγκέλαδον, θὰ εἶχε νὰ ἐ- πιτελέσῃ ἀπορύβως πλεῖστας ὁσας σπου- δαιστάτης σημασίας ἐργασίας.

Ἡμεῖς καταρτίσει τὸν σεισμικὸν —ἀς νομᾶσωμεν— χάρτην τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ βάσει γεωλογικῶν καὶ γεωδυναμικῶν πα- ρατηρήσεων, διακρίνουσα τὴν χώραν εἰς περιφέρειας:

- 1) Μεγίστης σεισμοπαθείας.
- 2) Ὑπομέσης σεισμοπαθείας.
- 3) Ἀσείσμοπαθείας.

Βάσει τῶν δεδομένων τούτων ἤθελε χω- ρίσει εἰς τὴν διὰ νομοθετικῶν μέτρων θέ- σπισιν τοῦ ἐπιτρεπομένου τρόπου δομήσε- ως εἰς μίαν ἐκάστην τῶν ὡς ἀνω κατηγο- ριῶν. Ὅττω θὰ ἀπεφύγετο εἰς τὸ μέλλον τὸ θέαμα εἰς μὴν τὴν Κορινθίαν, αἱ τοιχο- ποίαι τῶν οἰκιῶν νὰ ὄσι κατεσκευασμέ- ναι διὰ συλλεκτικῶν λίθων, εἰς δὲ τὴν Εὐ- βοίαν ἀπαντα σχεδὸν τὰ ἀνώφλια θυρῶν καὶ παραθύρων νὰ μορφώνωνται δι' ἀψί- δων, ἀποτελοῦσιν ἀμφοτέρων τῶν περι- πτώσεων τὸν πλέον δυσμενὴ δομικὸν τρό- πον δι' ἀντίστασιν ὀριζοντίων ἀθήσεων, ὡς αἱ τῶν σεισμῶν.

Ἐν περιπτώσει θεομηνίας, συνεργεῖα κα- ταρτιζόμενα ταχέως, βάσει προϋπάρχον- τος καὶ προμελετημένου ἐν ταῖς λεπτομε- ρείαις ἀκόμη προγράμματος μὲ στρατιωτι- κὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν, ὑπὸ τὰς διατα- γὰς πεπειραμένων καὶ δοκιμασμένων τεχνικῶν, ἀναχωροῦσιν ἀμέσως εἰς τὸν τό- πον τῆς καταστροφῆς, κομίζοντα σὺν τῇ παραμυθίᾳ καὶ ἐκδηλώσει τῆς κρατικῆς ἀλληλεγγύης πᾶν τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν τροφήν, ἐνδυμασίαν, προσωρινὴν ἢ νομιμο- τέραν στέγασιν, προβαλόντων ἐπίσης εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἀκριβῶν στοιχείων διὰ τὴν κατάρτισιν πλήρους ἐκθέσεως τῆς ἐκ- τάσεως τῶν καταστροφῶν, βάσει τῶν ὁ- τῶν ἡ κεντρικὴ ὑπηρεσία ἐν συνειννοή- σει μετὰ τῆς ὑπεύθυνης κυβερνήσεως προ- βαίνει εἰς τὴν τὴν ὀριστικὴν λύσιν.

Ὅττω ἀποφεύγονται φθοραὶ καὶ ζημίαι τεράστιαι, ἡ κρατικὴ ἀντιλήψις καθίσταται ἀρτία καὶ ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς δὲν κα- ταλαμβάνεται παραπαίων καὶ ἀναποφάσι- στος περὶ τοῦ τι δέον γενέσθαι.

Β'. ΠΛΗΜΜΥΡΑΙ

Ὁ ἐκ τῶν πλημμυρῶν κίνδυνος θέλει ἐ- λαττωθῇ σημαντικῶς μὲ τὰσιν παντελοῦς ἐκλείψεως, ὅταν φυτευθῶσιν ἐντατικῶς τὰ φαλακρά βουνά μας, ὅταν μελετηθῶσιν ἀ- πὸ περιώπης καὶ κατασκευασθῶσι μὲ προ- καθωρισμένον πρόγραμμα ἀρχικῶς τὰ πλέον ἐπαιγούσης μορφῆς ἐνδαικνόμενα ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα, βραδύτερον δὲ πλῆ- ρες δικτύων ὑπονόμων.

Ἐπίσης δέον νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ οἰκοδό- μησις διὰ νομοθετικῶν μέτρων ἐπὶ φυσι- κῶν μισογαγειῶν, τῶν χώρων τούτων δια- τιθεμένων ἐκ τῶν ἐγκρινόμενων ἢ διὰ τρο- ποποιήσεως ἀκόμη τῶν ὑπαρχόντων σχε- δίων ἀποκλειστικῶς διὰ πλατείας καὶ εὐ- ρείας λεωφόρους.

Συμπεράσματα: Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέ- ρω σκιαγραφικῶς ἐκτεθέντων διαγράφων

ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΡΣΕΛΟΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ο κ. Σ. Δέλτας υποστηρίζει ότι «τα αρχαία ελληνικά πρέπει να είναι το ιερότερο και αγαπητότερο απ' όλα τα μαθήματα, γιατί η αρχαία ελληνική φιλολογία μας βάζει σε άμεση επαφή με τις βαθιές και υψηλές εκείνες ιδέες, που καθόρισαν την πορεία του παγκόσμιου πολιτισμού».

«Αν και συμφωνώ μαζί του πως είναι απαραίτητα τα λεγόμενα κλασσικά γυμνάσια, δεν μπόρεσα όμως να πεισθώ ότι είναι απαραίτητη η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών διαλέκτων. Φυσικά, αν δεν ήταν τόσο «βαρύνον» ο νέος της σημερινής εποχής τα διπλάσια χρόνια για την προπαρασκευή του για τον αγώνα της ζωής — και της πρακτικής και της θεωρητικής — το ζήτημα θ' άλλαζε. Τότε, δεν θα ήταν άσχημο να διαθέτει χρόνο ολόκληρο για να μάθει τα αρχαία ελληνικά, ώστε να μπορεί να απολαύσει τον Όμηρο και το Δημοσθένη στο πρωτότυπο, ακόμα και τα σανκριτικά και τα άραμαϊκά, για να χαρή καλύτερα το Άσμα των Ύμνων και να μελετήσει τις πηγές της ινδικής φιλοσοφίας. Μά έχει μονάχα ξηρή χρόνια στη διάθεσή του, το ελληνόπουλο. Και μέσα σ' αυτό το διάστημα, πρέπει να μάθει καλά τις ζωτανές ελληνικές γλώσσες (δημοτική και καθαρεύουσα) και μιά-δυό ξένες γλώσσες

ταί αφ' εαυτών τα συμπεράσματα.

Επιβάλλεται πρωτίστως η ίδρυση ενιαίας υπηρεσίας, ητις θέλει κατευθύνει το έργο της αντιλήψεως εν συνόλω και της οποίας η σύνθεσις έσεται κατά το πλείστον εκ τεχνικών επιστημόνων.

Κατ' αρχάς δύναται να οργανωθεί σχεδόν αδαπάνως με την συσπείρωσιν και συστηματοποίησιν αυτοτελώς υπαρχουσών υπηρεσιών, υπαχθισομένων εις το αρμόδιον εν προκειμένω ύπουργείον Κρατικής Υγεινής και Αντιλήψεως. Δεν δύναται βεβαίως να νοηθή υποτυπωδώς καν ότι ύπάρχει σύστημα και οργάνωσις σημερον καθ' ην στιγμήν η τεχνική υπηρεσία του ύπουργείου, ύφισταμένη από δωδεκαετίας περίπου παραμένει ως έκτακτος τοιάυτη.

Διά την οικονομικήν αντιμετώπισιν τούτου φρονούμεν ότι πλην των διατιθεμένων εκ του κρατικού προϋπολογισμού ενδείκνυται όπωσ θεσπισθή ειδική φορολογία, ητις θέλει βαρύνει αναλογικώς τους εύρωστοτέρους οικονομικούς οργανισμούς και άτομα απόπειρα έγένετο και άλλοτε διά της οργάνωσως Λαχείου Κοινωνικής Προνοίας.

Η φορολογία αύτη θέλει αποτελέσει, ούτως ειπείν, παγιωποίησιν των υπό τύπον εισφοράς εις έράνους καταβαλλομένων και σημερον.

Ούτω, επιτυχάνεται δικαιότερος καταμερισμός των βαρύν, αλλά και καθολικότης αυτών επί πάντας και διά τώ καλόν πάντων.

Δέον, τελευτώντες, να εξάρωμεν τώ γεγονός όπερ δέον να γίνη παρά πάντων κατανοητόν: ή νεώτερα οργάνωσις εν τή κοινωνία επιβάλλει καθήκοντα προς εδέν δύνανται να γίνωνται άτιμωρητέι επιλήσμονες εκείνοι, όστινες περισσότερον παντός ενδιαφέροντα διά τήν συντήρησιν της τούτης κοινωνικής οργάνωσως.

ΔΗΜ. ΚΗΛΗΝΔΟΝΗΣ

Μηχανικός ύπουργείου Κρατ. Υγεινής και Αντιλήψεως

της Έπιστήμης και της Τέχνης. Γιατί σήμερα πνευματικά κέντρα, δεν είναι ή Αθήνα και ή Αλεξάνδρεια, μά το Παρίσι και το Βερολίνο. Άλλωστε, στον σημερινό απόφοιτο του ελληνικού γυμνασίου δεν είναι απαραίτητο να ξέρη τις αρχαίες ελληνικές διαλέκτους, για να ήρθη σ' επαφή με τώ πνεύμα, με τις ιδέες, των αρχαίων έλλήνων. Γιατί δεν αλλάζουν, βέβαια, οι ιδέες των «κλασσικών» με τώ να ντύνονται καινούργια μορφή, σε καλές νεοελληνικές μεταφράσεις. Και ύπάρχουν τέτοιες μεταφράσεις, και δά πολλάπλαιαστούν, άσφαλώς, όταν θα ύπάρξη ζήτησις, όταν οι νεοέλληνες, λυτρωμένοι από τή στεία λατρείας της μορφής, αρχίσουν να ενδιαφέρονται για τήν ούσία, για τώ πνεύμα των «κλασσικών». Οι μεταφράσεις φτάνουν για τήν έξυμνρήσει των «πολλών», των μετρίων, που είναι τά 999 χιλιοστά των αποφοίτων του γυμνασίου. Θα ύπάρξουν, φυσικά, και μερικοί, που θα νοιώθουν τήν ανάγκη να έρθουν σε άμεση επαφή με τους αρχαίους συγγραφείς. Μά εκείνοι, οι «λιγοστοί», μπορούν να μάθουν έξωσχολικά και τά αρχαία ελληνικά και τά λατινικά και τά άραβικά και δεν ξέρω ποιόν ακόμα γλώσσα, που θα τους βοηθήσει να μελετήσουν τους αρχαίους πολιτισμούς. Για τους «πολλούς» όμως, για τή φτωχιά Ελλάδα γενικώς, που βρίσκεται ακόμα, κοινωνικώς και πνευματικώς στην παιδική της ηλικία, που δεν μπόρεσε ακόμα να πληροφορηθή

άρκετά για τώ σημερινό πολιτισμό — υλικό και πνευματικό — είναι «άμετρος πολυτέλεια» ή ένασχόλησις με τους αρχαίους πολιτισμούς. Άλλως τε, ό,τι γόνιμο, ό,τι βιώσιμο στοιχείο είχαν οι αρχαίοι πολιτισμοί, πρέπει να ύπάρξη στο σημερινό, τώ ζωντανό, πολιτισμό — άλλοιώς δε θάξιζε να χαρακτηρισηθί βιώσιμο και γόνιμο.

«Ας φτάσουν τά ζωντανά εκείνα στοιχεία, στους νεοέλληνες από δεύτερο χέρι, ως τά άφομοιώσουν πρώτα, και θάρρη, άργότερα, ό καιρός να άνατρέξουν», οι ώριμοί πιά νεοέλληνες, στις πηγές, για να δροιστούν με τά «νάματα της αρχαίας σοφίας». Τώρα όμως, ή έπιμονή μας να «κλασσικίζουμε» δεν προέρχεται από πραγματική, έσωτερη, ανάγκη, μά από τήν έπιθυμία μας να πείσουμε, μ' αυτό τον τρόπο, πρώτα τους ξένους κι' έπειτα τόν εαυτό μας, ότι είμαστε «Έλληνες». «Οτι ποιητάι ΜΑΣ είναι ό Σοφοκλής και ό Όμηρος (κι' όχι ό Παλαμάς και ό Σολωμός)», ότι ΕΜΕΙΣ και οι Σαλαμινομάχοι είναι τά ίδια πρόσωπα, ότι οι «άνδρες Αθηναίοι», που χειροκροτούν στα θέατρα τις «πιπεράτες» έπιθεωρήσεις, είναι οι ίδιοι εκείνοι «άνδρες Αθηναίοι» που καρφώνοντοσαν, άδρες άτέλειωτες στά μαρμαρίνα σκαλιά του Διονυσιακού για να νοιώσουν τώ ρίγος μιάς αίσχύλειας τραγωδίας.

ΑΒΕΛ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΠΡΟΣ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ, όδός Σοφοκλέους 11, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων άριθ. 165.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως άριθ. 110.
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Ευτυχίδου 23.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιδωροίου.
ΠΛΑΚΑ, όδός Καπνικαρέας άρ. 37.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Όδός Όμήρου 16, παρά τήν Άγ. Τριάδα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. Σ. ΓΟΥΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στεφς άριθ. 55.
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδός Άγ. Διονυσίου και Ψαρρών.

ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τώ πλησιέστερον συνδικακόν παράρτημά μας άποφύγετε τά έξοδα και τήν άργοπορίαν της μεταβάσεως εις τώ κέντρον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Η ΧΡΗΜΑΤΑΓΟΡΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΤΟΥ κ. Δ. Ι. ΔΕΛΙΒΑΝΗ

Η χρηματαγορά είναι ή αγορά όπου αντικείμενον διαπραγματευσέως είναι τώ χρήμα, μάλλον ή επί βραχύ χρονικόν διάστημα διάθεσις επί τού χρήματος, ήτοι τά βραχυπρόθεσμα κεφάλαια. Γενικώς ό όρος χρηματαγορά χρησιμοποιείται εις τās τρεις κυρίας γλώσσας (γερμανικήν, γαλλικήν και αγγλικήν) διά τρία διάφορα άντικείμενα, ήτοι 1) τώ σύνολον των έχόντων ανάγκην κεφαλαίων και τώ σύνολον των διαθετόντων κεφάλαια διά βραχύ χρονικόν διάστημα, 2) τά όργανα, τά όποια χρησιμεύουν ως ενδιάμεσοι και 3) ή θέσις όπου λαμβάνουν χώραν αι αγοραπωλησίαι της αγοράς ταύτης. Θα προσπαθήσω να δώσω ένταυθα μίαν βραχείαν εικόνα της χρηματαγοράς τού Λονδίνου, υπό τήν τριπλήν ταύτην σημασίαν, έπιμένοντες συνάμα έφ' ώρισμένων χαρακτηριστικών αυτής, δι' ών καθίσταται ή κατ' έξοχήν και σχεδόν μοναδική χρηματαγορά.

Ανάγκην κεφαλαίων επί βραχύ χρονικόν διάστημα έχουν τώ έμπόριον, ή βιομηχανία, τώ χρηματιστήριον και τέλος τώ κράτος ή γενικώτερον τά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Αι μορφαι και οι ύροι ύφ' α τά άνωτέρω χρειάζονται βραχυπρόθεσμα κεφάλαια ποικίλων αναλόγων των σκοπών, ούς επιδιώκουν. Ούτω, τώ εισαγωγικόν έμπόριον χρειάζεται πιστώσεις συνιστομένας διά της άποδοχής υπό των έντολοδόχων του διαθετόντων διεθνές κύρος τίνες συναλλαγματικών των πελατών των, οίτινες μόνον ούτω είναι διατεθειμένοι να παραχωρήσουν τά προϊόντα των επί πιστώσει τριών έως έξι μηνών.

Τό έξαγωγικόν έμπόριον άφ' έτέρου εκτός της έμμέσου, αλλά ζωτικής δι' αυτό ανάγκης των πιστώσεων δι' άποδοχής των πελατών του, ως επί τώ πλείστον δεν δύναται να άναμείνη τήν τρίμηνον ή και εξαμήνον περίοδον μέχρι λήξεως των κατά τά άνωτέρω γενομένων δεκτών συναλλαγματικών και διά τούτο προβαίνει εις τήν προεξόφλησιν των. Έπιτυχάνει δηλαδή τήν άμεσον άπόκτησιν τού προϊόντος της πωλήσεώς των, αφαιρούμενον μόνον τού τόκου της άμοιβής, δηλαδή της ύπηρεσίας της πρό της λήξεως της συναλλαγματικής άπαιτήσεως τού κεφαλαίου του. Εκτός τούτου τώ έμπόριον γενικώς έχει ένιοτε άνάγκας άμέσους χρημάτων προς εκπλήρωσιν διαφόρων υποχρεώσεων και άποκτά ταύτα διά πιστώσεων χορηγουμένων είτε διά προεξοφλήσεως είτε έπ' ένεχύρω έμπορευμάτων ή τίτλων, είτε επί προσωπική ασφάλειά.

Η βιομηχανία έχει κυρίως ανάγκην μακροπρόθεσμων κεφαλαίων και διη προσποριζόμενων δι' έκδόσεως μετοχών και έκδοσιν δανείων, μόνον δ' άκουσμένων εις μέρισμα, μόνον δ' άκουσμένων εις κέρδη. Εκτός τούτου όμως αι βιομηχανικά έπιχειρήσεις χρειάζονται διά βραχείας περιόδους διάφορα φύσεως, προς κάλυψιν δαπανών τρεχούσης φύσεως, ως ήμερομισθίων, αγοράς πρώτων ύλων έν άναμονή εισπράξεως της τιμής ήδη παραγεθέντων και πιθανόν ήδη παραδοθέντων

προϊόντων, τά όποια πορίζονται δι' δανείων διαφόρου μορφής. Έφόσον τά δάνεια ταύτα δεν ύπερβαίνουν τήν αξίαν των ρευστών άνεργητικών στοιχείων, τά όποια δύναται να έκποιηθούν άζημίως και εις περίπτωσιν διακοπής των εργασιών της όφειλέτιδος έπιχειρήσεως, είναι άπολύτως έξησφαλισμένα και δύναται ακινδύνως να παρέχωνται υπό πάσης Τραπεζής. Αντιθέτως, δάνεια προσριζόμενα δι' έγκαταστάσεις και άποσβεσνύμενα διά τού προϊόντος έκδόσεως μετοχών ή όμολογιών είναι έπικίνδυνα και έπιτρέπονται μόνον υπό περιορισμούς.

Τά χρηματιστήρια αξιών και έμπορευμάτων έπίσης έχουν ανάγκην βραχυπρόθεσμων πιστώσεων προς άνετον και έπιτυχή διεξαγωγήν των έπιχειρήσεών των. Αδται παρέχονται συνήθως με ένεχύρα και όταν ταύτα έχουν άπολύτως έξησφαλισμένην και άζημίαν διά τών πιστών τήν τοποθέτησιν είναι άσφαλές.

Τέλος, τώ κράτος και τά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου ίδιως προς κάλυψιν παροδικών έλλειμμάτων, συνήθως εις τās άρχάς τού οικονομικού των έτους, και άπρόοπτων δαπανών, έχουν ανάγκην βραχυπρόθεσμων πιστώσεων, ως έπιτυχάνουν συνήθως δι' έκδόσεως έντόκων γραμματίων.

Αδται είναι οι κυριώτεροι κατηγορίαι των αναγκών βραχυπρόθεσμων κεφαλαίων, αι όποια άναμένουν τήν ικανοποίησιν των εις πάσαν χώραν και συνεπώς και έν Άγγλία. Έν τούτοις, ή χρηματαγορά τού Λονδίνου, εις ήν έλαχε να είναι ή γενική χρηματαγορά ολόκληρου σχεδόν τού κόσμου, άναγκάζεται να ικανοποιήση είτε άπ' εύθείας είτε έπικουρικώς διά τού διαμέσου άλλοδοπών Τραπεζών μέγα μέρος των άναγκών τού διεθνούς παγκόσμιου έμπορίου και των βιομηχανικών έπιχειρήσεων των άποικιών της και πολλών άλλων χωρών. Έπίσης, εκτός των βραχυπρόθεσμων άναγκών τού άγγλικού θησαυροφυλακίου, κυμαινόμενων καθ' έβδομάδα κατά κανόνα μεταξύ 30 και 45 εκατομμυρίων άγγλικών λιρών, εις αύτην στρέφονται εις κανονικάς περιόδους και άλλοδοπά θησαυροφυλάκια προς ικανοποίησιν αναλόγου φύσεως άναγκών.

Αν τις ήδη στραφή προς τά κεφάλαια τά διαθέσιμα προς βραχυπρόθεσμον τοποθέτησιν άνευρίσκει τά διαθέσιμα των ιδιωτών πριν ή τοποθετηθούν δραστικώς και τά χρησιμεύοντα εις κάλυψιν των τρεχουσών και άπρόοπτων δαπανών, τά διαθέσιμα των ιδιωτικών έπιχειρήσεων, τού κράτους και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και τέλος τās πιστώσεις ως αι Τράπεζαι δύναται να δημιουργήσουν μέχρις ώρισμένου βαθμού, μη θέτοντες εις κίνδυνόν τήν ρευστότητά των. Εις τά έν κατοχή των έγγχωρίων προστίθενται έν τή περιπτώσει τού Λονδίνου τά προερχόμενα έκ μη κατοίκων της Άγγλίας, οίτινες ένεκα της άπολύτου έμπιστοσύνης των περί της στα

θερότητος των άγγλικών Τραπεζών, τού βαθέως σεβασμού, όν άνέκαθεν έμπνέουν τά ιδιωτικά δικαιώματα εις τήν άγγλικήν κυβέρνησιν, τού γοήτρου της άγγλικής λίρας, της έλευθέρας αγοράς χρυσού και της άνάγκης ένεργείας πληρωμών και εισπράξεων έν Λονδίνο οισθάνονται περισσότερον έν ασφαλεία και άφίνουν εκεί τώ σύνολον ή μέγα μέρος των διαθεσίμων των, έστω και άνευ τόκου.

Η συνάντησις της προσφοράς και της ζήτησεως των βραχυπρόθεσμων κεφαλαίων ένεργείται φροντίδι ειδικών όργάνων, των Τραπεζών. Αδται συγκεντρώνουν τά διαθέσιμα κεφάλαια και φροντίζουν περί της τοποθετήσεως των κατά τρόπον έξασφαλίζοντα τήν ασφάλειαν, τήν ρευστότητα και λογικόν κέρδος. Αι Τράπεζαι πρέπει να είναι λίαν προσεκτικά εις τήν τοποθέτησιν των κατοθέσεών των, ατινες δύναται εις πάσαν στιγμήν να άναληφθούν. Μόνον τά ίδια αύτών κεφάλαια δύναται να τοποθετηθούν μακροπρόθεσμως. Αι άγγλικαι Τράπεζαι είναι σχετικώς αι πλέον προνοητικά και τελείως ύποδειγματικά, άποφεύγουσαι πάσαν έπικίνδυνον τοποθέτησιν εις βαθμόν ώστε ή ασφάλεια των είναι παροιμιώδης. Έν Λονδίνο άνευρίσκει τις έντός της Τραπεζής της Άγγλίας, των πέντε μεγάλων και των πέντε μικρών τραπεζών καταθέσεων (clearing banks) ατινες είναι τά μόνα μέλη τού γραφείου συμψηφισμών δύο άλλας κατηγορίας Τραπεζών. Πρόκειται α) περί των Τραπεζών ατινες προέκυψαν έκ της εξέλιξεως των παλαιών merchant bankers και έπιδίδονται κυρίως εις τήν παροχήν πιστώσεων δι' άποδοχής, εις τήν χορήγησιν δανείων σχετικώς μακροπρόθεσμων εις παντοειδείς έπιχειρήσεις άγγλικάς και άλλοδοπάς, εις τήν άγοραπωλησίαν τού έξωτεροτικού συναλλάγματος, εις τήν έκδοσιν και τήν έξυμνρήσειν κυρίως άλλοδοπών και βιομηχανικών δανείων και β) περί των ύποκαταστημάτων των Τραπεζών όλων άνεξαρήτως των κρατών τού κόσμου, εκτός της Γερμανίας, άτινα έκτελούν τās αútās ως αι άμέσως προηγούμεναι εργασίας εις στενότερον πεδίο και φροντίζουν περί της άπροσκόπτου διεξαγωγής των πληρωμών της χώρας, όπου κυρίως εργάζονται μετά τού Λονδίνου και της άλλοδοπής έν γένει.

Όσον άφορᾷ τέλος τόν τόπον της χρηματαγοράς τού Λονδίνου, έν αντιθέσει προς τά συμβαίνοντα άλλοχοῦ, όλαι αι Τράπεζαι έδράζονται εις έλαχίστην απόστασιν από της Τραπεζής της Άγγλίας, καθισταμένης ούτω της επαφής και της συνεννοήσεως εύχερεστάτης.

Χαρακτηριστικά της χρηματαγοράς τού Λονδίνου, εκτός τού μεγέθους των συναλλαγών είναι τά έξής:

1) Εις τās χρηματαγοράς της ήπειρωτικής Εύρώπης αι Τράπεζαι — άριεμένοι έξω των πιστώσεων, ως διά λογαριασμών των πελατών των έπιτυχάνουν έν τή άλλοδοπή — προεξοφλούν τās έπ' αútών των

531

A. Θ. ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΣ

Η ΚΑΠΝΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1935

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΠΝΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑΣ)

Γ'.

Μεταφύτευσις. Αι έργασίαι τής μεταφύτευσεως ήρχισαν από το πρώτου δεκαμήνου του μηνός Μαΐου και ταχέως ήγενικεύθησαν εις όλας τας καπνικάς περιφέρειας τής 'Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Αι ήπικρατήσασαι μετεωρολογικαί συνθήκαι ήσαν κατά το πλείστον ευνοϊκαί διά τας έργασίας ταύτας, λόγω των σημειωθείσων βροχών, αι όποιαί ήσυνεχίσθησαν κατά μικρά όπωσδήποτε διελείμματα.

Η ήπιτυχία τής ήκριώσεως ήπηρεε σχεδόν πλήρως πλύν ήλαχίστων εξαιρέσεων, σημειωθείσων εις την περιφέρειαν Καβάλλας διά τας όψιμα ιδία καπνά.

Κατά την διάρκειαν τής μεταφύτευσεως ήσημειώθησαν πτώσεις χαλάζης εις την περιοχήν 'Ινικισιάνης (Προβίου) και εις την τής Σταυρουπόλεως (Σουγιαλειό Ξάνθης) εις δε την περιφέρειαν Σερρών χειμαρρόδεις βροχαί, προξενήσασαι σοβαράς καταστροφάς.

Ασθένεια επί των καπνοφύτων ήνεφανίσθησαν εις μικράν κλίμακα. Ούτω, ήσημειώθησαν κατά σειράν εκτάσεως προσβολαί υπό του Θριπός 'Ιδία εις την περιφέρειαν (Ξάνθης), τής 'Αφίδος, 'Αγρότιδος και Φθοριμίας.

Διά την καταπολέμησιν του Θριπός ή άρμοδια ήπηρεσία του Γραφείου ήν συνεργασία μετά του Καπνολογικού 'Ινστιτούτου ήχρησιμοποίησεν ήλαφροτάτην διάλυσιν νικοτίνης και σάπινος, χωρίς όμως ήκανοποιητικά άποτελέσματα. Διά την καταπολέμησιν τής 'Αφίδος ήπέδειξε την χρησιμοποίησιν ψεκασμών διά διαλύσεως νικοτίνης, διά δε την τής 'Αγρότιδος ειδικώς ήχορήγησε Πράσινον των Παρισίων προς κατασκήνν δολωμάτων.

Εις δολόκληρον το υπό την δικαιοδοσίαν μας καπνικόν διαμέρισμα ήκαλλιεργήθησαν 370.149 στρέμματα ήναντι 356.415 στρεμμάτων καλλιεργηθέντων κατά το έτος 1933.

Μετά τας σημειωθείσας κατά την ήποχην τής μεταφύτευσεως βροχάς, ήπεκράτησε συνεχής άνομβρία, ή όποια άνέκοψε την μέχρι τινός καλώς βαίνουσαν άνάπτυξιν των καπνοφύτων' ούτω, επί μακρόν τά καπνόφυτα εις τας εκτεταμένας φυτείας παρέμενον εις το αυτό ύψος, μόλις δε κατά το δεύτερον δεκαήμερον του 'Ιουλίου ήσημειώθησαν βροχαί τινες και τοϋτο εις ώρισμένας μόνον περιφέρειας (Δράμας, Ζίχνης, Σερρών, Σιδηροκάστρου), αι όποια διηκόλουν κατά τι την άνάπτυξιν. Αι βροχαί αϋται ήπέφερον εκ παραλλήλων και την κατά μέγα μέρος εξολόθρευσιν του έντόμου «'Αφίς» (μελίγγρα) διά τής μηχανικής επί των καπνοφύλων ήνεργείας.

Εις τας όψιμους όμως καπνοφυτείας αι βροχαί ήτέφερον άντίθετα άποτελέσματα, διότι ήσημειώθη πρόωρος άνθις των ταξιανθιών και ταχεία ώρίμωσις των καπνοφύλων.

Απόδοσις. Γενικώς αι καιρικά συνθήκαι ήσαν κατά το υπό κρίσιν έτος δυσμενέστατα διά την ποσοτικήν απόδοσιν των καπνών, δι' ό και αϋτή τήσων ήν τω συνόλω όσον και κατά περιφέρειας ήτο μικροτάτη.

Η ποιοτική όμως απόδοσις και λόγω των ήπικρατήσασων κατά την συλλογήν και αποθήραν εις ευνοϊκών διά τας έργασίας ταύτας συνθηκών ήτο τούναντίον κατά το μέγιστον μέρος άρίστη.

Σοβαρώτατα μειωμένη ποικιλία

ή κατά στρέμμα απόδοσις ήν συγκρίσει προς την τής έσοδείας 1933 εις τας περιφέρειας Ξάνθης, Χρυσουπόλεως και Προβίου.

Επίσης εις την περιφέρειαν Δράμας ήμφανίζεται σημαντική μειώσις τής ήπιτευχθείσης κατά στρέμμα παραγωγής.

Εις τας καπνοπαραγωγούς περιφέρειας του νομού Σερρών και εις την τής Κομοτινής ή μειώσις τής στρεμματικής απόδοσεως ήτο μικροτέρα.

Παραγωγή. Κατά τας καταρτισθείσας όριστικάς στατιστικάς ή παραγωγή του καπνού άνήλθεν εις την περιφέρειαν μας κατά το έτος 1934 εις 14.023.412 όκ. ήναντι 17.963.824 όκ. παραχθείσων κατά το προηγούμενον έτος. Ένώ ήθεν εις την καλλιέργειαν του καπνού ήσημειώθη αύξησης κατά 3.85%, εις την παραγωγήν ήσημειώθη μειώσις κατά 21.93%. Έκ των δεδομένων τούτων δύναται τις να σχηματίσῃ σαφή γνώμην των συνεπειών τής άνομβρίας.

Έκ τής μελέτης τής ήξελέξεως τής παραγωγής καπνού κατά τας μεταπολεμικάς ήτη προκύπτει ότι ή παραγωγή του έτους 1934 ήρχεται δεύτερα εκ των κάτω μετά την του έτους 1932.

Έκ των παραχθείσων κατά το έτος 1934 14.023.412 όκ., 10.315.281 άνήκουν εις την ποικιλίαν Μπασμά, 3.025.003 εις την του Μπασή-Μπαγλή και 683.128 εις την του Καμπά-Κουλάκ. Έάν ήν συνδυασμώ προς τας δεδομένα ταϋτα ληφθώσι και τας αντίστοιχα τής έσοδείας 1933, ή όποια εκ 17.963.824 όκ. ήχε 13.276.025 όκ. ποικιλίας Μπασμά, 7.337.583 ποικιλίας Μπασή-Μπαγλή και 950.216 ποικιλίας Καμπά-Κουλάκ, προκύπτει ότι ή μειώσις άφεώρα κατά το υπό κρίσιν έτος κυρίως τά καπνά ποικιλίας Μπασμά. Τοϋτο όμως δεν σημαίνει ότι ήκαλλιεργήθησαν άνάλογοι εκτάσεις διά καπνού Μπασή-Μπαγλή και Καμπά-Κουλάκ, άλλ' όφείλεται εις το γεγονός ότι ή στρεμματική απόδοσις των καπνών Μπασή-Μπαγλή και Καμπά-Κουλάκ δεν ήτο τόσο μικρά όσον ή του Μπασμά και διότι συνέπεσαν εις τας περιφέρειας όπου καλλιεργούνται τά πρώτα ειδη να ήπικρατήσουν ευνοϊκώτερα διά την απόδοσιν ταϋτην καιρικά συνθήκαι.

ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τής ήνάρξεως του υπό κρίσιν έτους ή επί έτοιμων ήπεξεργασμένων καπνών κινήσις ήρχισε να ήξέρηται από τας στενά όρια, τά όποια, λόγω τής κρίσεως, ήχε περιορισθί. Η τριαϋτή τροπή των συναλλαγών του Καπνεμπορίου όρθότατα εύθως εξ άρχής ήκρίθη ως άποτελοϋσα θετικώτεραν ήκδήλωσιν τής εις το εξωτερικόν ήφισταμένης ζήτησεως κοπινών μας, διότι είναι άναμφισβήτητον ότι, παρ' όλην την ήπελθεϋσαν μεταλλαγήν εις την σύνθεσιν και ήκτασιν των έργασιών του Καπνεμπορίου μετά την εις την αγοράν μας ήγκατάστασιν άντιπροσωπειών των κυριωτέρων μονοπωλίων και ήργοστασίων, ή ζήτησις έτοιμου ήμπορεύματος ήξακολουθεί ν' άποτελή τόν γνώμονα διακριβώσεως των εις το εξωτερικόν ήφισταμένων διαθέσεων ήναντι των καπνών μας. Ούτω εκ των πραγμάτων διεβεβαιώθη ή άνέκαθεν υποστηριχθείσα όφ' ήμων γνώμη, ότι ή θέσις των καπνών μας εις το εξωτερικόν δεν ήτο τόσοσ δεινή όσον εκ τής πτώσεως των ήξαγωγών μας ήφαινότο και ότι τά εκ ταϋ-

της δημιουργηθέντα κενά ήπληροϋντο εκ των ήν τω εξωτερικώ ήφισταμένων ήμπορικων και βιομηχανικών άποδεμάτων.

Αρχικώς ήνδιαφέρον ήξεδηλώθη παρ' τής καπνεμπορικής ήταιρείας Γκέρυ και κατόπιν παρ' των λοιπών ήμερικανικών ήταιρειών, δι' εκλεκτά καπνά, εκ των όποιων ήπερροφήθησαν σημαντικά ποσότητες, ιδία παλαιωτέρων έσοδεών. Συνεπεία τούτου ήμειώθησαν αισθητώς τά παλαιότερα καπνικά άποθέματα τής κοπναγοράς μας και ειδικώτερον των μεγάλων καπνεμπορικων κέντρων (Καβάλλας και Ξάνθης). Όλίγων κατόπιν ήνεφανίσθησαν και άλλοι άγορασταί διά δευτερευούσας και κατωτέρας όμως ποιότητας ήνδιαφερόμενοι κυρίως διά την προμήθειαν μικροτέρων γερμανικων ήργοστασίων, των όποιων αι ήργασίαι είχον άνάπτυχθί. Έκ παραλλήλου πολλοί εκ των γνωστών μεγάλων καπνεμπορικων οίκων ήθέλησαν προς συμπλήρωσιν των ήναγκαζούτων εις αϋτούς καπνών να προμηθευθών έτοιμα καπνά, επί των όποιων συνήψησαν ίκαναί πράξεις.

Ούτω, το ήνδιαφέρον δι' έτοιμον ήμπορευμα ήγενικεύθη τοσούτω μάλλον καθόσον εις ήπίμετρον των ήκδηλωθεισών εύνοϊκών διά τας ήπεξεργασμένα καπνά διαθέσεων ήλθε και ό διαγωνισμός του Τσεχοσλοβακικού Μονοπωλίου, συνεπεία του όποιου ήγοράσθησαν εκ τής περιφέρειας μας περί τας 375.000 όκάδες. Εις ήνίσχυσιν δε τής άγοραστικής κινήσεως ήνεφανίσθη και το Πολωνικόν Μονοπόλιον, το όποιον δι' ήπιτροπής του ήπισκεφθείσης την αγοράν μας ήνδιεφέρθη διά την προμήθειαν έτοιμων ήλληνικων καπνών. Η ήνεργεια αϋτή άποτελεί προφανώς συνέπειαν ήνδεδειγμένης στροφής των βιομηχανικων κατευθύνσεων του ήν λόγω Μονοπωλίου προς τά ήλληνικά καπνά, των όποιων κατά το παρελθόν έτος ήγόρασε περί τά 260.000 χιλ.)μα περίπου Μακεδονοθρακικων καπνών (έξ των 80.000 περίπου εκ τής περιφέρειας μας), ίσως δε να προήρχετο εις μεγαλύτερας άγοράς ήάν εύρισκε περισσότερα υπό προσφοράν καπνά κατάλληλα διά τας άνάγκας του.

Έν τω μεταξύ προς όλοσχερή ήκκαθάρισιν τής καταστάσεως ήγένετο δεκτή ή πρότασις του Συνδέσμου Γ.Π.Ε.Κ. περί συγκεντρώσεως των άπομεινάντων άπαλήτων καπνών έσοδεών 1930 και παλαιωτέρων παρ' ήνός Κοινού Γραφείου των Τραπεζών, ή ίδρυσις του όποιου και ήπεφασίσθη ήδη από πολλού, άλλ' ή συγκέντρωσις δεν ήπραγματοποιήθη άκόμη, διότι διά την ήκδοσιν του ήκτελεστικού διατάγματος παρενβλήθησαν ώρισμένα δυσχέρεια. Συναφώς πρέπει να σημειωθί ότι, μετά την όλον ενήπι τά βελτίω ήξελοσσομένην κατάστασην, ήκρίθη σκόπιμον όπως πρό τής ήρσεως του δικαιοστασίου διά τας παλαιότερα καπνά —ή όποια ήκρίθη άπαράιτητος έφ' όσον μόνον διά πλειστηριασμό δύναται να θεωρηθί νόμιμος ή μεταβίβασις τής κυριότητος εις τόν πισωτήν— παραχωρήθί ήπαρκής προθεσμία διά την ήλευθεράν πώλησιν του ήμπορεύματος εις τούς καπνεμπόρους ήκείνους, οι όποιοι νομίζουν ότι με τας σημερινάς τιμάς ήπερκαλύπτει το χρέος των και κρίνουν ήμφοτέρωθεν την άπ' εύθείας όπ' αϋτων ήνεργείαν τής πωλήσεως.

Παρά την σημειωθείσαν προσδευτικήν άνάπτυξιν εις το ήσωτερικόν ήμποριον των καπνών μας, ή ήξαγωγική αϋτων κινήσις

μέχρι τινός και συγκεκριμένως μέχρι τέλους Αυγούστου, ήξειλίσσετο εις περιωρισμένα όρια. Καί παρ' το γεγονός ότι κατά τούς ήπομένους μήνας παρούσας πρόσδοον, αι ήξαχθείσαι μέχρι τέλους 'Ιοσημβρίου ποσότητες ήπελείποντο ούσιωδώς των ήντιστοιχων ήξαγωγών του έτους 1933. Αλλά κατά τόν μήνα Δεκέμβριον ήγένοντο άθρόα ήξαγωγαί, συνεπεία των όποιων ήκαλύφθη και το ήλλειμμα το όποιον κατέλιπον οι προγενέστεροι μήνες.

Κατά ταϋτα δι' δολόκληρον το έτος 1934 ήμφανίζεται συνολική ήξαγωγή καπνών εκ των λιμένων περιφέρειας μας 12.289.296 χιλ.)μων ήναντι 12.228.250 χιλ.)μων ήξαχθέντων κατά το προηγούμενον έτος.

Εις ήξιαν ή καπνική μας ήξαγωγή ήτο ήν άναλογία αισθητώς μεγαλυτέρη ή εκ ταϋτης δε διαπιστωμένη άνατίμωσις τής μέσης τιμής παρέχει το μέτρον ήκτιμήσεως τής αύξήσεως τής ήξιαν των καπνών μας.

Έκ τής ήξετάσεως τής μέσης τιμής των ήξαχθέντων καπνών εις τας κυριώτερας χώρας καταναλώσεως ήξάγεται ότι αισθητήν αύξησιν παρούσασαν αι διά Γερμανίαν γενόμενα ήξαγωγαί, ήνώ αι διά τας 'Ην. Πολιτείας ήπραγματοποιήθησαι τιαϋται δεν ήμφανίζουν άνάλογον πρόσδοον τής τιμής.

Σημείαν διά την ήξαγωγήν του υπό κρίσιν έτους ήχει και το γεγονός ότι γενική ήσδηλώθη κατά τόν μήνα Δεκέμβριον και ως εκ τούτου πολλαί ήξαγωγαί καθυστέρησαν ή κατεχωρίσθησαν εις τούς πίνακας του

'Ιανουαρίου του 1935. Έκτός τούτου πολλ' αι ποσότητες ήπεξεργασμένων καπνών, συνεπεία των γενωμένων άγορών, περιελαβόσαι κατά τούς τελευταίους μήνας του 1934 εις χείρας άντιπροσώπων ήργοστασίων ήχουν ήξεφαλισμένην την καταναλώσιν. Συνεπώς εις την πραγματικότητα ή ήξαγωγή καπνών του 1934 πρέπει να θεωρηται κάπως καλυτέρα άφ' όσον στατιστικώς ήμφανίζεται.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΑ — ΕΝΤΕΡΙΚΑ

Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΗΣ

Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Μονάχου Τ. Βοηθός Muller και Heldrich. Σπουδάζας και ειδικευθείς ήν Γερμανία. Δέχεται όδδς Γερανίου 6, 'Αθήναι. (Πάροδος Πειραιώς) 10—12 π.μ. και 4—7 μ.μ. 'Αριθμός τηλεφώνου 24408

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

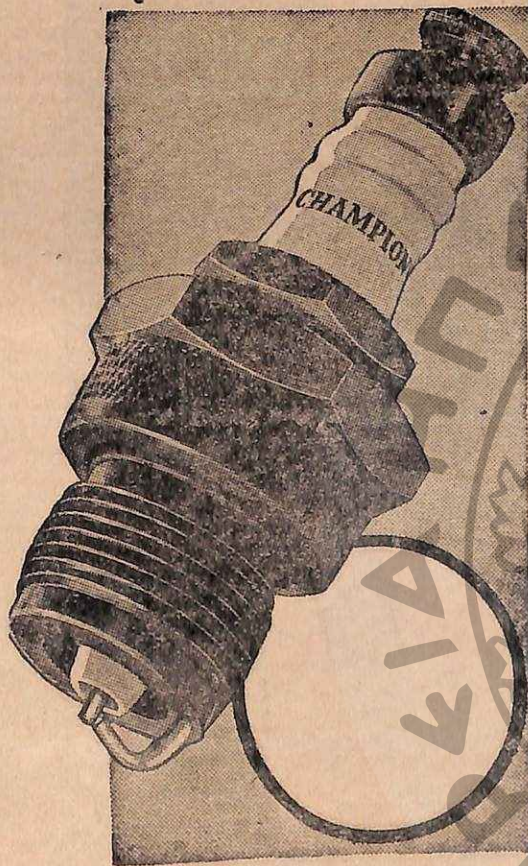
ΗΛΕΚΤΡΟΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΣ

Διά του μοναδικού τούτου Μηχανήματος ήπιτυγχάνεται άκριβής και τελεία διάγνωσις όλων των νοσημάτων τής ΚΑΡΔΙΑΣ και τής ΑΟΡΤΗΣ, ήτοι αι ταχυκαρδία, βραδυκαρδία, αρρυθμία, ήκτακτοσυστολαί, αι μυοκαρδίτιδες, ήνδοκαρδίτιδες (πάθησις των βαλβίδων) ή ήξασθένεισις, ήπερτροφία, ήπερλίπανσις και σύφιλις τής καρδιάς, ή ήπερσυμπαθητικοτονία, ήπερβαγοτονία, ή νεύρωσις τής καρδιάς, ή όρτίτις, στηθάγχη, ψευδοστηθάγχη και ήν γένει πάσα συγγενής και ήπικτητος πάθησις τής καρδιάς.

Το Μηχάνημα τούτο είναι ήγκατεστημένον εις το ήδιωτικόν 'Ιατρείον του

ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ * Δ. ΑΡΧΙΓΕΝΟΥΣ ΕΙΔΙΚΟΥ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107, ΣΤΑΣΙΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝΘΑ ΔΕΧΕΤΑΙ 8—10 π.μ. ΚΑΙ 2—6 μ.μ.

CHAMPION

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΜΠΟΥΖΙ ΟΛΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΕΛΦΙΝΚΟ Α. Ε.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 25-814

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΝΕΟΣ ΣΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Καταργεί τον εξ ελαστικού θύλακα . . . Γεμίζει διά του κενού . . .

Ορατή επιφάνεια μελάνης . . . Πέννα γράφουσα κατά 2 τρόπους . . .

Ίδου ένας στυλογράφος με διπλάσιαν περιεκτικότητα μελάνης και πέννα διττώς χρήσιμον. Διττώς ωραιότερος και κομψότερος. Πρακτικότερος διότι χάρις εις την διαφανή παρακαταθήκην του μελάνης φροντίζει να τον γεμίζετε εις τον χρήσιμον χρόνον και δεν θα εύρεθι εν ξηρώ εις τας πλέον δυσάρεστους στιγμάς.

Είναι στυλογράφος νέου είδους, ανατρέπειν όλας τας αρχάς και θαυμάσιος ως λειτουργία.

Δεν είναι ο πρώτος στυλογράφος χωρίς θύλακα, αλλά είναι ο πρώτος στυλογράφος χωρίς θύλακα μη έχων ούτε ελατήριο ούτε άντλιας, εν όλω εις χωρίς τίποτε το όποιον δύναται να τον χαλάσῃ ὅστερα από μίαν βραχείαν χρήσιν.

Διά της καταργήσεως του θύλακος εξ ελαστικού, η θαυμασία αρχή των VACUMATIC του PARKER αυξάνει την περιεκτικότητα της μελάνης εις 102% χωρίς ν' αυξήσῃ τας διαστάσεις του στυλογράφου.

Η ειδική πένα των VACUMATIC προσηρμοσμένη επί των μοντέλων MAXIMA και MAJOR αποδίδει δύο ειδών γράψιμο και κατασκευάζεται εν πλατίνης και σφυρηλάτου χρυσοῦ με POINTES από πολύτιμον λίθινον.

Ο στυλογράφος αυτός είναι ο ωραιότερος και ο κομψότερος ὅστις εισηχθῇ ποτέ εις την αγοράν. Κατασκευάζεται από στρώματα ελασματοποιημένα εις παραλλήλους ραβδώσεις εναλλασσόμενας εξ αργυροειδούς μαργάρου και άχάτου και μπορείν μαργάρου και άχάτου.

Τα μόδελα STANDARD έχουν τό RESERVOIR των επίσης από διαφανές μάργαρον και άχάτην με CAPUCHON από μαῦρον άχάτην. Όλοι είναι κεκοσμημένοι με κομψούς δακτυλίους ως επίσης και από στήριγμα εν είδει βέλους βραβευθέν τό όποιον διευκολύνει να τοποθετήσετε τον στυλογράφον σας εξησφαλισμένο βαθειά εις την τσέπη.

Ζητήσατε την επίδειξιν αυτού του θαυμασίου στυλογράφου εις ένα έμπορον στυλό PARKER.

Ο Parker παρουσιάζει τον στυλογράφον
VACUMATIC

MAXIMA VACUMATIC . . . MAJOR VACUMATIC
SLENDER VACUMATIC . . . STANDARD VACUMATIC

άπαντας με άσορτέ όραία μολύβια.

Υπάρχουν όμοιος

PARKER DUOFOLD . . . PARKER PREMIERE
PARKER MODERNE . . . PARKETTE πολυτελείας
PARKETTE επίσης με άσορτέ μολύβια, εις όλας τας τιμάς.

Γεν. Αντιπρόσωπος διά την Ελλάδα

ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΑΝΗΣ

Όδός Αμερικής άρ. 1, ΑΘΗΝΑΙ. τηλ. 21 658.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ
ΤΗΣ
ΜΕΛΑΝΗΣ
ΠΑΝΤΟΤΕ
ΟΡΑΤΗ

Χρησιμοποιείτε την μελάνην
PARKER QUINK

Μία νέα εξαιρετική μελάνη η οποία διακρίνεται όλη τα κατακαθίσματα και τας κατασταλασσούσας γόμες από τας κοινές μελάνες. Με την μελάνην QUINK ο στυλογράφος σας γράφει πάντοτε όμοιος. Η μελάνη PARKER QUINK είναι φιλτραρισμένη από μεταξάν, εφραίνεται ταχύτερον επί του χαρτου από άλλην κοινήν μελάνην και εν τούτοις δεν εφραίνεται επί του στυλογράφου. Είναι η σωτηρία των στυλό. Πωλείται εις όρτα φιαλίδια με καλύμματα βιδώοντα προς Δραχμ. 34.— και 25.—

ΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑΓΟΡΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΞΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Επισκόπησις της αγοράς (19-25) 435)

Η άπορξία και η χαλάρωσις των τιμών των διαφόρων αξιών διακρίνεται ολόκληρον την λήσαν εβδομάδα εν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνών.

Ο επί θύρας έλογικός σάλος, εις ὃν πάλιν θα ριφθῇ ἡ χώρα, άρ' ενός και αἱ επερχόμεναι μεγάλαι έορταί της Ὁρθοδοξίας, άρ' έτέρου, καθιστοῦσι τὸν χρηματιζόμενον κόσμον λίαν έπιφυλακτικόν, αλλά και ήναγκασμένον να έχῃ εν μέρος των κεφαλαίων του εις ρευστόν χρῆμα, ένεκα δὲ τούτου και η παρατηρηθεῖσα ζωηρά και συνεχῆ προσφορά εν τῇ χρηματαγορᾷ μας, με άποτέλεσμα τήν χαλάρωσιν των τιμών όλων σχεδόν των αξιών, αἱτινες έκλεισαν εις πολύ χαμηλότερα επίπεδα τιμών, εν συγκρίσει πρὸς τήν προηγουμένην έβδομάδα.

Εξαιρέσειν άπέτελεσαν όρισμένοι αξιαί (Υδρεύσεως 1925, Ἀθηνών, Ἑθνικῆς, Πυριδοποιείου, Βέρμιον, Πατραϊκῆ, Κέρκωφ, Καφαμπέλης, Ηρακλῆς, Οἶνον, Ἡλεκτρικῆς, Ἑνιάτας και Προμηθεύς), αἱτινες, εξ ειδικῶν δι' αὐτάς λόγων, η διατηρήθησαν εις τὰ αὐτά επίπεδα τιμών η έλαφρώς έδελτιώθησαν.

Τὸ εν τῇ τελευταίᾳ σελίδι του παρόντος τεύχους δημοσιευόμενον χρηματιστηριακὸν Δελτίον τιμών δίδει έναργῆ εἰκόνα της τε κινήσεως, αλλά και της πορείας των τιμών των διαφόρων αξιών, αἱτινες, κατά τήν λήσαν εβδομάδα, συνεκέντρωσαν τὸ ενδιαφέρον της αγοράς.

Αἱ συναφθεῖσαι κατά τήν εβδομάδα ταύτην τοῖς μετρητοῖς και επί προθεσίμᾳ συναλλαγαι είναι σημαντικῶς ελάττωσαι, κατ' αριθμὸν και ποσόν, εν συγκρίσει πρὸς τας συναφθεῖσας και εκκαθαρισθείσας κατά τήν προηγουμένην εβδομάδα τοιαύτας, διεκνημάνθησαν δὲ κατὰ κατηγορίας τίτλων ως εξής:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ. Έκ τούτων αξιόλογον κίνησιν είχαν τὰ εξής, διακυμανθέντα ως άκολουθῶς: τοῦ 1881 και 1884 (3075—2950), 1887 (2380—2325), 1889 (2300—2200), 1890 (3025—2950), 1893 (3025—2950)

1902 (2300—2275), 1907 (630—610), 1910 (2340—2300), 1914 (3110—2950) 1924 (4375—4150), 1925 (68000—68500), Μοναστηρίου (2275—2550—2350) και Παραγωγ. 1931 (4730—4820—4775).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ. Τὰ κυριότερα εκ τούτων διεκνημάνθησαν ως εξής: Ἀνταλλάξιμα 8% (687—691—688.50), Ἀνταλλάξιμα 6% (680—686—681), Ὑπηρεσίων (318—324—319.50), Μεταναστεύσεως (264.50—261.50), Ἀπαλλοτριώσεως (65—66), Ἑντόκων Γραμμ. (66—62.50), Πολεμοπαθῶν (50.50—51.25—50.75), 300 έκατομ. 1920 (126—124.50), Ἀναγκαστικοῦ 1922 (67—68—67.25), Ἀναγκαστικοῦ 1926 (61—59.50), Ἑθνικῆς Τραπεζῆς 1912 (70—87—84), Κτηματικῆς 1925 (323—327) και Κτηματικῆς 1926 (314—315).

ΤΡΑΠΕΖ. ΚΑΙ ΛΟΙΠΑΙ ΑΞΙΑΙ. Έκ των μάλλον κερδοσκοπομένων αξιών τούτων αξιόλογον κίνησιν είχαν αἱ εξής, διακυμανθείσαι ως άκολουθῶς: Τραπεζαῖ Ἑλλάδος (7665—7810—7690), Ἀθηνών (232—246), Ἑθνικῆς (60000—61400), Ἐμπορικῆς (424—427), Κτηματικῆς (1590—1540) και Ἑταιρείαι Ἡλεκτρ. Σιδ. (540—546—545), Σιδ. Θεσσαλίας (333—380—344), Διπλωμάτων (1500—1525—1510) Πυριδοποιείου (2370—2500), Χημ. Βιομηχ. (275—270), Χωματοσυγγείων (970—987—978), Βέρμιον (283—302—292), Ἑρία (13—18), Ἐριουργίας (337—350—342), Πειραιῆ (395—408—402), Πατραϊκῆς (1100—1155—1150), Ἀθηναίς (190—188), Χρυσάλλης (258—268—259), Ἑργων (200—190), Καφαμπέλης (20—28), Κέρκωφ (218—225), Τέκτων (115—117), Ηρακλῆς (1325—1360—1355), Καμπᾶς (535—545—540), Οἰονομηματοποιίας (230—242—23), Οἶνον (1240—1270) Κυλινδρόμυλοι (220—225), Ζῆται (365—355) Καπνοῦ (357—350), Ἡλεκτρικῆς (238—242), ΒΙΟ (117—115), Γεωργικῆς Βιομ. (200—206—204), Ἑνιάτας (780—800) και Προμηθεύς (500—535—517).

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Από της 20ῆς Ἀπριλίου ε. ε. εισηχθῆσαν πρὸς διαπραγματεύσειν εις τὸ Χρηματιστήριον Ἀθηνών αἱ 100.250 500δραχμοί μετοχαί της Α. Ε. «Πειραιῆς» — Πατραϊκῆς Βιομηχανίας Βάμβανος, κυκλοφοροῦσαι με τήν δι' αριθ. 2 και έφεξης μερισματοπδείξιν (No 1 δραχ. 50, καθαρὸν, χρήσεως 1933). Ἐδρα ένταῦθα (Αἰδίω 26). ΣΗΜ. Ἡ νέα Ἑταιρεία αὕτη προσήλθεν εν της συγχωνεύσεως της «Πειραιῆς Ἑταιρείας Ἐπιχειρήσεων» και «Πατραϊκῆς Ἐμποροβιομηχανικῆς Ἑταιρείας», των ὁποίων αἱ μετοχαί ανταλλάσσονται κατ' ἀναλογία 20 «Πειραιῆς» πρὸς 7 της νέας και 4 «Πατραϊκῆς» πρὸς μίαν μετοχήν της νέας Ἑταιρείας.

Τήν 19ην Ἀπριλίου ε. ε. ἐπώληθησαν ἀναγκαστικῶς τοῖς μετρητοῖς διά του Ἐπόπου 1512 ὁμολογιαί Δανείου Μεταναστεύσεως 1923. Ὁμοίως τήν 22αν ἰδίον ἐπώληθησαν 85 ὁμολογιαί Ἀναγκαστικοῦ Δανείου 1922 και 10 ὁμολογιαί Δανείου 300 έκατ. 1920. Ὁμοίως τήν 23ην ἰδίον ἐπώληθησαν 125 ὁμολογιαί Ἀναγκαστικοῦ 1922 και 402 ὁμολογιαί Ἀναγκαστικοῦ 1926.

Από της 22ας Ἀπριλίου ε. ε. πληρώνεται τὸ εκ δραχμῶν 175, καθαρὸν, μέρισμα χρήσεως 1934 β' έξαμηνίας επί των μετοχῶν της Λαϊκῆς Τραπεζῆς διά της δι' αριθ. 58 μερισματοπδείξεως.

Λόγω μεταθέσεως της έορτῆς του Ἀγίου Γεωργίου, τὸ Χρηματιστήριον Ἀθηνών ἐλει-

τούργησε τήν 23ην Ἀπριλίου ε. ε., κατ' ἀποφασιν της Ἐπιτροπῆς.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον της Τραπεζῆς Λαοικίας ὥρισε μέρισμα διά τήν χρήση 1934 εκ δραχμῶν 4, καθαρὸν. Ὁμοίως της Ἑταιρείας Οἶνον και Οἰονομημάτων εκ δραχμῶν 50, καθαρὸν. Ὁμοίως της Ἑταιρείας «Χρυσάλλης» εκ δραχμῶν 12.50 καθαρὸν.

Κ.

ΑΓΟΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΙΝΩΝ

Δελτίον τιμών της 20-4-35

Ρητινίται Μεσογειών και Μεγάρων: δραχ. 10½—11 κατά μπότσαν παραδοτέοι εις τας οἰνωποθήκας των άγοραστών.

Οἶνοι Κρήτης: δραχ. 22½—23 κατά μίστατον (9½ οκάδες) επί πλέον δραχ. 3 περίπου δι' έξοδα μεταφοράς εις τὸν λιμένα και προμήθειαν.

Οἶνοι Θήρας: δραχ. 1000—1100 κατά βουτόιν (375 οκάδες).

Οἶνοι Σάμου: Φιορ. 12½—13 ανάλογως της ποσότητος, εις βαρέλια καινούργη κασάνινα φόμπ Σάμου. (Τὸ φιορ. ίσοδυναμεί πρὸς δρ. 71.50).

Οἶνοι Λευκάδος: γλυκοί δραχ. 5 κατ' ὁκάν, και ξηροὶ δρ. 2½—3 κατ' ὁκάν παραδοτέοι εις τας οἰνωποθήκας των πωλητῶν.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑ ΑΞΙΩΝ

Τιμαί Ἑλληνικῶν χροεογράφων από 18—24-4-35

ΧΡΗΜ.ΠΙΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἡ σημειωθείσα κατά τήν λήσαν εβδομάδα κατοστάτη τιμή επί των μετοχῶν της Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Οἶνον και Οἰονομημάτων είναι φρ. Γαλ. 177, η άνωτάτη δὲ και τὸ σημειωνδν κλεισμον φρ. Γαλ. 182 κατά μετοχήν.

Ὁμοίως επί μετοχῶν της Τραπεζῆς Ἀθηνών ἐγένοντο συναλλαγαι εις φρ. Γαλ. 33 κατά μετοχήν.

Ὁμοίως επί μετοχῶν της Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας ἐγένοντο συναλλαγαι εις φρ. Γαλ. 136—137 κατά μετοχήν.

Ὁμοίως επί ὁμολογιῶν του Δανείου Σιδηροδρόμου Θεσσαλονίκης — Μοναστηρίου 3% 1893 ἐγένοντο συναλλαγαι εις φρ. Γαλ. 350—312 κατά μετοχήν.

ΣΗΜ. Τὰ Χρηματιστήρια Παρισίων και Λονδίνου ήγησαν από 19 μέχρις 22 τρέχοντος, λόγω του Πάσχα των Δυτικῶν.

ΧΡΗΜ.ΠΙΟΝ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Κατά τήν λήσαν εβδομάδα ενδιαφέρον παρουσίασαν εκ των Ἑλληνικῶν Δανείων μόνον τὰ εξής, διακυμανθέντα ως άκολουθῶς: 1887 £ 22, 1914 £ 30—29½, 1924 £ 42½—42, Σταθεροποιήσεως £ 33¾, Παραγωγικῶν 1931 £ 45½, Κτηματικῆς Τραπ. 7% £ 82½—83.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ (τιμαί αγοράς Τραπ. Ἑλλάδος 19—25-4-35). Κατά τήν λήσαν εβδομάδα παρετηρήθη αξιόλογος διακυμανσις των τιμών επί των κάτωθι μόνον εκ των ξένων συναλλαγμάτων: εις τήν ληρέταν Ἰταλίαν, τὸ Ὀλλανδικὸν φλορίνιον, τὸ δηνάριον Γιουγκοσλαβίας, τήν Σουηδικήν κορώνα και τήν λίραν Ἀγγλίας (518—517).

ΣΗΜ. Δεπτομερῆς πίναξ της πορείας των τιμών των ξένων συναλλαγμάτων εν Ἀθήναις δημοσιεύεται εις τήν τελευταίαν σελίδα του παρόντος τεύχους.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (κλεισμον Χρημ.Πίου 23-4-35). Ἐπί Ζυρίχης 14.99, Παρισίων 73.55, Ν. Ὑόρκης 4.8481, Μιλάνου 58.81, Ἀλεξανδρείας 97.50, Ἀμστελδάμου 7.1825, Στουκχόλμης 19.395, Βουδαπέστης 28.65, Βερολίνου 12.045, Βιέννης 25.85, Πράγας 115.90, Βαρσοβίας 25.75.

ΖΥΡΙΧΗ (κλεισμον Χρημ.Πίου 23-4-35). Ἐπί Παρισίων 0.203775, Λονδίνου 14.985, Ν. Ὑόρκης 3.091, Μιλάνου 0.2545, Ἀμστελδάμου 2.087, Στουκχόλμης 0.772, Βρυξελλῶν 0.523, Βουκουρεστίου 0.0308, Βερολίνου 1.2425, Βιέννης 0.576, Βουδαπέστης 0.62, Βελιγραδίου 0.0698, Πράγας 0.129, Σόφιας 0.035, Κωνσταντινουπόλεως 2.45, Βαρσοβίας 0.58225.

Ο ΤΙΜΑΡΙΟΜΟΣ

Υπό τὸν εισηγητὸν της Γενικῆς Στατιστικῆς του υπουργείου Ἑθνικῆς Οἰκονομίας δημοσιεύθη εις τὸν ἑφτυπογράφον της Ἀγορανομίας λεπτομερῆς μελέτη διά τας διακυμανσεις των τιμών και τιμαριθμῶν κατά τήν τελευταίαν περιόδον. Συμπερὶν πρὸς ταύτην, η διαδρομή των τιμαριθμῶν κόστους ζωῆς της πρώτης τριμηνίας ε. ε. παρουσιάζεται ως άκολουθῶς:

1935	Γεν. Τιμ.	Τιμ. Διατρ.
Ἰανουάριος	1965.4	1927.8
Φεβρουάριος	1949	1908
Μάρτιος	1939.1	1893.8

Ν. Ο. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱατρός, Ἀφροδισιολόγος
Ὁδ. Πανεπιστημίου 4 (Πλάτ. Μητροπόλεως)
Τηλέφωνον 26-408

«ΙΚΑΡΟΣ»

ραδιάζεται οὗτο τὸ ἄρθρον 19 τοῦ Συντάγματος. Ἀμφίβολον ὅμως ἂν ἡ τὸσον εὐφύως ὑποστηριζομένη ἀντιλήψις αὕτη δύναται πράγματι νὰ εὐσταθήσῃ. Ἰσως θὰ ἦτο τοῦτο εἰς πλέον λόγος ὅπως ἡ προτεινομένη λύσις διορθωθῇ κατὰ τοῦτο, εἰς τὴν παραχώρησιν δηλονότι μονοπωλίου de jure, τὸ ὁποῖον ἀρ' ἐνὸς μὲν θὰ συντελεῖται εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ ἀπρὸς ὅπως καὶ ἀνευ ὀχληρῶν διατυπώσεων ἡ νέα ἐνιαία ἐταιρεία, θὰ ἐξαναγκασθῇ δὲ ex rebus αἱ σήμερον λειτουργοῦσαι ἀλευροβιομηχανίαι νὰ συνεισφέρουν εἰς τὴν νέαν δημιουργουμένην ἐταιρείαν τὰς βιομηχανικάς τῶν ἐγκαταστάσεις, ἀρ' ἑτέρου δὲ θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ ἐξελεγχθῇ ἡ ἐν λόγω ἐταιρεία εἰς τὸ μέλλον ἐπιτυχῶς καὶ ἀνευ οὐδενὸς ἀνταγωνισμοῦ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Κουμαντάρου ὑποδεικνυομένη συμμετοχὴ τοῦ κράτους εἰς τὰ κέρδη καὶ τὴν διοίκησιν τῆς ἰδρυθησομένης ἐνιαίας ἐταιρείας ἀλευροβιομηχανίας ἀνεξαρτήτως τῆς ταμειακῆς ὠφελείας τοῦ κράτους ἐνδείκνυται ἀπὸ τε ἀπόψεως δικαιοσύνης καὶ σκοπιμότητος. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ κράτους εἰς τὰ κέρδη τῆς ἐταιρείας ταύτης φρονούμεν ὅτι εἶναι ἀπολύτως δικαία ἐὰν δοθῇ εἰς αὐτὴν μονοπωλιὸν προνόμιον de jure, καθ' ὅτι αὕτη εἶναι ἐν ἀντάλλαγμα διὰ τὴν παραχώρησιν τοῦ μονοπωλιακοῦ προνομίου καὶ τῶν προσαθεῶν τοῦ κράτους διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς, τὸ τοιοῦτον ἄλλως τε ἀπὸ μακροῦ ἔχει καθιερωθῇ εἰς τὰς κρατικὰς Τραπεζάς, ὅπου τὸ κράτος εἰς

ἀντάλλαγμα τοῦ μονοπωλίου ἐκδόσεως τραπεζογραμματίων λαμβάνει συμμετοχὴν εἰς τὰ κέρδη. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ κράτους εἰς τὴν διοίκησιν ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τῆς ἀπόψεως σκοπιμότητος καθ' ἣν τὸ κράτος, ἐμπιστευόμενον τὴν μονοπωλιακὴν ἐκμετάλλευσιν ὀρισμένου εἰδους εἰς ἓνα ὄργανισμὸν, δὲν δύναται νὰ ἀφήσῃ τοῦτον ἀχειραγώγητον καὶ ἀκαλίνωτον, καθ' ὅτι οὗτος δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ ὑπὲρ ὅσα κέρδη εἰς βάρος τῆς ἀπρὸς ταῦτα καταναλώσεως.

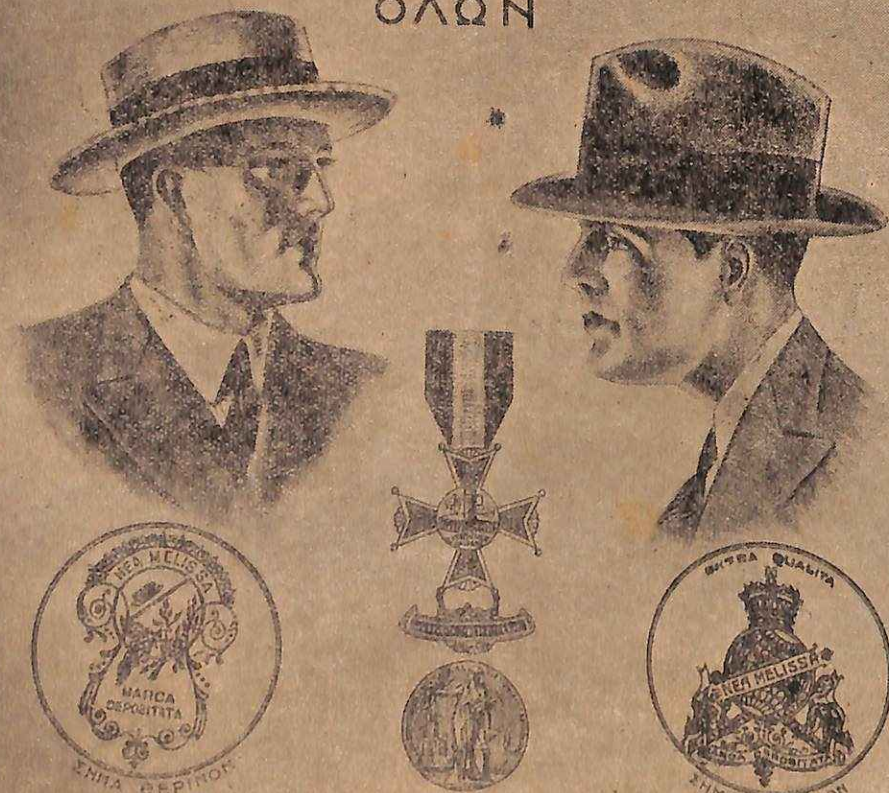
Ἡ πραγματοποίησις τοῦ προτεινομένου σχεδίου θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ ἐπιτευχθῇ πολλὰ ὀφέλη διὰ τὸ κράτος, τὴν ἀλευροβιομηχανίαν, τοὺς ἐργάτας καὶ τὴν κατανάλωσιν. Θὰ ἐπιτευχθῇ ταμειακὰ ὀφέλη διὰ τὸ κράτος, διότι θὰ εἰσπράττῃ σημαντικὰ ποσὰ ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ κέρδη τῆς ἰδρυθησομένης ἐνιαίας ἐταιρείας ἀλευροβιομηχανίας. Θὰ ἐπιτευχθῇ ὅπως, ἐνθ' ἂν ὑφίσταται εἰς τὴν ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν δι' ἐμπορικὰς κερδοσκοπίας, θὰ ἀποφευχθῇ ἡ γραφειοκρατικὴ τῆς ἐταιρείας ταύτης ὡς συμβαίνει εἰς τὰς καθαρὰς κρατικὰς ἐπιχειρήσεις. Διὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ κράτους εἰς τὴν προτεινομένην ἐνιαίαν ἐταιρείαν ἀλευροβιομηχανίας παρουσιάζεται τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν θὰ παρουσιασθῇ αὕτη τῆς θεμελιώδη ἐλαττώματα, ἅτινα παρουσιάζονται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὰς ὀφειλομένας εἰς ἀποκλειστικῶς ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἐχούσας de facto

μονοπόλιον, διότι ἡ ἐνιαία ἐταιρεία δὲν θὰ δύναται ὡς μία ἀπλή ἰδιωτικὴ ἐταιρεία νὰ κάμῃ κατάχρησιν τῆς μονοπωλιακῆς τῆς δυνάμεως διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν τιμῶν εἰς βάρος τῆς καταναλώσεως, καθ' ὅτι τὸ κράτος συμμετέχον εἰς τὴν διοίκησιν θὰ θέτῃ φραγμοὺς εἰς τοιαύτας τάσεις. Διὰ τῆς δημιουργίας τῆς ἐνιαίας ἐταιρείας ἀλευροβιομηχανίας θὰ ἐπέλθῃ σημαντικὴ μείωσις τῶν ἐξόδων βιομηχανίας σίτου καὶ τῶν γενικῶν ἐξόδων εἰναι καὶ τὸ ἀληθὲς κριτήριον τῆς οἰκονομικῆς προόδου. Θὰ ἐπιτευχθῇ πλήρης ἰσορροπία μεταξὺ παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως, καθ' ὅτι ἡ παραγωγὴ θὰ κανονίζεται μονοπωλιακῶς ὑπὸ τῆς ἐνιαίας ἐταιρείας, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς καταναλώσεως. Θὰ ἀποφευχθῇ ὁ ἐκ πιστώσεων κίνδυνος ὃν διατρέχουν αἱ μεμονωμέναι ἀλευροβιομηχανικαὶ πρὸς τὴν δεικναιολογημένην ἐγλωτιστικὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῶν Ἑλλήνων ἐπιχειρηματιῶν καὶ βιομηχάνων.

Οὕτω, ἡ προκειμένη μελέτη ἐξαιρετικῶς συμβάλλει εἰς τὴν διαφώτισιν τῶν ἀλευροβιομηχάνων καὶ τοῦ κράτους ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἀπολυσθητικῆς ἀπόψεως ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ σιτημπορίου καὶ τῆς ἀλευροβιομηχανίας, ταυτοχρόνως δὲ τέμνει πραγματικῶς νέας κατευθύνσεις εἰς τὴν λύσιν ἐνὸς τῶν ζωτικωτέρων ζητημάτων τῆς χώρας.

K—s.

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΝΕΑ ΜΕΛΙΣΣΑ ΑΕ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ ΕΛΑΦΥΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΣΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ 14 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 25.274

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

“Η ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ,”

ΙΖ' ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 31ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1934

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τραπεζὴν καὶ Τράπεζαν	937.178.70
Χρεώγραφα	1.372.937.55
Πρακτορεῖα	381.167.50
Διάφοροι χρεῶσται	218.518.45
Γραμμάτια Εἰσπρακτέα	34.172.—
Δεδουλευμένα τοκομερίδ. χρεωγράφων	66.745.75
Ἀντασφαλισταὶ Θαλάσσης	134.037.70
Διάφοροι Λογαριασμοὶ	9.373.—
Εἰσπρακτέαις, ἐπιπλ. καὶ ἐντ.	92.809.70
Ἀποσβέσεις 10 %	9.280.95

Δρ. 3.237.659.40

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν Κατα- βεβλημένον	2.000.000.—
Τακτικὸν Ἀποθεματικὸν	450.000.—
Τακτικὸν Ἀποθ. χρήσ. 1934	40.000.—
Μερίσματα παρελθ. χρήσεων	10.750.—
Ἐγγυήσεις ἀντασφαλιστ. πυρὸς	102.988.45
Ἀντασφαλισταὶ	33.278.95
Φόροι Δημοσίου	3.661.25
Κρατήσεις διὰ ζημίας πυρὸς ὑπὸ διακ.	145.000.—
Ἀποθεματικὰ κινδ. ἐν ἐνεργ. θαλάσ.	145.000.—
Κρατήσεις διὰ μείωσιν ἀξίας χρεωγράφων	100.000.—
Τοκομερίδια εἰσπρακτέα	66.745.75
Κέρδη πρὸς διανομήν:	
Τὰ διανεμέμενα ὡς κατ.	172.011.75
Μείζον Τακτικὸν Ἀποθεματ.	40.000.—
Κέρδη καὶ ζημίαι. Ὑπόλοιπον εἰς νέον	8.223.25

Δρ. 3.237.659.40

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΜΕΡΙΔΟΣ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ

ΧΡΕΩΣΙΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ	
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	363.906.05
Ἀντασφαλιστὰ	300.551.30
Προμ. Πρακτ. καὶ μεσιτῶν	186.101.45
Πρὸς σχηματισμὸν ἀποθεματι- κοῦ κιν. θαλάσσης	145.000.—
ΚΛΑΔΟΣ ΠΥΡΟΣ	
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	98.226.30
Ἀντασφαλιστὰ	444.267.20
Κρατήσεις διὰ ζημίας πυρὸς ὑ- πὸ διακ.	145.000.—
Ἐξόδα διαχειρίσεως	185.750.45
Ἀποσβέσεις ἐγκατ. ἐπιπλ. καὶ ἐντ.	9.280.95
Ἐπισφαλεῖς Χρεῶσται	19.110.40
Συναλλαγματικαὶ διαφοραὶ	26.979.15
Φόροι Δημοσίου	5.666.40
Κρατήσεις διὰ μείωσιν ἀξίας χρεωγράφων	100.000.—
Καθαρὰ κέρδη	180.235.—

Δρ. 2.210.074.65

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

4.202.60

Ὑπόλοιπον	
ΚΛΑΔΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ	
Ἀσφαλιστὰ	832.575.85
Ζημίαι εἰσπ. παρ' ἀντασφ.	258.294.40
Ἀποθ. κινδ. ἐν ἐν. θαλάσ.	
παρελθ. χρήσ.	100.000.—
ΚΛΑΔΟΣ ΠΥΡΟΣ	
Ἀσφαλιστὰ	559.865.85
Ζημίαι εἰσπ. παρ' Ἀντ.	87.163.60
Προμήθειαι	21.034.20
Κρατ. διὰ ζημ. πυρὸς ὑπὸ Διακ.	
παρελθούσης χρήσεως	125.000.—
Τόκοι, Τοκομ., Κληρ., Λαχνεὶ καὶ Μερίσματα	793.063.65
Κρατήσεις διὰ μείωσιν ἀξίας χρεωγράφων παρελ. χρήσεως	120.000.—
Τοκομερίδια εἰσπρακτέα	66.710.25

Δρ. 2.210.074.65

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ 180.235

Τακτικὸν Ἀποθεματικὸν 20 %	Δραχ. 40.000.—
Μέρισμα Τακτικὸν	» 100.000.—
Ἀμοιβὰὶ Διοικητικοῦ Συμβουλίου	» 2.011.75
Ἀμοιβὰὶ Διευθύνσεως καὶ προσωπικοῦ	» 5.000.—
Φόροι Δημοσίου	» 25.000.—
Ὑπόλοιπον εἰς νέον	» 8.223.25
	» 180.235.—

Ὁ Πρόεδρος
Ν. Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ὁ Γεν. Διευθυντής
ΠΕΡΙΑΝΔ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἡ ἐπὶ τοῦ Λογιστηρίου
ΑΓΓΗ Ε. ΖΑΝΝΕΛΛΗ

Ἡμέρα πληρωμῆς τοῦ μερίσματος ἐκ δραχμῶν 25 κατὰ μετοχὴν, ἐλευθέρου φόρου, ὁρίσθη ἡ 15ῃ Μαρτίου ε. ε.

ΤΙΜΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΞΙΩΝ 19-25/4/35

(Εκ του επίσημου Δελτίου του Χρηματιστηρίου 'Αθηνών)

ΤΙΤΛΟΙ	Παρασχ.	Σάββατ.	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	ΤΙΤΛΟΙ	Παρασχ.	Σάββατ.	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ							Πειρ. Έπιχειρ.						
Ι. Έθν. Δαν.							Υφαντουργική	403,	398,	405	408,	404	402,
α) εις χρυσόν							Αθηναίς	1500,	—	—	—	—	—
1881 120 έκατ.	3075	3010,	—	—	3060,	2950,	Ναθαναήλ	190,	—	183	—	—	—
1884 170 έκατ.	3075	3010,	—	—	3000,	2950,	Χρυσάλλης	1100,	—	—	—	—	—
1887 Μονοπωλ.	2380,	—	2375,	2350,	2325,	—	Οικεδομικά	261,	264,	261,	260,	259,	259,
1889 Πάγιον	2300,	—	2275,	2225,	2200,	—	Έργοληπτική	48,	—	—	—	—	—
1890 Λαρίσης	3025,	—	3015,	—	—	2950,	Έργον	195,	—	190,	—	—	—
1893 Κεφαλαίωσ	3025	—	3015,	—	—	2950,	«ΕΡ—ΘΑ»	670,	—	—	—	—	—
1898 'Ηγγυημέν.	84000,	—	—	—	—	—	Καψαμπέλης	20,	25	28	—	—	—
1902 Σιδηροδρ.	2300,	—	—	—	2300,	2275,	Κέκροφ	218,	—	220	225,	—	225,
1907 'Αμόνης	630,	—	—	—	—	610,	Πρώτη Θε)νίκης	220,	—	—	—	—	—
1910 110 έκατ.	2320,	—	2340,	2310,	2300,	—	«Τέκτων»	117,	—	—	—	—	—
1914 500 έκατ.	3110,	3090,	3065,	3030,	3010,	2950,	«Ατλας»	30,	—	—	—	—	—
1924 Προσφ. \$	4375,	—	—	—	—	4150,	«Ηρακλής»	1350,	1340	1335,	1340,	1335,	1335,
1924 Προσφ. \$	23000,	—	—	—	—	—	«Κύκλωψ»	80,	—	—	—	—	80,
1925 'Υδροέστεωρ	68000,	68200,	—	—	68500,	—	«Τιτάν»	4100,	—	—	—	—	—
1928 Σταθερ. \$	3525,	—	—	—	—	—	Μεταλλευτ.	—	—	—	—	—	—
1928 Σταθερ. \$	16800,	—	—	—	—	—	Αλιθερίου	6,	—	—	—	—	—
1928 Παραγωγ.	3875,	—	—	—	—	—	Έπιχ. κοιναί	44,	—	—	—	—	—
1893 Μοναστηρ.	2460,	2450,	2390,	2300,	—	2350,	» προνομ.	107,	—	—	—	—	—
1931 Παραγωγ.	4780,	4800,	—	4750,	4775,	—	Οινοποιητικά	—	—	—	—	—	—
1893 Κων)πόλεω	475,	—	—	—	—	—	«Ένωσις»	110,	—	—	—	—	—
β) εις τραπεζ.							«Καμπάς»	545,	—	535,	540,	—	—
1898 Ένοποιήσ.	48,	—	—	—	—	—	Οινοπνευματοπ.	240,	238,	235,	533,	235,	—
1900 Σιδ. Μελιγ.	50,	—	—	—	—	—	Οίων	1255,	—	1255,	1240,	1270,	—
1906 Ναυτ. Χορ.	32,	—	—	—	—	—	Οιν. Θεσσαλική	205,	—	—	—	—	—
1917 Έπιτάξεωρ	52,	—	—	—	—	—	Διάφορα	—	—	—	—	—	—
1918 75 έκατομ.	51,	—	—	—	—	—	Υπεγγ. Προσδδ.	5150,	—	—	—	—	—
Απαλλοτριώσ.	65,25	65,75	—	65,50	—	66,	«Έλλοι»	61,	—	—	—	—	—
1926 Έντ.Γραμ.	65,50	65,	—	64,50	—	62,50	«Σέκερης»	70,	—	—	—	—	—
1927 Έλλ. ότηκ.	923,	322,50	321,	320,	319,	319,50	«Βασιλειάδης»	810,	—	—	—	—	—
Αντάλλαξ. 8 %	688,50	689,	690,50	688,50	687,50	688,50	«Εστία»	650,	—	—	—	—	—
» 6 %	686,	683,	—	680,	—	681,	«Εδρώτας»	150,	—	—	—	—	—
1923 Μεταναστ.	263,50	—	264,	263,50	262,50	261,50	Κυλινδρ. Αττικ.	225,	—	—	—	—	—
1929 Πολεμοσ.	51,	—	51,	51,	50,75	50,75	Ζύμαι Αρτοπ.	365,	—	—	363,	355,	—
1925 «Τέκτονος»	80,	—	—	—	—	—	Αλατος	8,	—	—	—	—	—
1931 Αγορ.τιμής	585,	—	—	—	—	—	Κονσερβών	515,	—	—	—	—	—
γ) Λαχειοφ.							Βιομηχ. Καπνοῦ	355,	—	—	350,	350	—
1885 Πατριωτικ.	4,50	—	—	—	—	—	Αερίοφωτος	10000,	—	—	—	—	—
1920 300 έκατ.	125,50	126,	126,	126,	126,	124,50	Ηλεκτρικής	240,	240,	238	240,	240,	242,
1922 Αναγκαστ.	67,50	67,75	67,75	67,50	67,	67,25	» (Έπικαρπίας)	29,	—	—	—	—	—
1926 Αναγκαστ.	61,	—	61,	60,50	60,	59,50	Παγ. Πατησίων	80	—	—	—	—	—
Δ. Τραπεζ. Έτ.							Ψυγεία Θ)νίκης	210,	—	—	—	—	—
1925 £ 1.800.000	6920,	—	—	—	—	—	» Πειραιώς	160,	—	—	—	—	—
1904 Έθν. Τρ.	90,	—	—	—	—	—	Λαμπτ. «Φώς»	600,	—	—	—	—	—
1912 »	84,	80,	—	—	—	84	«Ερμής»	375,	—	375,	—	—	—
1925 Κτημ.Πιστ.	323,	324,	327	325,	324,	—	«Β.Ι.Ο.»	117,	116,	116,	116,	115	—
1926 »	315,	—	314,	—	315,	—	Γεωργ. Βιομηχ.	206,	—	205	—	204	—
1912 «ΣΠΑΠ»	3000,	—	—	—	—	—	Αύτοκ. «Αθηνά»	48,	—	—	—	—	—
1931 Λιπασμ.	8600,	—	—	—	—	—	Γενικ. αποθηκών	460,	—	—	—	—	—
ΜΕΤΟΧΑΙ							«Ενιαια»	780,	—	760,	—	—	—
Τραπεζικά							» (Ιδρ. Τίτλοι)	20,	—	—	—	800,	—
Έλλάδος	7800,	7780,	7775,	7700,	7700,	7690	«Προμηθεὺς»	500,	—	503,	510	527,	517,
Αθηνών	243,	238,	235,	233,	244,	246							
Έθνικής	60000,	60000,	60200,	60200,	61000,	61400,							
Έμπ. Πιστεωρ	124	—	—	—	—	—							
Έμπορ. Τραπ.	421,	—	—	425,	427,	—							
Χαραβάσιλη	2150,	—	—	—	—	—							
Κτηματικής	1545,	1540,	—	—	—	—							
Λαϊκής	6500,	—	—	—	—	—							
Λακωνίας	79,	—	—	—	—	—							
Πειραιώς	250,	—	—	—	—	—							
Χίου	225,	—	—	—	—	—							
Σιδηροδρ.													
Ηλεκτρ. Σιδηρ.	546,	—	541,	542,	540,	545,							
Θεσσαλίας	1020,	1015,	1005,	1005,	1000,	1010,							
«ΣΠΑΠ»	103,	—	—	—	—	—							
Ατμοπλοϊκά													
Έθν. Ατμοπλ.	374,	368,	346,	345,	349,	344,							
Διόρ. Κορίνθου	250,	—	—	—	—	—							
«Κορυμβειλος»	65,	—	—	—	—	—							
«Μιχαλινός»	340,	—	—	—	—	—							
Βιομηχανικά													
«ΑΒΕΑ»	180,	—	—	—	—	—							
«Αίολος»	360,	—	—	—	—	—							
Λιπασμάτων	1515,	1520,	1510,	1510,	1515,	1510,							
Παλ. Αθηνά	700,	—	—	—	—	—							
Πυρτιδοποιείου	2390,	2460,	2425,	2425,	2435,	2500,							
Χημ. Βιομηχ.	275,	—	270	—	270,	—							
Χρωματοργ.	985,	982,	984,	980,	975,	978,							
«Βάμβαξ»	190,	—	—	—	—	—							
«Βέρμιον»	287,	290	—	292,	—	292,							
Έλαιουργ. Λεβ.	220,	—	—	—	—	—							
«Εριω»	13,	17	18	—	—	—							
Έλαιουργίας	342,	344,	344,	341,	342,	342,							

ΤΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΓΟΡΑΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 19-25/4/35

	ΠΑΡ.	ΣΑΒΒ.	ΔΕΥΤ.	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡ	ΠΕΜΠ
Λονδίνον	518,	—	—	—	—	517,
Νέα Υόρκη	106,50	—	—	—	—	—
Παρίσιοι	7,04	—	—	—	—	—
Ζυρίχη	84,55	—	—	—	—	—
Μιλάνον	8,84	—	—	—	—	—
Βαρσοβία	20,	—	—	—	8,80	—
Αμστελδάμον	71,95	—	—	—	—	—
Στοκχόλμη	26,60	—	—	—	72,	—
Βρυξέλλαι	3,61	—	—	—	—	26,55
Βουκουρέστιον	1,—	—	—	—	—	—
Βερολίνον	40,50	—	—	—	—	—
Πράγα	4,42	—	—	—	—	—
Κων)πολις	84,80	—	—	—	—	—
Βελιγράδιον	2,45	—	—	—	—	—
Σόφια	1,15	—	—	—	—	—

ΤΙΜΑΙ ΚΑΗΡΙΓΚ

Παρίσιοι	7,02	—	—	—	—	—
Βερολίνον	40,50	—	—	—	—	—
Πράγα	4,42	—	—	—	—	—
Ζυρίχη	84,50	—	—	—	—	—
Βρυξέλλαι	3,60	—	—	—	—	—

Επεξηγήσεις: Η κεραία (—) δηλοῖ ὅτι οὐδεμία πράξις, οὐδὲ ἀρροφωρὰ ἢ ζήτησις ἐσημειώθη ἐπὶ τῆς ἀντιστοιχοῦ ἀξίας.